

COMISIA EUROPEANĂ

Bruxelles, 11.10.2011
COM(2011) 635 final

2011/0284 (COD)

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

privind Legislația europeană comună în materie de vânzare

{SEC(2011) 1165 final}
{SEC(2011) 1166 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

- Motivele și obiectivele propunerii

Dreptul contractelor prezintă diferențe între statele membre, creând obstacole pentru comercianții și consumatorii care doresc să desfășoare activități de comerț transfrontalier în cadrul pieței interne. Obstacolele create de aceste diferențe au un efect disuasiv asupra comercianților, în special asupra întreprinderilor mici și mijlocii (IMM-uri), în ceea ce privește desfășurarea activităților de comerț transfrontalier sau de extindere pe noi piețe ale statelor membre și limitează accesul consumatorilor la produsele oferite de comercianții stabiliți în alte state membre.

În prezent, numai unul din zece comercianți ai Uniunii care se ocupă cu vânzarea de bunuri exportă în interiorul Uniunii și majoritatea acelor care exportă o fac doar către un număr redus de state membre. Barierele create de dreptul contractelor reprezintă unul dintre factorii importanți care contribuie la această situație. Sondajele¹ arată că, din seria de obstacole în calea comerțului transfrontalier, precum reglementările fiscale, cerințele administrative, dificultățile de livrare, limba și cultura, comercianții au plasat obstacolele legate de dreptul contractelor printre obstacolele cele mai importante în calea acestui tip de comerț.

Necesitatea adaptării comercianților la diferitele legislații naționale în materie contractuală care se pot aplica în cadrul tranzacțiilor transfrontaliere sporește costul și complexitatea comerțului transfrontalier în raport cu comerțul intern, atât în ceea ce privește tranzacțiile între întreprinderi și consumatori, cât și tranzacțiile între întreprinderi.

Comparativ cu comerțul intern, situațiile transfrontaliere ocazionează în mod obișnuit costuri de tranzacționare suplimentare în sarcina comercianților. Acestea se referă, în special, la dificultatea de a afla informații cu privire la dispozițiile unei legislații străine aplicabile în materie contractuală, de a obține consiliere juridică, de a negocia legislația aplicabilă tranzacțiilor între întreprinderi și de a adapta contractele la cerințele dreptului consumatorilor în tranzacțiile între întreprinderi și consumatori.

În tranzacțiile transfrontaliere între întreprinderi și consumatori, costurile de tranzacționare aferente dreptului contractelor și obstacolele de natură juridică create de diferențele dintre normele naționale imperative de protecție a consumatorilor au un impact semnificativ. În temeiul articolului 6 din Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I)², atunci când o întreprindere își orientează activitățile către consumatorii dintr-un alt stat membru, aceasta trebuie să respecte legislația aplicabilă în materie contractuală din statul membru respectiv. În cazurile în care părțile nu au optat pentru o altă legislație aplicabilă și dispozițiile obligatorii în materie de protecție a consumatorilor din statul membru al consumatorului prevăd un nivel mai ridicat de protecție, trebuie respectate acestea din urmă. Prin urmare, comercianții trebuie să afle în prealabil dacă legislația statului membru în care

¹ Eurobarometrul 320 din 2011 privind dreptul european al contractelor în tranzacțiile între comercianți, p. 19 și Eurobarometrul 321 din 2011 privind dreptul european al contractelor în tranzacțiile între consumatori, p. 15.

² JO L 177, 4.7.2008, p. 6.

consumatorul își are reședința obișnuită prevede un nivel mai ridicat de protecție și să se asigure că cerințele acestora sunt respectate în cadrul contractului. Armonizarea existentă a legislației privind protecția consumatorilor la nivelul UE a condus la o anumită apropiere în unele domenii, însă diferențele între legislațiile statelor membre rămân importante. În tranzacțiile comerciale electronice, comercianții suportă costuri suplimentare legate de dreptul contractelor, care rezultă din necesitatea de a adapta site-ul societății la cerințele juridice din fiecare stat membru către care aceștia își orientează activitatea.

În tranzacțiile transfrontaliere între comercianți, părțile nu fac obiectul aceluiași restricții privind dreptul aplicabil. Cu toate acestea, impactul economic al negocierii și aplicării unei legislații străine este, de asemenea, important. Costurile rezultate din tranzacții care implică diferite legislații naționale sunt împovărătoare, în special pentru IMM-uri. În relațiile lor cu întreprinderile mai mari, IMM-urile trebuie, în general, să accepte aplicarea legislației partenerului lor comercial și să suporte costurile legate de culegerea de informații despre conținutul legislației străine aplicabile contractului și respectarea acesteia. În contractele încheiate între IMM-uri, necesitatea de a negocia dreptul aplicabil reprezintă un obstacol semnificativ în calea comerțului transfrontalier. Pentru ambele tipuri de contracte (contracte încheiate între întreprinderi și contracte încheiate între întreprinderi și consumatori) pentru un IMM, aceste costuri suplimentare ale tranzacțiilor pot fi chiar disproporționate în raport cu valoarea tranzacției.

Aceste costuri suplimentare de tranzacționare cresc proporțional cu numărul de state membre în care exportă un comerciant. Într-adevăr, cu cât exportă în mai multe țări, cu atât comercianții acordă o importanță mai mare diferențelor în materie de drept al contractelor, ca fiind un obstacol în calea comerțului. IMM-urile sunt în mod special dezavantajate: cu cât cifra de afaceri a societății este mai mică, cu atât este mai mare cota-parte din costurile de tranzacționare.

Comercianții se confruntă, de asemenea, cu o complexitate juridică sporită în comerțul transfrontalier, în raport cu comerțul intern, întrucât sunt expuși, adesea, mai multor legislații naționale în materie contractuală, cu caracteristici diferite.

Faptul de a fi expus legislațiilor străine sporește complexitatea tranzacțiilor transfrontaliere. Pentru comercianți, dificultatea de a afla dispozițiile legislației străine în materie contractuală ocupă primul loc printre obstacolele în calea tranzacțiilor între întreprinderi și consumatori și locul al treilea în ceea ce privește tranzacțiile între întreprinderi³. Complexitatea juridică este mai mare atunci când schimburile comerciale se realizează cu o țară al cărui sistem juridic este fundamental diferit, în timp ce s-a demonstrat empiric că schimburile comerciale bilaterale între țări care au sisteme juridice cu origine comună sunt mult mai importante decât schimburile comerciale între două țări fără această origine comună a sistemelor juridice⁴.

³ Eurobarometrul 320 din 2011 privind dreptul european al contractelor în tranzacțiile între comercianți, p. 19 și Eurobarometrul 321 din 2011 privind dreptul european al contractelor în tranzacțiile între consumatori, p. 15.

⁴ A. Turrini și T. Van Ypersele, „*Traders, courts and the border effect puzzle*”, *Regional Science and Urban Economics*, 40, 2010, p. 82: „Analizând schimburile comerciale internaționale în țările OECD, arătăm că, luând în considerare factorii specifici țărilor, distanța, existența unor frontiere comune și a unei limbi comune [...], sistemele juridice similare au un efect semnificativ asupra schimburilor comerciale [...]. Dacă două țări au origini comune în ceea ce privește sistemul lor juridic, în medie, schimburile comerciale dintre acestea sunt cu 40% mai mari.”

Astfel, diferențele în materie de drept al contractelor, costurile suplimentare de tranzacționare și complexitatea pe care aceste diferențe o creează în tranzacțiile transfrontaliere descurajează un număr considerabil de comercianți, în special IMM-urile, de a se extinde pe piețele din alte state membre. De asemenea, aceste diferențe au ca efect restrângerea concurenței în cadrul pieței interne. Valoarea tranzacțiilor comerciale la care s-a renunțat în fiecare an între statele membre din cauza diferențelor în ceea ce privește dreptul contractelor se ridică la zeci de miliarde de euro.

Oportunitățile nevalorificate de a încheia tranzacții comerciale transfrontaliere au, de asemenea, un impact negativ asupra consumatorilor europeni. Un nivel redus al schimburilor comerciale transfrontaliere antrenează o scădere a importurilor și a concurenței între comercianți. Acest lucru poate duce pe piața consumatorilor la o varietate mai redusă de produse și la un preț mai ridicat.

Deși achizițiile transfrontaliere ar putea aduce avantaje economice substanțiale sub forma unor oferte mai diversificate și de o mai bună calitate, majoritatea consumatorilor nu își fac cumpărăturile decât în țara de origine. Unul dintre principalele motive ale acestei situații este acela că, adesea, ținând seama de diferențele dintre legislațiile naționale, consumatorii nu își cunosc drepturile în cazul tranzacțiilor transfrontaliere. De exemplu, una dintre principalele preocupări ale acestora este de a ști ce acțiuni au la dispoziție atunci când un produs cumpărat dintr-un alt stat membru nu este în conformitate cu dispozițiile contractului. Prin urmare, mulți consumatori sunt descurajați să își facă cumpărăturile în afara pieței lor interne. Aceștia nu profită de oportunitățile care apar pe piața internă, deoarece se pot găsi deseori oferte mai avantajoase din punct de vedere al calității și al prețului într-un alt stat membru.

Comerțul electronic facilitează căutarea de oferte, precum și compararea prețurilor și a altor condiții, indiferent de locul în care își are sediul un comerciant. Cu toate acestea, atunci când consumatorii încearcă să plaseze comenzi la o întreprindere dintr-un alt stat membru, aceștia se confruntă adesea cu practica comercială a refuzului de a vinde, care se explică adesea prin diferențele în materie de drept al contractelor.

Obiectivul general al propunerii este de a îmbunătăți instituirea și funcționarea pieței interne prin facilitarea extinderii comerțului transfrontalier pentru întreprinderi și a achizițiilor transfrontaliere pentru consumatori. Acest obiectiv poate fi atins prin punerea la dispoziție a unui set unitar și de sine-stătător de norme de drept al contractelor, care include dispoziții pentru protecția consumatorilor, Legislația europeană comună în materie de vânzare, care trebuie considerată ca un al doilea regim de drept al contractelor în cadrul legislației naționale a fiecărui stat membru.

Dacă cealaltă parte contractantă este de acord, comercianții ar trebui să aibă posibilitatea să aplice Legislația europeană comună în materie de vânzare în toate tranzacțiile transfrontaliere ale acestora realizate în Uniunea Europeană în loc să fie obligați să se adapteze la legislații naționale diferite în materie contractuală. Acest al doilea regim ar trebui să acopere tot ciclul de viață al unui contract și astfel, să includă cea mai mare parte a domeniilor care sunt relevante în momentul încheierii de contracte transfrontaliere. Prin urmare, necesitatea comercianților de a cunoaște legislațiile naționale ale altor state membre ar fi limitată doar la câteva aspecte, mult mai puțin importante, care nu sunt tratate de Legislația europeană comună în materie de vânzare. În tranzacțiile între întreprinderi și consumatori, nu ar mai exista necesitatea de a identifica dispozițiile imperative privind protecția consumatorilor din legislația privind protecția consumatorilor, întrucât Legislația europeană comună în materie de vânzare ar conține norme de protecție a consumatorilor pe deplin armonizate care oferă un

standard înalt de protecție în întreaga Uniune Europeană. În tranzacțiile transfrontaliere între comercianți, negocierile privind dreptul aplicabil s-ar putea desfășura cu mai multă ușurință, întrucât părțile contractante ar avea posibilitatea să convină asupra utilizării Legislației europene comune în materie de vânzare – la care ambele ar avea acces – pentru ca aceasta să reglementeze relația lor contractuală.

Ca o consecință directă, comercianții ar putea să beneficieze de costuri de tranzacționare suplimentare reduse aferente dreptului contractelor și ar putea funcționa într-un cadru juridic mai puțin complex al comerțului transfrontalier pe baza unui set unic de norme în întreaga Uniune Europeană. Prin urmare, comercianții ar putea să profite în mai mare măsură de avantajele oferite de piața internă prin extinderea comerțului lor în afara granițelor, ceea ce ar avea drept consecință creșterea concurenței pe piața internă. Consumatorii ar beneficia de un acces mai bun la ofertele de pe teritoriul Uniunii Europene, la prețuri mai mici, și s-ar confrunta cu mai puține refuzuri de vânzare. Aceștia ar trebui, de asemenea, să beneficieze de o mai mare certitudine cu privire la drepturile lor în cazul achizițiilor transfrontaliere, pe baza unui set unic de norme imperative care oferă un nivel ridicat de protecție a consumatorilor.

Contextul general

Prin comunicarea sa din 2001⁵, Comisia a lansat un proces amplu de consultări publice cu privire la cadrul juridic fragmentat din domeniul dreptului contractelor și efectele acestuia care afectează comerțul transfrontalier. În iulie 2010, Comisia a lansat o consultare publică prin publicarea „Cărții verzi privind opțiunile de politică în perspectiva unui drept european al contractelor pentru consumatori și întreprinderi”⁶ (cartea verde), care stabilește diferitele opțiuni de politică privind modul de consolidare a pieței interne prin realizarea de progrese în domeniul dreptului european al contractelor.

Ca răspuns la cartea verde, la 8 iunie 2011, Parlamentul European a prezentat o rezoluție prin care și-a exprimat sprijinul pentru un instrument care ar putea îmbunătăți instituirea și funcționarea pieței interne și ar putea aduce beneficii comercianților, consumatorilor și sistemelor judiciare ale statelor membre.

Comunicarea Comisiei „Europa 2020”⁷ recunoaște necesitatea de a facilita pentru comercianți și consumatori încheierea contractelor cu parteneri din alte state membre și de a reduce costurile aferente acestora, în special prin realizarea de progrese către un drept european facultativ al contractelor. Agenda digitală pentru Europa⁸ are în vedere un instrument facultativ în materia dreptului european al contractelor care să contracareze fragmentarea normelor de drept al contractelor și să impulsioneze încrederea consumatorilor în comerțul electronic.

- Dispoziții existente în domeniul propunerii

Există diferențe semnificative între statele membre în ceea ce privește dreptul contractelor. Inițial, Uniunea a început să reglementeze materia dreptului contractelor prin intermediul

⁵ COM (2001) 398, 11.7.2001.

⁶ COM (2010) 348 final, 1.7.2010.

⁷ Actul privind piața unică, COM (2011) 206 final, 13.4.2011, p. 19 și Analiza anuală a creșterii, anexa 1, raportul privind progresele înregistrate în cadrul strategiei Europa 2020, COM (2011) 11 – A1/2, 12.1.2010, p. 5 menționează, de asemenea, inițiativa privind dreptul european al contractelor.

⁸ COM (2010) 245 final, 26.8.2010, p. 13.

directivelor de armonizare minimă adoptate în domeniul dreptului protecției consumatorilor. Abordarea privind armonizarea minimă a însemnat că statele membre au avut posibilitatea să mențină sau să introducă cerințe obligatorii mai stricte decât cele prevăzute în acquis. În practică, această abordare a condus la soluții divergente în statele membre chiar și în domeniile care au fost armonizate la nivelul Uniunii. În schimb, recent adoptata Directivă privind drepturile consumatorilor armonizează pe deplin următoarele materii: informațiile precontractuale care trebuie furnizate consumatorilor, dreptul consumatorului de retragere din contractele la distanță și cele în afara spațiilor comerciale, precum și anumite aspecte legate de livrarea bunurilor și transferul riscurilor.

În ceea ce privește relațiile dintre comercianți, Uniunea a reglementat domeniul combaterii întârzierilor în efectuarea plăților, prin instituirea unor norme privind ratele minime ale dobânzii. La nivel internațional, Convenția de la Viena privind vânzările internaționale de bunuri (Convenția de la Viena) se aplică implicit ori de câte ori părțile nu au ales să aplice o altă lege. Convenția de la Viena reglementează anumite aspecte privind contractele de vânzare-cumpărare de bunuri, însă nu abordează aspecte importante, ca de exemplu viciile de consimțământ, clauzele contractuale abuzive și prescripția. Alte limitări ale aplicabilității acesteia rezultă din faptul că nu toate statele membre au semnat Convenția de la Viena⁹ și nu există niciun mecanism care ar putea să asigure interpretarea uniformă.

O anumită parte a legislației Uniunii este relevantă pentru relațiile între întreprinderi și consumatori precum și pentru relațiile între întreprinderi. Directiva privind comerțul electronic¹⁰ conține norme privind valabilitatea contractelor încheiate prin mijloace electronice, precum și privind anumite cerințe precontractuale.

În domeniul dreptului internațional privat, Uniunea a adoptat instrumente privind alegerea legislației, în special Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I)¹¹ și, în ceea ce privește obligația de a furniza obligații precontractuale, Regulamentul (CE) nr. 864/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 privind legea aplicabilă obligațiilor necontractuale (Roma II)¹². Primul dintre aceste instrumente stabilește normele pentru determinarea legislației aplicabile în materia obligațiilor contractuale iar al doilea instrument în materia obligațiilor necontractuale, inclusiv acelea care rezultă din declarații precontractuale.

Regulamentul Roma I și regulamentul Roma II vor continua să se aplice și nu vor fi afectate de propunere. Cu toate acestea, va trebui în continuare să se determine legea aplicabilă contractelor transfrontaliere. Aceasta se va realiza prin aplicarea normală a regulamentului Roma I. Legea aplicabilă poate fi determinată de către părțile însele (articolul 3 din regulamentul Roma I) sau, în lipsa unui acord al acestora, pe baza normelor prevăzute în articolul 4 la regulamentul Roma I. În ceea ce privește contractele încheiate cu consumatorii, conform condițiilor prevăzute la articolul 6 alineatul (1) din regulamentul Roma I, în cazul în care părțile nu au ales legea aplicabilă, legea respectivă este legea de la locul unde consumatorul își are reședința obișnuită.

⁹ Excepție fac Regatul Unit, Irlanda, Portugalia și Malta.

¹⁰ Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă, JO L 178, 17.7.2000, p. 1-16.

¹¹ JO L 177, 4.7.2008, p. 6.

¹² JO L 199, 31.7.2007, p. 40.

Legislația europeană comună în materie de vânzare va fi un al doilea regim de drept al contractelor în cadrul legislației naționale a fiecărui stat membru. Atunci când părțile convin să recurgă la Legislația europeană comună în materie de vânzare, dispozițiile acesteia vor fi singurele norme naționale aplicabile în materiile care intră în domeniul său de aplicare. În acest caz, nicio altă normă națională nu va putea fi aplicată. Acest acord de a aplica Legislația europeană comună în materie de vânzare reprezintă o alegere între două seturi diferite de legislații în materie de vânzare din cadrul aceluiasi drept național și, prin urmare, nu reprezintă alegerea anterioară a legii aplicabile în sensul dispozițiilor de drept internațional și nu trebuie confundată cu aceasta.

Deoarece Legislația europeană comună în materie de vânzare nu va reglementa toate aspectele referitoare la un contract (de exemplu, nelegalitatea contractului, reprezentarea), normele existente în dreptul civil al statului membru aplicabil contractului vor continua să reglementeze aceste aspecte reziduale.

Aplicarea normală a regulamentului Roma I implică totuși restricții în ceea ce privește alegerea legii aplicabile tranzacțiilor între întreprinderi și consumatori. În cazul în care, în tranzacțiile între întreprinderi și consumatori părțile aleg legea unui alt stat membru decât legea consumatorului, articolul 6 alineatul (1) nu permite ca această alegere să priveze consumatorul de protecția oferită de dispozițiile imperative ale legii țării în care acesta își are reședința obișnuită [articolul 6 alineatul (2) din regulamentul Roma I]. Această din urmă dispoziție nu va avea însă nicio importanță dacă, în cadrul dreptului național aplicabil părțile au optat pentru Legislația europeană comună în materie de vânzare, întrucât dispozițiile Legislației europene comune în materie de vânzare ale dreptului din acea țară sunt identice în țara în care a fost ales cu cele din țara consumatorului. Prin urmare, nivelul normelor imperative de protecție a consumatorului din țara consumatorului nu este mai ridicat, iar consumatorul nu este privat de protecția legii din țara în care își are reședința obișnuită.

- Coerența cu alte politici și obiective ale Uniunii

Prezenta propunere corespunde obiectivului de a atinge un nivel ridicat de protecție a consumatorilor, deoarece conține norme imperative de protecție a consumatorilor, de la care părțile nu pot să deroge în detrimentul consumatorului. Mai mult, nivelul de protecție oferit de aceste dispoziții imperative este egal sau superior celui prevăzut în acquis-ul actual.

De asemenea, propunerea este conformă cu politica Uniunii de a sprijini IMM-urile pentru ca acestea să beneficieze în mai mare măsură de oportunitățile oferite de piața internă. Legislația europeană comună în materie de vânzare poate fi aleasă în contractele dintre comercianți atunci când cel puțin unul dintre aceștia este o IMM, în baza Recomandării 2003/361¹³ a Comisiei privind definiția microîntreprinderilor, a întreprinderilor mici și medii, ținând cont, în același timp, de evoluțiile viitoare.

În sfârșit, propunerea este conformă cu politica comercială internațională a Uniunii, în sensul în care aceasta nu discriminează părțile din țări terțe, care ar putea, de asemenea, să opteze pentru aplicarea Legislației europene comune în materie de vânzare, atât timp cât o parte contractantă este stabilită într-un stat membru al UE.

¹³ JO L 124, 20.5.2003, p. 36.

Această propunere nu aduce atingere inițiativelor viitoare ale Comisiei privind răspunderea în cazul încălcării Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene, de exemplu, în ceea ce privește normele în materie de concurență.

2. REZULTATUL CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI STUDIILE DE IMPACT

- Consultarea părților interesate

Prin publicarea cărții verzi, Comisia a lansat o amplă consultare publică, încheiată la 31 ianuarie 2011. Ca răspuns la consultarea privind cartea verde, Comisia a primit 320 de răspunsuri din partea tuturor categoriilor de părți interesate din întreaga Uniune. Mulți respondenți au apreciat opțiunea 1 (publicarea rezultatelor activității grupului de experți) și opțiunea 2 (un set de instrumente pentru legiuitorul Uniunii). Opțiunea 4 (un instrument opțional de drept european al contractelor) a fost susținută fie în mod independent, fie în combinație cu un set de instrumente de mai multe state membre, precum și de alte părți interesate, cu condiția să îndeplinească anumite cerințe cum ar fi un nivel ridicat de protecție a consumatorilor, precum și claritatea și facilitatea utilizării dispozițiilor. Unul dintre principalele motive de îngrijorare care au rezultat din răspunsurile la cartea verde ale părților interesate a fost lipsa de claritate în ceea ce privește conținutul material al unui eventual instrument de drept european al contractelor. Comisia a răspuns acestei preocupări oferind părților interesate posibilitatea de a prezenta observații asupra studiului de fezabilitate elaborat de grupul de experți pentru un drept european al contractelor.

Răspunsurile primite la Cartea verde au exprimat, de asemenea, preferințele pentru domeniul de aplicare *ratione materiae* al instrumentului. Prin urmare, propunerea se axează pe contractele de vânzare-cumpărare de bunuri.

Printr-o decizie din 26 aprilie 2010¹⁴, Comisia a înființat un grup de experți privind dreptul european al contractelor. Acest grup a fost mandatat să elaboreze un studiu de fezabilitate privind un eventual instrument viitor de drept european al contractelor, care să trateze principalele aspecte apărute în practică în cadrul tranzacțiilor transfrontaliere.

Un grup-cheie de părți interesate (întreprinderi și asociații ale consumatorilor, reprezentanți ai sectoarelor bancar și de asigurări și ai profesiilor juridice - avocați și notari) a fost înființat în septembrie 2010 cu obiectivul clar de a oferi grupului de experți informații practice privind facilitarea aplicării normelor elaborate pentru studiul de fezabilitate. Studiul de fezabilitate a fost publicat la 3 mai 2011 și o consultare informală a fost deschisă până la 1 iulie 2011.

- Studiul de impact

Studiul de impact (SI) a analizat cele șapte opțiuni de politică prezentate în cartea verde; raportul privind studiul de impact conține descrierea completă și analiza acestor opțiuni.

Aceste opțiuni erau: scenariul de bază (nicio modificare a politicii), un set de instrumente pentru legiuitor, o recomandare privind o Legislație europeană comună în materie de vânzare, un regulament de instituire a unei Legislații europene comune facultative în materie de vânzare, o directivă (armonizare deplină sau minimă) privind o Legislație europeană comună

¹⁴ JO L 105, 27.4.2010, p. 109.

în materie de vânzare, un regulament de instituire a unui drept european al contractelor și un regulament de instituire a unui Cod civil european.

În cadrul unei analize comparative a impactului acestor opțiuni, raportul privind studiul de impact a concluzionat că opțiunile privind un regim unitar facultativ de drept al contractelor, o directivă de armonizare deplină și un regulament de instituire a unui regim unitar facultativ de drept al contractelor ar corespunde obiectivelor de politică. Deși este adevărat că ultimele două opțiuni ar reduce considerabil costurile de tranzacționare pentru comercianți și ar oferi un cadru juridic mai puțin complex pentru cei care doresc să efectueze tranzacții transfrontaliere, aceste opțiuni ar crea, însă, și o presiune considerabilă asupra comercianților, întrucât cei care au efectuat tranzacții doar pe piața internă, ar trebui, de asemenea, să se adapteze la un nou cadru legislativ. Costurile aferente familiarizării cu această nouă legislație obligatorie ar fi deosebit de mari în comparație cu un regim unitar facultativ de drept al contractelor, deoarece acestea ar avea impact asupra tuturor comercianților. Pe de altă parte, un regim facultativ unitar de drept al contractelor ar crea doar costuri punctuale pentru acei comercianți care ar dori să îl utilizeze pentru comerțul lor transfrontalier. Prin urmare, instituirea unui regim facultativ unitar de drept al contractelor a fost gândită ca fiind acțiunea cea mai echilibrată, întrucât aceasta ar reduce costurile de tranzacționare suportate de comercianții care exportă către mai multe state membre și ar oferi consumatorilor o mai mare varietate de produse la un preț mai mic. De asemenea, acesta ar putea, în același timp, să mărească nivelul de protecție a consumatorilor care au efectuat cumpărături într-un alt stat membru, creând astfel încrederea că aceștia vor avea aceleași drepturi în cadrul Uniunii.

3. ELEMENTELE JURIDICE ALE PROPUNERII

- Rezumatul acțiunii propuse

Propunerea prevede crearea unei Legislații europene comune în materie de vânzare și armonizează legislațiile naționale în materie contractuală ale statelor membre nu prin impunerea unor amendamente la legislația națională în materie contractuală în vigoare, ci prin crearea, în cadrul fiecărei legislații naționale a statelor membre a unui al doilea regim de drept al contractelor pentru contractele care intră sub incidența domeniului de aplicare al acestuia, care va fi identic în întreaga Uniune Europeană și va coexista cu legislațiile naționale existente în materie contractuală. Legislația europeană comună în materie de vânzare se va aplica unui contract transfrontalier doar în mod facultativ, pe baza unui acord expres al părților.

- Temeiul juridic

Prezenta propunere se întemeiază pe articolul 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE).

Propunerea prevede un set unitar unic de norme armonizate în materia contractelor, care include normele privind protecția consumatorului sub forma unei Legislații europene comune în materie de vânzare, care trebuie considerat ca un al doilea regim în materie de drept al contractelor în cadrul legislației naționale a fiecărui stat membru, care poate fi utilizat în tranzacțiile transfrontaliere în baza unui acord valabil al părților. Acest acord nu reprezintă o alegere a legii aplicabile, și nu trebuie confundat cu o alegere a legii aplicabile în sensul normelor de drept internațional privat. În schimb, această alegere este făcută în cadrul unei legislații naționale aplicabile în conformitate cu normele de drept internațional privat.

Această soluție are ca obiectiv instituirea și funcționarea pieței interne. Aceasta ar înlătura obstacolele în calea exercitării libertăților fundamentale care rezultă din diferențele dintre legislațiile naționale, în special din costurile suplimentare de tranzacționare și din complexitatea percepută ca atare de comercianți în momentul încheierii tranzacțiilor transfrontaliere precum și din lipsa de încredere a consumatorilor în ceea ce privește drepturile lor atunci când aceștia fac cumpărături în altă țară – toate acestea având un efect direct asupra creării și funcționării pieței interne și restrângând concurența.

În conformitate cu articolul 114 alineatul (3) din TFUE, Legislația europeană comună în materie de vânzare ar garanta un nivel ridicat de protecție a consumatorilor prin stabilirea propriului set de norme imperative care să mențină sau să îmbunătățească nivelul de protecție de care se bucură consumatorii în temeiul legislației UE existente privind protecția consumatorilor.

- Principiul subsidiarității

Propunerea respectă principiul subsidiarității, astfel cum acesta este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE).

Obiectivul propunerii și anume, contribuirea la funcționarea corespunzătoare a pieței interne prin punerea la dispoziție a unui set facultativ unitar de norme de drept al contractelor, are o evidentă dimensiune transfrontalieră și nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre în cadrul sistemelor lor naționale

Atât timp cât diferențele dintre legislațiile naționale în materie contractuală continuă să ocazionaze costuri de tranzacționare suplimentare semnificative pentru tranzacțiile transfrontaliere, obiectivul privind finalizarea pieței interne prin facilitarea extinderii comerțului transfrontalier pentru comercianți și a achizițiilor transfrontaliere pentru consumatori nu poate fi realizat pe deplin.

Prin adoptarea de măsuri la nivel național, statele membre nu vor fi în măsură să elimine costurile suplimentare de tranzacționare și complexitatea juridică care decurg din diferențele dintre legislațiile naționale în materie contractuală cu care comercianții se confruntă în cadrul comerțului transfrontalier în UE. Consumatorii vor continua să dispună de o posibilitate redusă de alegere și de acces limitat la produse provenind din alte state membre. De asemenea, acestora le va lipsi încrederea care rezultă din cunoașterea drepturilor lor.

Prin urmare, obiectivul propunerii ar putea fi mai bine realizat prin acțiunea la nivelul Uniunii, în conformitate cu principiul subsidiarității. Uniunea este cea mai în măsură să abordeze problemele legate de fragmentarea juridică prin măsuri luate în domeniul dreptului contractelor, care să apropie normele aplicabile tranzacțiilor transfrontaliere. În plus, pe măsură ce tendințele pieței evoluează și obligă statele membre să acționeze independent, de exemplu prin reglementarea pieței emergente a conținutului digital, este probabil ca divergențele de reglementare care duc la creșterea costurilor de tranzacție și lacunele în materie de protecție a consumatorilor să crească.

- Principiul proporționalității

Propunerea respectă principiul proporționalității, astfel cum acesta este prevăzut la articolul 5 TUE.

Domeniul de aplicare al propunerii se limitează la aspectele care ridică probleme reale în tranzacțiile transfrontaliere și nu se extinde la aspecte care sunt abordate cel mai bine de către legislația națională. În ceea ce privește domeniul de aplicare *ratione materiae*, propunerea conține dispoziții care reglementează drepturile și obligațiile părților în cursul ciclului de viață al contractului, însă nu face referire, de exemplu, la normele privind reprezentarea care sunt mai puțin susceptibile să devină litigioase. În ceea ce privește domeniul de aplicare teritorial, prezenta propunere vizează situații transfrontaliere în care apar probleme privind costurile suplimentare de tranzacționare și complexitatea juridică. În sfârșit, domeniul de aplicare personal al propunerii se limitează la tranzacțiile în care apar, în principal, problemele privind piața internă și anume, relațiile între întreprinderi atunci când cel puțin una din părți este o IMM și relațiile între întreprinderi și consumatori. Contractele încheiate între particulari și contractele încheiate între comercianți care nu sunt IMM-uri nu sunt incluse, deoarece nu este necesară nicio acțiune în cazul acestor tipuri de contracte transfrontaliere. Regulamentul oferă statelor membre două opțiuni: de a propune părților să recurgă Legislația europeană comună în materie de vânzare într-un context pur național precum și în cazul contractelor încheiate între comercianți, din care niciunul nu este o IMM.

Față de alte posibile soluții analizate, propunerea este o acțiune proporțională datorită naturii opționale și facultative a Legislației europene comune în materie de vânzare. Aceasta înseamnă că aplicarea sa depinde de un acord între părțile la un contract, ori de câte ori este considerat, de comun acord, ca fiind benefic pentru o anumită tranzacție transfrontalieră. Faptul că Legislația europeană comună în materie de vânzare reprezintă un set facultativ de norme aplicabile doar în cazuri transfrontaliere, înseamnă, de asemenea, că poate reduce obstacolele în calea comerțului transfrontalier, fără să interfereze cu sistemele și tradițiile juridice adânc înrădăcinate în statele membre. Legislația europeană comună în materie de vânzare va fi un regim facultativ care se va adăuga normelor de drept al contractelor în vigoare, fără a le înlocui. Astfel, măsura legislativă se va limita la ceea ce este necesar pentru a crea pe piața unică viitoare oportunități pentru comercianți și consumatori.

- Alegerea instrumentelor

Instrumentul ales pentru această inițiativă este un regulament privind o legislație europeană comună opțională în materie de vânzare.

Un instrument fără caracter obligatoriu, cum ar fi un set de instrumente pentru legiuitorul UE sau o recomandare adresată statelor membre nu ar realiza obiectivul de a îmbunătăți crearea și funcționarea pieței interne. O directivă sau un regulament de înlocuire a legislațiilor naționale cu o legislație europeană obligatorie în materie de contracte ar putea fi disproporționate, întrucât ar obliga comercianții care nu doresc să vândă la nivel transfrontalier să suporte costuri care nu sunt compensate de economiile de costuri care apar doar atunci când au loc tranzacții transfrontaliere. În plus, o directivă care să stabilească standarde minime nu ar fi potrivită, deoarece nu ar atinge nivelul de certitudine juridică și gradul necesar de uniformitate pentru a reduce costurile de tranzacționare.

4. IMPLICAȚII BUGETARE

După adoptarea propunerii, Comisia va stabili o bază de date pentru schimbul de informații privind hotărârile definitive pronunțate cu referire la Legislația europeană comună în materie de vânzare, sau orice altă dispoziție a regulamentului, precum și hotărârile relevante ale Curții de Justiție a Uniunii Europene. Costurile aferente acestei baze de date este probabil să crească

pe măsură ce tot mai multe hotărâri definitive devin disponibile. În același timp, Comisia va organiza sesiuni de formare pentru practicienii în domeniul dreptului care aplică Legislația europeană comună în materie de vânzare¹⁵. Este foarte probabil ca aceste costuri să scadă în timp, pe măsură ce se răspândesc informațiile privind modul de aplicare a Legislației europene comune în materie de vânzare.

5. INFORMAȚII SUPLIMENTARE

- **Simplificare**

Propunerea privind un al doilea regim de drept al contractelor are avantajul că, fără a înlocui legislațiile naționale ale statelor membre în materie de contracte, permite părților să utilizeze un set unic de norme în materie de drept al contractelor pe întreg teritoriul UE. Acest set unitar și de sine stătător de norme are potențialul de a oferi părților o soluție la problemele cele mai răspândite care pot apărea în situațiile transfrontaliere în materia dreptului contractelor. Prin urmare, pentru comercianți, această opțiune ar elimina necesitatea efectuării unei cercetări cu privire la diferitele legislații naționale. Pentru a ajuta consumatorii să înțeleagă care sunt drepturile acestora potrivit Legislației europene comune în materie de vânzare, le va fi prezentat un formular standard de informare care îi va informa cu privire la drepturile lor.

În sfârșit, propunerea are potențialul de a asigura coerența viitoare a legislației UE în alte domenii de politică în care dreptul contractelor devine relevant.

- **Clauză de revizuire**

Propunerea prevede o revizuire a aplicării Legislației europene comune în materie de vânzare sau a oricărei alte dispoziții din regulament la 5 ani de la data punerii sale în aplicare, pentru a ține seama, printre altele, de nevoia de a extinde domeniul său de aplicare în ceea ce privește contractele între întreprinderi, de evoluțiile tehnologice și ale pieței în ceea ce privește conținutul digital, precum și de evoluțiile viitoare ale acquis-ului Uniunii. În acest scop, Comisia va prezenta Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport însoțit, după caz, de propuneri de modificare a regulamentului.

- **Spațiul Economic European**

Regulamentul propus privește un aspect care vizează SEE și, prin urmare, trebuie extins la SEE.

- **Explicarea propunerii**

Propunerea cuprinde trei părți principale: un regulament, anexa I la regulament care conține normele de drept al contractelor (Legislația europeană comună în materie de vânzare) și anexa II care conține un formular standard de informare.

¹⁵ Comunicarea Comisiei privind instaurarea unui climat de încredere justiție la nivelul UE: o nouă dimensiune a formării judiciare europene, COM (2011) 551 final, 13.9.2011.

A. Regulamentul

Articolul 1 definește scopul și obiectul regulamentului.

Articolul 2 conține o listă de definiții ale termenilor utilizați în cuprinsul regulamentului. În timp ce unele definiții există deja în dispozițiile relevante ale acquis-ului, altele sunt concepute definite pentru prima dată cu această ocazie.

Articolul 3 explică natura opțională a normelor în materie de drept al contractelor transfrontaliere pentru vânzarea de bunuri, furnizarea de conținut digital și prestarea de servicii conexe.

Articolul 4 stabilește domeniul de aplicare teritorial al regulamentului, care este limitat la contractele transfrontaliere.

Articolul 5 stabilește domeniul de aplicare *ratione materiae* al contractelor de vânzare-cumpărare de bunuri, de furnizare de conținut digital și de prestare de servicii conexe, precum instalarea și repararea.

Articolul 6 exclude din domeniul de aplicare contractele cu obiect mixt și vânzările în rate.

Articolul 7 descrie domeniul de aplicare *ratione personae* care se extinde la contractele între comercianți și consumatori și la acele contracte între comercianți în care cel puțin una dintre părți este o IMM.

Articolul 8 explică faptul că alegerea Legislației europene comune în materie de vânzare necesită un acord al părților în acest sens. În contractele încheiate între un comerciant și un consumator, alegerea Legislației europene comune în materie de vânzare este valabilă numai în cazul în care consumatorul și-a dat consimțământul printr-o declarație explicită, distinctă de declarația care indică acordul pentru încheierea unui contract.

Articolul 9 conține mai multe cerințe în materie de informații privind Legislația europeană comună în materie de vânzare în contractele încheiate între un comerciant și un consumator. În special, consumatorul trebuie să primească formularul de informare din anexa II.

Articolul 10 prevede obligația statelor membre de a se asigura că sunt prevăzute sancțiuni pentru cazurile în care comercianții nu își îndeplinesc obligația de a respecta cerințele speciale prevăzute la articolele 8 și 9.

Articolul 11 explică faptul că, în urma alegerii valabile a Legislației europene comune în materie de vânzare, aceasta este singura legislație aplicabilă în ceea ce privește aspectele abordate în normele acesteia și în consecință, nu se aplică alte norme naționale în materiile care intră sub incidența domeniului său de aplicare. Alegerea Legislației europene comune în materie de vânzare funcționează retroactiv pentru a acoperi respectarea obligațiilor de informare precontractuală și măsurile reparatorii pentru nerespectarea acestor obligații.

Articolul 12 clarifică faptul că prezentul regulament nu aduce atingere cerințelor de informare ale Directivei 2006/123/CE privind serviciile în cadrul pieței interne¹⁶.

¹⁶ JO L 376, 27.12.2006, p. 36.

Articolul 13 prezintă posibilitatea pentru statele membre de a adopta legi care să pună la dispoziția părților Legislația europeană comună în materie de vânzare, în vederea utilizării într-un cadru pur național, precum și pentru contractele între comercianți, din care niciunul nu este o IMM.

Articolul 14 prevede obligația statelor membre de a notifica hotărârile judecătorești definitive pronunțate de instanțele lor judecătorești naționale care interpretează dispozițiile Legislației europene comune în materie de vânzare sau orice altă dispoziție a regulamentului. Comisia va înființa o bază de date a acestor hotărâri judecătorești.

Articolul 15 conține o clauză de revizuire.

Articolul 16 prevede că regulamentul va intra în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării sale în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

B. Anexa I

Anexa I conține textul Legislației europene comune în materie de vânzare.

Partea I - „Dispoziții introductive” - stabilește principiile generale în materia dreptului contractelor pe care toate părțile trebuie să le respecte în raporturile dintre acestea, precum buna-credință și corectitudinea. În conformitate cu principiul libertății contractuale, părțile pot deroga de la normele Legislației europene comune în materie de vânzare, cu excepția cazului în care se indică în mod expres caracterul imperativ al acestora, de exemplu în materia protecției consumatorului.

Partea II - „Încheierea unui contract valabil” - conține dispoziții privind dreptul părților de a primi informațiile precontractuale esențiale și norme privind modul în care acordurile sunt încheiate între două părți. Această parte conține, de asemenea, dispoziții specifice care acordă consumatorilor dreptul de a se retrage din contractele la distanță și din contractele în afara spațiilor comerciale. În fine, conține dispoziții privind nulitatea contractelor ca urmare a erorii, dolului, violenței sau leziunii.

Partea III - „Evaluarea conținutului contractului” - prevede dispoziții generale privind modul în care trebuie interpretate clauzele contractuale în cazul în care există neclarități. Această parte cuprinde și norme privind conținutul și efectele contractelor, precum și clauzele prezumate a fi abuzive și care sunt, prin urmare, nule.

Partea IV - „Obligațiile părților și măsurile reparatorii aflate la dispoziția acestora într-un contract de vânzare-cumpărare” - analizează în detaliu normele specifice contractelor de vânzare-cumpărare și contractelor de furnizare de conținut digital care prevăd obligațiile vânzătorului și ale cumpărătorului. Această parte cuprinde, de asemenea, norme privind măsurile reparatorii în caz de neexecutare a obligațiilor de către cumpărători și vânzători.

Partea V - „Obligațiile părților și măsurile reparatorii aflate la dispoziția acestora într-un contract de prestare de servicii conexe” - se referă la cazurile în care un vânzător prestează, în strânsă legătură cu un contract de vânzare-cumpărare sau de furnizare de conținut digital, anumite servicii cum ar fi instalarea, reparațiile sau întreținerea. Această parte arată ce norme specifice se aplică fiecărei situații, în special care sunt drepturile și obligațiile părților în temeiul unor astfel de contracte.

Partea VI - „Daune-interese” - conține norme comune suplimentare privind daunele pentru pierderi și dobânda plătită în caz de efectuare cu întârziere a plății.

Partea VII „Restituirea”- explică normele care se aplică cu privire la ceea ce trebuie restituit atunci când un contract este nul sau când se declară rezoluțiunea acestuia.

Partea VIII „Prescripția” reglementează efectele trecerii timpului asupra exercitării drepturilor care derivă dintr-un contract.

Apendicele 1 conține un model de instrucțiuni privind retragerea care trebuie furnizat de comerciant consumatorului înainte de încheierea unui contract la distanță sau a unui contract în afara spațiilor comerciale, în timp ce *apendicele 2* conține un model de formular de retragere.

C. Anexa II

Anexa II conține un formular standard de informare cu privire la Legislația europeană comună în materie de vânzare care trebuie furnizat de către comerciant consumatorului înainte de exprimarea acordului cu privire la intenția de a recurge la Legislația europeană comună în materie de vânzare.

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

privind Legislația europeană comună în materie de vânzare

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European¹⁷,

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor¹⁸,

în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

- (1) Există încă blocaje importante în activitățile economice transfrontaliere care împiedică piața internă să își valorifice integral potențialul de creștere economică și de creare de locuri de muncă. În prezent, numai unul din zece comercianți din Uniune exportă bunuri în cadrul Uniunii și majoritatea acestora nu exportă decât către un număr redus de state membre. Din seria de obstacole în calea comerțului transfrontalier, printre care se numără reglementările fiscale, cerințele administrative, dificultățile la livrare, limba și cultura, comercianții consideră dificultatea cunoașterii dispozițiilor legislației străine în materie contractuală printre obstacolele cele mai importante în calea tranzacțiilor între întreprinderi și consumatori precum și în calea tranzacțiilor între întreprinderi. De asemenea, aceasta conduce la crearea de dezavantaje în detrimentul consumatorilor, ca urmare a accesului limitat la bunuri. Prin urmare, coexistența legislațiilor naționale diferite în materie contractuală are un efect disuasiv asupra exercitării libertăților fundamentale, precum libertatea de a furniza bunuri și de a presta servicii, și reprezintă o barieră în calea funcționării și a procesului continuu de creare a pieței interne. Acestea pot, de asemenea, să aibă ca efect limitarea concurenței, în special pe piețele statelor membre mai mici.
- (2) Contractele reprezintă instrumentul juridic indispensabil pentru orice tranzacție economică. Cu toate acestea, necesitatea comercianților de a identifica sau de a negocia legislația aplicabilă, de a cunoaște care sunt dispozițiile legislației străine

¹⁷ JO C, , p. .

¹⁸ JO C, , p. .

aplicabile, ceea ce implică adesea eforturi de traducere, de a obține consiliere juridică pentru a se familiariza cu cerințele acestei legislații și pentru a-și adapta contractele la diferitele legislații naționale care se pot aplica în tranzacțiile transfrontaliere au ca efect creșterea gradului de complexitate și a costurilor pe care trebuie să le suporte comercianții în tranzacțiile transfrontaliere, în raport cu schimburile comerciale interne. Prin urmare, obstacolele create de legislația în materie contractuală constituie un factor important care contribuie la descurajarea unui număr considerabil de comercianți ale căror activități sunt orientate spre export să inițieze activități de comerț transfrontalier sau să își extindă operațiunile în mai multe state membre. Efectul descurajator al acestor costuri este deosebit de puternic pentru întreprinderile mici și mijlocii (IMM), în cazul cărora costurile de acces pe mai multe piețe străine sunt adesea deosebit de ridicate în raport cu cifra lor de afaceri. În consecință, comercianții nu reușesc să realizeze economiile de costuri pe care le-ar putea realiza dacă ar fi posibilă vânzarea de bunuri și servicii în baza unei legislații unitare în materie contractuală pentru toate tranzacțiile transfrontaliere ale acestora și, în mediul electronic, folosirea un singur site internet.

- (3) Costurile de tranzacționare aferente legislației în materie contractuală, care s-au dovedit a fi considerabile și barierele juridice care rezultă din diferențele între diversele norme obligatorii în materia protecției consumatorului au un efect direct asupra funcționării pieței interne în ceea ce privește tranzacțiile între întreprinderi și consumatori. În temeiul articolului 6 din Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale [Regulamentul (CE) nr. 593/2008]¹⁹, ori de câte ori un comerciant își orientează activitățile către consumatorii dintr-un alt stat membru, se aplică dispozițiile privind protecția consumatorilor din statul membru în care consumatorul își are reședința obișnuită, care asigură un nivel mai ridicat de protecție și de la care nu se poate deroga prin convenția părților în temeiul legii respective, chiar dacă o altă lege aplicabilă a fost aleasă de părți. Prin urmare, comercianții trebuie să cunoască, în prealabil, dacă legislația privind protecția consumatorilor prevede un nivel mai ridicat de protecție și să se asigure că cerințele acestei legislații sunt respectate în cadrul contractului încheiat. În plus, în cazul comerțului electronic, adaptările site-ului internet, care trebuie să reflecte cerințele obligatorii ale legislațiilor străine în materie contractuală privind consumatorii, presupun costuri suplimentare. Armonizarea existentă la nivelul Uniunii în materia dreptului consumatorilor a condus la o anumită apropiere în unele domenii. Cu toate acestea, diferențele între legislațiile statelor membre rămân importante; armonizarea existentă oferă statelor membre o gamă largă de opțiuni privind modalitățile de respectare a cerințelor legislației Uniunii și stabilirea nivelului de protecție a consumatorilor.
- (4) Obstacolele generate de legislația în materie contractuală care îi împiedică pe comercianți să valorifice pe deplin potențialul pieței interne acționează și în detrimentul consumatorilor. Un volum mai redus al schimburilor comerciale transfrontaliere are ca rezultat mai puține importuri și un nivel mai scăzut al concurenței. Consumatorii pot fi dezavantajați de o ofertă limitată de bunuri, la prețuri mai mari, atât ca urmare a faptului că un număr mai mic de comercianți străini își oferă produsele și serviciile în mod direct, dar și indirect, ca urmare a comerțului transfrontalier limitat între întreprinderi la nivelul comerțului cu ridicata. Cu toate că

¹⁹ JO L 177, 4.7.2008, p. 6.

achizițiile transfrontaliere ar putea aduce avantaje economice substanțiale sub aspectul creării unor oferte mai bune și mai variate, mulți consumatori manifestă reticență față de achizițiile transfrontaliere din cauza incertitudinii cu privire la drepturile de care beneficiază. Unele dintre principalele preocupări ale consumatorilor sunt legate de legislația în materie contractuală, de exemplu dacă, în cazul achiziționării de produse cu defecte, ar beneficia de o protecție adecvată. Prin urmare, un număr important de consumatori preferă să facă achiziții pe piața internă, în pofida faptului că beneficiază de o ofertă mai redusă de produse sau plătesc prețuri mai ridicate.

- (5) În plus, consumatorii care doresc să beneficieze de diferențele de preț de la un stat membru la altul prin efectuarea de achiziții de la un comerciant din alt stat membru sunt adesea împiedicați de refuzul comerciantului de a vinde. Deși comerțul electronic a facilitat în mare măsură căutarea de oferte precum și compararea prețurilor și a altor condiții, indiferent de locul în care are sediul un comerciant, comenzile plasate de consumatorii din străinătate sunt refuzate adesea de comercianți, care nu doresc să efectueze tranzacții transfrontaliere.
- (6) Diferențele dintre legislațiile naționale în materie contractuală constituie, prin urmare, obstacole care împiedică consumatorii și comercianții să beneficieze de avantajele pieței interne. Aceste bariere generate de legislația în materie contractuală ar fi reduse în mod considerabil în cazul în care contractele ar putea să se bazeze pe un singur set unitar de norme, indiferent de locul în care sunt stabilite părțile. Un asemenea set unitar de norme în materie contractuală ar trebui să aibă ca obiect un ciclu de viață complet al unui contract și să includă, astfel, aspectele cele mai importante în momentul încheierii unui contract. De asemenea, ar trebui să includă dispoziții armonizate privind protecția consumatorilor.
- (7) Diferențele între legislațiile naționale în materie contractuală și impactul acestora asupra comerțului transfrontalier au, de asemenea, ca efect restrângerea concurenței. Un nivel scăzut al comerțului transfrontalier are ca efect reducerea concurenței și, astfel, a stimulentei care îi îndeamnă pe comercianți să devină mai inovatori, să își îmbunătățească calitatea produselor sau să reducă prețurile. În special în statele membre mai mici, cu un număr limitat de concurenți naționali, decizia comercianților străini de a se abține de la a intra pe aceste piețe din cauza costurilor și a complexității poate restrânge concurența pe aceste piețe, cu un impact semnificativ asupra opțiunilor și a nivelului prețurilor produselor disponibile. În plus, obstacolele în calea comerțului transfrontalier pot denatura concurența între IMM-uri și marile întreprinderi. Având în vedere impactul important al costurilor de tranzacționare în raport cu cifra de afaceri, este mult mai probabil ca o IMM să se abțină să intre pe o piață străină decât un concurent mai important.
- (8) Pentru a depăși aceste obstacole create de legislația în materie contractuală, părțile ar trebui să aibă posibilitatea să convină asupra unui set unitar de norme în materie contractuală care să reglementeze raporturile lor contractuale, care să aibă un înțeles și o interpretare unitară în toate statele membre, respectiv o Legislație comună în materie de vânzare. Aceasta ar trebui să reprezinte o opțiune suplimentară care să sporească posibilitățile de alegere aflate la dispoziția părților și să se poată recurge la aceasta ori de câte ori este considerată, de comun acord, utilă pentru a facilita în mod real comerțul transfrontalier și a reduce costurile de tranzacționare și de oportunitate, precum și alte obstacole generate de legislația în materie contractuală în ceea ce privește comerțul transfrontalier. Legislația europeană comună în materie de vânzare

ar trebui să constituie baza raporturilor contractuale doar în cazul în care părțile decid de comun acord acest lucru.

- (9) Prezentul regulament instituie o legislație europeană comună în materie de vânzare. Acesta armonizează legislațiile în materie contractuală ale statelor membre nu prin impunerea revizuirii legislației contractuale adoptate anterior, ci prin crearea în cadrul dreptului național al fiecărui stat membru a unui secund cadru juridic contractual pentru contractele care fac obiectul de aplicare al acestuia. Acest secund cadru este identic pe întreg teritoriul UE și există în paralel cu dispozițiile naționale deja adoptate din legislația contractuală. Legislația europeană comună în materie de vânzare se va aplica unui contract transfrontalier doar pe baze voluntare, în temeiul unui acord expres al părților.
- (10) Acordul de a aplica Legislația europeană comună în materie de vânzare ar trebui să fie o opțiune exercitată în virtutea dreptului național respectiv aplicabil în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 593/2008 sau, în ceea ce privește obligațiile de furnizare a informațiilor precontractuale, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 864/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 privind legea aplicabilă obligațiilor necontractuale [Regulamentul (CE) nr. 864/2007]²⁰ sau orice altă normă privind conflictul de legi. Prin urmare, acordul de aplicare a Legislației europene comune în materie de vânzare nu ar trebui să reprezinte și nu ar trebui să fie confundat cu o alegere a legislației aplicabile în sensul normelor privind conflictul de legi și nu ar trebui să aducă atingere acestor norme. Prin urmare, prezentul regulament nu va afecta aplicarea normelor în vigoare privind conflictul de legi.
- (11) Legislația europeană comună în materie de vânzare ar trebui să conțină un set complet de norme imperative armonizate integral în domeniul protecției consumatorilor. În conformitate cu articolul 114 alineatul (3) din Tratat, aceste norme ar trebui să garanteze un nivel ridicat de protecție a consumatorilor în vederea consolidării încrederii acestora în Legislația europeană comună în materie de vânzare și, astfel, să îi stimuleze să încheie contracte transfrontaliere pe această bază. Aceste norme ar trebui să mențină sau să îmbunătățească nivelul de protecție de care se bucură consumatorii în temeiul legislației actuale a Uniunii privind protecția consumatorilor.
- (12) Întrucât Legislația europeană comună în materie de vânzare conține un set complet de norme imperative armonizate integral în domeniul protecției consumatorilor nu vor exista discrepanțe între legislațiile statelor membre în acest domeniu în cazul în care părțile au optat pentru aplicarea acesteia. Prin urmare, articolul 6 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 593/2008, care pornește de la premisa existenței unor niveluri diferite de protecție a consumatorilor în statele membre, nu are importanță practică în ceea ce privește aspectele care fac obiectul Legislației europene comune în materie de vânzare.
- (13) Legislația europeană comună în materie de vânzare ar trebui să fie aplicabilă contractelor transfrontaliere, deoarece, în acest context, disparitățile dintre legislațiile naționale generează complicații și costuri suplimentare și descurajează părțile să inițieze relații contractuale. Natura transfrontalieră a unui contract ar trebui să fie evaluată în funcție de reședința obișnuită a părților în contractele între întreprinderi.

²⁰

JO L 199, 31.7.2007, p. 40.

Într-un contract dintre o întreprindere și un consumator, cerința caracterului transfrontalier al contractului este respectată atunci când adresa generală precizată de consumator, sau adresa de livrare a bunurilor ori adresa de facturare indicată de consumator este situată într-un stat membru, însă în afara statului unde comerciantul își are locul de reședință obișnuit.

- (14) Legislația europeană comună în materie de vânzare nu ar trebui să fie aplicată exclusiv în situațiile transfrontaliere care implică numai statele membre, ci ar trebui să poată fi aplicabilă pentru facilitarea comerțului între statele membre și țările terțe. Atunci când sunt implicați consumatori din țările terțe, acordul asupra utilizării Legislației europene comune în materie de vânzare, care ar implica alegerea unei legislații străine acestora, ar trebui să facă obiectul normelor aplicabile conflictului de legi.
- (15) De asemenea, comercianții care încheie tranzacții pur interne sau tranzacții transfrontaliere ar putea găsi utilă posibilitatea de a aplica un contract unitar și uniform pentru toate tranzacțiile acestora. Prin urmare, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a decide să pună Legislația europeană comună în materie de vânzare la dispoziția părților pentru a fi aplicată la nivel național.
- (16) Legislația europeană comună în materie de vânzare ar trebui să poată fi aplicată, în special, vânzării de bunuri mobile, inclusiv fabricării sau producerii unor asemenea bunuri, deoarece, din punct de vedere economic, acesta este cel mai important tip de contract care ar putea prezenta un potențial de creștere deosebit pentru comerțul transfrontalier, în special în ceea ce privește comerțul electronic.
- (17) Pentru a reflecta importanța crescândă a economiei digitale, domeniul de aplicare al Legislației europene comune în materie de vânzare ar trebui să cuprindă, de asemenea, contractele de furnizare de conținut digital. Transferul conținutului digital în vederea stocării, prelucrării sau accesării și utilizării repetate, cum ar fi descărcarea de muzică online, a crescut rapid și are un mare potențial de creștere suplimentară, dar este încă caracterizat printr-un grad considerabil de diversitate și de incertitudine juridică. Prin urmare, Legislația europeană comună în materie de vânzare ar trebui să acopere furnizarea de conținut digital, indiferent dacă acesta este oferit sau nu pe un mediu tangibil.
- (18) Conținutul digital este adesea furnizat nu în schimbul unui preț, ci în combinație cu mărfuri sau servicii plătite separat, implicând considerente nepecuniare, cum ar fi oferirea de acces la datele cu caracter personal sau accesul gratuit, în cadrul unei strategii de marketing (pe baza așteptării că, într-o fază ulterioară, consumatorul va cumpăra produse cu conținut digital suplimentare sau mai complexe). Ținând seama de această structură specifică de piață și de faptul că defectele conținutului digital oferit pot dăuna intereselor economice ale consumatorilor indiferent de condițiile în care au fost furnizate, aplicabilitatea Legislației europene comune în materie de vânzare nu ar trebui să depindă de criteriul existenței obligației de plată a unui preț pentru conținutul digital specific în cauză.
- (19) În vederea maximizării valorii adăugate a Legislației europene comune în materie de vânzare, domeniul său material de aplicare ar trebui să includă, de asemenea, anumite servicii furnizate de vânzător care sunt direct și strâns legate de anumite bunuri sau conținut digital furnizat pe baza Legislației europene comune în materie de vânzare, și care, în practică, sunt deseori combinate în cadrul aceluiași contract sau în contracte

legate, în special repararea, întreținerea sau instalarea bunurilor sau a conținutului digital.

- (20) Legislația europeană comună în materie de vânzare nu ar trebui să se aplice niciunui contract accesoriu prin care cumpărătorul achiziționează bunurile sau serviciile de la un terț. Acest lucru nu ar fi adecvat, deoarece terțul nu este parte la acordul încheiat între părțile contractante privind aplicarea normelor Legislației europene comune în materie de vânzare. Un contract accesoriu cu un terț ar trebui să fie reglementat de legislația națională aplicabilă în conformitate cu Regulamentele (CE) nr. 593/2008 și (CE) nr. 864/2007 sau cu orice normă relevantă privind conflictul de legi.
- (21) Pentru a rezolva problemele existente legate de piața internă și concurență într-un mod orientat și proporțional, domeniul de aplicare *ratione personae* al Legislației europene comune în materie de vânzare ar trebui să se concentreze pe părțile care în prezent sunt descurajate să își desfășoare activitatea în străinătate din cauza diferențelor dintre legislațiile naționale în materie contractuală, având drept consecință un impact negativ semnificativ asupra comerțului transfrontalier. Prin urmare, aceasta ar trebui să aibă ca obiect toate tranzacțiile între întreprinderi și consumatori și contractele încheiate între comercianți, în cazul în care cel puțin una din părți este o IMM, răspunzând cerințelor formulate în Recomandarea 2003/361 a Comisiei din 6 mai 2003 privind definirea microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii²¹. Acest fapt nu ar trebui, cu toate acestea, să aducă atingere posibilității statelor membre de a adopta acte normative care să extindă domeniul de aplicare al Legislației europene comune în materie de vânzare, astfel încât să includă contractele între comercianți, dintre care niciunul nu este o IMM. În orice caz, în tranzacțiile dintre comercianți, aceștia se bucură de libertatea deplină de a contracta și sunt încurajați să se inspire din Legislația europeană comună în materie de vânzare în elaborarea clauzelor contractuale.
- (22) Acordul între părțile contractante este indispensabil pentru aplicarea Legislației europene comune în materie de vânzare. Acesta ar trebui să facă obiectul unor cerințe stricte în cazul tranzacțiilor între întreprinderi și consumatori. Deoarece în practică, de obicei, comerciantul va fi cel care va propune aplicarea Legislației europene comune în materie de vânzare, consumatorii trebuie să fie în deplină cunoștință de cauză cu privire la faptul că își dau acordul de a aplica norme diferite de cele ale legislației lor naționale preexistente. Prin urmare, acordul consumatorului de a aplica Legislația europeană comună în materie de vânzare ar trebui să fie admisibil numai dacă este exprimat sub forma unei declarații explicite, distincte de declarația prin care se exprimă acordul în vederea încheierii contractului. Prin urmare, nu ar trebui să fie posibil să se propună aplicarea Legislației europene comune în materie de vânzare ca o clauză a contractului care urmează să fie încheiat, mai ales ca un element al condițiilor și clauzelor standard ale comerciantului. Comerciantul ar trebui să furnizeze consumatorului, pe un suport durabil, o confirmare a acordului de aplicare a Legislației europene comune în materie de vânzare.
- (23) În plus față de faptul de a fi o alegere conștientă, consimțământul consumatorului pentru utilizarea Legislației europene comune în materie de vânzare ar trebui să fie o alegere în cunoștință de cauză. Prin urmare, comerciantul ar trebui nu numai să atragă atenția consumatorului cu privire la intenția sa de a aplica Legislația europeană

²¹ JO L 124, 20.5.2003, p. 36.

comună în materie de vânzare, ci, de asemenea, să îi furnizeze informații cu privire la natura și la caracteristicile esențiale ale acesteia. Pentru a facilita această sarcină a comercianților, evitându-se astfel formalitățile administrative inutile, precum și pentru a asigura coerența privind nivelul și calitatea informațiilor comunicate consumatorilor, comercianții ar trebui să le furnizeze acestora formularul standard de informare prevăzut în prezentul regulament, disponibil astfel în toate limbile oficiale ale Uniunii. În cazul în care nu este posibil să se furnizeze consumatorului formularul de informare, de exemplu în cazul unui apel telefonic, sau în cazul în care comerciantul nu a furnizat formularul de informare, acordul privind aplicarea Legislației europene comune în materie de vânzare nu ar trebui să fie obligatoriu pentru consumator până când acesta nu a primit formularul de informare însoțit de confirmarea acordului și nu și-a exprimat ulterior consimțământul.

- (24) Pentru a se evita aplicarea selectivă a anumitor elemente ale Legislației europene comune în materie de vânzare care ar putea afecta echilibrul între drepturile și obligațiile părților și ar avea efecte negative asupra nivelului de protecție a consumatorilor, alegerea ar trebui să se refere la Legislația europeană comună în materie de vânzare în ansamblul său și nu numai la anumite părți ale acesteia.
- (25) În cazul în care Convenția Națiunilor Unite asupra contractelor de vânzare internațională de mărfuri ar fi aplicabilă contractului în cauză, alegerea Legislației europene comune în materie de vânzare ar trebui să presupună un acord între părțile contractante care să excludă aplicarea acestei convenții.
- (26) Normele Legislației europene comune în materie de vânzare ar trebui să reglementeze aspectele de drept al contractelor care au relevanță practică pe durata ciclului de viață al tipurilor de contracte care se încadrează în domeniul său de aplicare *ratione materiae* și *ratione personae*, în special al celor încheiate online. Prin urmare, în plus față de drepturile și obligațiile părților și măsurile reparatorii în caz de neexecutare, Legislația europeană comună în materie de vânzare ar trebui să reglementeze obligațiile de informare precontractuală, încheierea contractului, inclusiv cerințele de formă, dreptul de retragere și consecințele acestuia, nulitatea pentru cauză de eroare, dol, violență sau leziune, precum și consecințele unei asemenea nulități, interpretarea, conținutul și efectele contractului, evaluarea și consecințele clauzelor contractuale abuzive, restituirea ca urmare a anulării și a rezoluțiunii, prescrierea și decăderea din drepturi. Aceasta ar trebui să reglementeze sancțiunile aplicabile în cazul încălcării tuturor obligațiilor care decurg din aplicarea sa.
- (27) Toate aspectele de natură contractuală sau extracontractuală care nu sunt reglementate de Legislația europeană comună în materie de vânzare sunt reglementate de norme ale legislației naționale deja existente care nu fac parte din Legislația europeană comună în materie de vânzare, aplicabile în temeiul Regulamentelor (CE) nr. 593/2008 și (CE) nr. 864/2007 sau al oricărei alte norme relevante în materia conflictului de legi. Aceste aspecte includ, de exemplu, personalitatea juridică, nulitatea unui contract pentru lipsa capacității, pentru caracter ilegal sau imoral, stabilirea limbii contractului, chestiunile legate de nediscriminare, reprezentare, pluralitatea de debitori și creditori, subrogarea în drepturile părților inclusiv cesiunea, compensația și confuziunea, materia dreptului de proprietate inclusiv transferul de proprietate, dreptul proprietății intelectuale și materia răspunderii civile delictuale. În plus, chestiunea instrumentării simultane a acțiunilor privind răspunderea contractuală și extracontractuală nu intră în domeniul de aplicare al Legislației europene comune în materie de vânzare.

- (28) Legislația europeană comună în materie de vânzare nu ar trebui să reglementeze materii care exced domeniul de aplicare al dreptului contractelor. Prezentul regulament nu aduce atingere legislației Uniunii sau legislației naționale care reglementează orice astfel de aspecte. De exemplu, obligațiile de informare, care sunt imperative pentru protecția sănătății și din motive de siguranță sau de mediu, ar trebui să rămână în afara domeniului de aplicare a Legislației europene comune în materie de vânzare. Prezentul regulament ar trebui să nu aducă atingere nici cerințelor de informare prevăzute în Directiva 2006/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind serviciile în cadrul pieței interne²².
- (29) Odată ce consimțământul de a aplica Legislația europeană comună în materie de vânzare a fost exprimat în mod valabil, doar Legislația europeană comună în materie de vânzare ar trebui să reglementeze materiile care intră în domeniul său de aplicare. Normele Legislației europene comune în materie de vânzare ar trebui interpretate în mod autonom, în conformitate cu principiile consacrate de interpretare a legislației Uniunii. Problemele privind materiile care intră în domeniul de aplicare al Legislației europene comune în materie de vânzare și care nu sunt clarificate în mod expres de aceasta, ar trebui soluționate doar prin interpretarea normelor acesteia, fără a se recurge la niciun sistem de drept. Normele Legislației europene comune în materie de vânzare ar trebui interpretate în baza principiilor și obiectivelor care o fundamentează, cu luarea în considerare a ansamblului prevederilor acesteia.
- (30) Libertatea de a contracta ar trebui să fie principiul director care stă la baza Legislației europene comune în materie de vânzare. Autonomia părților ar trebui să fie limitată numai în cazul și în măsura în care acest lucru este indispensabil, în special din motive legate de protecția consumatorilor. În cazul în care există o astfel de necesitate, caracterul imperativ al normelor în cauză ar trebui să fie precizat în mod expres.
- (31) Principiul bunei-credințe și al corectitudinii ar trebui să ofere îndrumări cu privire la modul în care părțile trebuie să coopereze. Întrucât unele norme constituie manifestări specifice ale principiului general al bunei credințe și al corectitudinii, acestea ar trebui să prevaleze în raport cu principiul general. Prin urmare, principiul general ar trebui să nu fie utilizat ca un instrument de modificare a drepturilor și obligațiilor specifice ale părților, astfel cum acestea sunt stabilite în normele speciale. Cerințele concrete care rezultă din principiul bunei-credințe și al corectitudinii ar trebui să depindă, printre altele, de nivelul corespunzător de competență al părților și ar trebui, prin urmare, să fie diferit în cazul tranzacțiilor între întreprinderi și consumatori și în cazul tranzacțiilor între întreprinderi. În tranzacțiile între comercianți, practicile comerciale consacrate în sectorul specific în cauză ar trebui să fie un factor relevant în acest context.
- (32) Legislația europeană comună în materie de vânzare ar trebui să aibă ca obiectiv conservarea unui contract valabil ori de câte ori este posibil și oportun, având în vedere interesele legitime ale părților.
- (33) Legislația europeană comună în materie de vânzare ar trebui să identifice soluții echilibrate, ținând seama de interesele legitime ale părților în desemnarea și recurgerea la măsurile reparatorii disponibile în caz de neexecutare a contractului. În cazul

²² JO L 376, 27.12.2006, p. 36.

contractelor între întreprinderi și consumatori, sistemul de măsuri reparatorii ar trebui să reflecte faptul că neconformitatea bunurilor, a conținutului digital sau a serviciilor intră în sfera de responsabilitate a comerciantului.

- (34) Pentru a consolida securitatea juridică prin facilitarea accesului publicului la jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene și a instanțelor naționale privind interpretarea Legislației europene comune în materie de vânzare sau a oricărei prevederi specifice a prezentului regulament, Comisia ar trebui să creeze o bază de date cuprinzând deciziile definitive relevante. Pentru ca acest lucru să fie posibil, statele membre ar trebui să se asigure că aceste hotărâri naționale sunt transmise rapid Comisiei.
- (35) De asemenea, este necesar să se revizuiască modul de aplicare a Legislației europene comune în materie de vânzare sau a oricărei dispoziții a prezentului regulament, la cinci ani de la data punerii sale în aplicare. Revizuirea ar trebui să țină seama, printre altele, de nevoia de a extinde domeniul de aplicare în privința contractelor între comercianți, de evoluțiile tehnologice și ale pieței în ceea ce privește conținutul digital, precum și de evoluțiile viitoare ale acquis-ului Uniunii.
- (36) Deoarece obiectivul prezentului regulament, respectiv de a contribui la buna funcționare a pieței interne prin punerea la dispoziție a unui set unitar de norme în materie contractuală la care se poate recurge în cazul tranzacțiilor transfrontaliere în întreaga Uniune nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre și, prin urmare, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru îndeplinirea acestui obiectiv.
- (37) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și principiile consacrate în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în special la articolele 16, 38 și 47.

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1 **Scop și obiect**

1. Scopul prezentului regulament este de a îmbunătăți condițiile pentru crearea și funcționarea pieței interne, prin punerea la dispoziție a unui set unitar de norme de drept contractual, astfel cum se prevede în anexa I („Legislația europeană comună în materie de vânzare”). Aceste norme pot fi aplicate în cazul tranzacțiilor transfrontaliere care au ca obiect vânzarea de bunuri, furnizarea de conținut digital sau prestarea de servicii conexe, în cazul în care părțile contractante convin în acest sens.
2. Prezentul regulament permite comercianților să se bazeze pe un set comun de norme și să folosească aceleași clauze contractuale pentru toate tranzacțiile transfrontaliere, reducând astfel costurile inutile, furnizând în același timp un nivel ridicat de securitate juridică.

3. În ceea ce privește contractele încheiate între comercianți și consumatori, prezentul regulament cuprinde un set global de norme în materia protecției consumatorilor, destinate să asigure un nivel ridicat de protecție a acestora, pentru a crește încrederea consumatorilor în piața internă și pentru a-i încuraja să efectueze achiziții transfrontaliere.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

- (a) „contract” înseamnă un acord destinat să dea naștere unor obligații sau altor efecte juridice;
- (b) „bună-credință și corectitudine” înseamnă un standard de conduită caracterizată prin onestitate, deschidere și luarea în calcul a intereselor celeilalte părți la tranzacția sau raportul juridic în cauză;
- (c) „pierdere” înseamnă prejudiciul patrimonial și nepatrimonial, ca durere și suferință, excluzând alte forme de prejudicii nepatrimoniale precum deprecierea calității vieții și privarea de foloase;
- (d) „clauze contractuale standard” înseamnă clauzele contractuale care au fost redactate în prealabil pentru câteva tranzacții care implică diferite părți și care nu au fost negociate în mod individual de către părți, în sensul articolului 7 din Legislația europeană comună în materie de vânzare;
- (e) „comerciant” înseamnă orice persoană fizică sau juridică ce acționează în scopuri care se încadrează în activitatea sa comercială, industrială, de artizanat sau profesională;
- (f) „consumator” înseamnă orice persoană fizică ce acționează în scopuri care nu se încadrează în activitatea sa comercială, industrială, de artizanat sau profesională;
- (g) „daune-interese” înseamnă o sumă de bani la care o persoană poate avea dreptul cu titlul de daune în caz de pierdere, vătămare sau pagube;
- (h) „bunuri” înseamnă orice elemente mobile corporale, excluzând:
 - (i) energia electrică și gazele naturale și
 - (ii) apa și alte tipuri de gaze, în afară de cazul în care acestea sunt vândute într-un volum limitat sau într-o cantitate determinată;
- (i) „preț” înseamnă suma de bani care este datorată în schimbul bunurilor vândute, al conținutului digital furnizat sau al serviciilor conexe prestate;
- (j) „conținut digital” înseamnă datele care sunt create și livrate în format digital, în conformitate sau nu cu specificațiile cumpărătorului, incluzând conținut digital video, audio, imagine sau materiale scrise, jocuri digitale, programe informatice sau

conținut digital care permite personalizarea echipamentelor informatice și a programelor informatice existente excluzând:

- (i) serviciile financiare, inclusiv serviciile bancare online;
 - (ii) activitățile de consiliere juridică sau financiară furnizate în format electronic;
 - (iii) serviciile medicale electronice;
 - (iv) serviciile și rețelele de comunicații electronice, precum și resursele și serviciile asociate;
 - (v) jocurile de noroc;
 - (vi) crearea de conținut digital nou și modificarea conținutului digital existent de către consumatori sau orice altă interacțiune cu creațiile altor utilizatori;
- (k) „contract de vânzare-cumpărare” înseamnă orice contract în temeiul căruia comerciantul („vânzătorul”) transmite sau se angajează să transmită dreptul de proprietate asupra bunurilor către o altă persoană („cumpărătorul”), iar cumpărătorul plătește sau se angajează să plătească prețul, incluzând contractele care au ca obiect furnizarea de bunuri care urmează să fie fabricate sau produse și excluzând vânzarea silită sau care implică, sub orice formă, exercitarea autorității publice;
- (l) „contract de vânzare-cumpărare încheiat cu un consumator” înseamnă un contract de vânzare-cumpărare în care vânzătorul este un comerciant iar cumpărătorul este un consumator;
- (m) „serviciu conex” înseamnă orice serviciu legat de bunuri sau de conținutul digital, cum ar fi instalarea, întreținerea, repararea sau orice altă procesare, prestat de vânzătorul bunurilor sau de furnizorul de conținut digital în temeiul contractului de vânzare-cumpărare, al contractului de furnizare a conținutului digital sau al unui contract separat de servicii conexe, care a fost încheiat în același timp cu contractul de vânzare-cumpărare sau cu contractul de furnizare a conținutului digital, excluzând: excluzând:
- (i) serviciile de transport;
 - (ii) serviciile de formare;
 - (iii) serviciile de asistență în telecomunicații și
 - (iv) serviciile financiare;
- (n) „prestator de servicii” înseamnă un vânzător de bunuri sau un furnizor de conținut digital care se angajează să furnizeze unui client un serviciu legat de acele bunuri sau de acel conținut digital;
- (o) „client” înseamnă orice persoană care achiziționează un serviciu conex;
- (p) „contract la distanță” înseamnă orice contract între comerciant și consumator în cadrul unui regim organizat de vânzare la distanță, încheiat în lipsa prezenței fizice

simultane a comerciantului sau, în cazul în care comerciantul este o persoană juridică, a unei persoane fizice care reprezintă comerciantul, și a consumatorului, cu utilizarea exclusivă, până inclusiv la data la care s-a încheiat contractul, a unuia sau a mai multor mijloace de comunicare la distanță;

(q) „contract în afara spațiilor comerciale” înseamnă orice contract între un comerciant și un consumator:

(i) încheiat în prezența fizică simultană a comerciantului sau, în cazul în care comerciantul este o persoană juridică, a persoanei fizice care reprezintă comerciantul, și a consumatorului într-un loc care nu este spațiul comercial al comerciantului, sau încheiat pe baza unei oferte făcute de către consumator, în aceleași circumstanțe sau

(ii) încheiat la sediul comerciantului sau prin intermediul oricărui mijloc de comunicare la distanță, imediat după ce consumatorul a fost abordat personal și individual într-un loc care nu este spațiul comercial al comerciantului, în prezența fizică simultană a comerciantului sau, în cazul în care comerciantul este o persoană juridică, a persoanei fizice care reprezintă comerciantul, și a consumatorului sau

(iii) încheiat în timpul unei excursii organizate de comerciant sau, în cazul în care comerciantul este o persoană juridică, de persoana fizică care reprezintă comerciantul, în scopul sau având drept rezultat promovarea și vânzarea de bunuri sau oferirea de conținut digital sau furnizarea de servicii conexe către consumator;

(r) „spațiu comercial” înseamnă:

(i) orice spațiu imobil de vânzare cu amănuntul, în care comerciantul își desfășoară activitatea în mod permanent, sau

(ii) orice spațiu mobil de vânzare cu amănuntul, în care comerciantul își desfășoară activitatea în mod obișnuit;

(s) „garanție comercială” înseamnă orice angajament asumat de comerciant sau de un producător în favoarea consumatorului, în plus față de obligațiile sale legale în temeiul articolului 106, în caz de lipsă a conformității, de a rambursa prețul plătit sau de a înlocui, a repara ori a efectua operații de întreținere asupra bunurilor sau conținutului digital în orice mod, în cazul în care acestea nu corespund specificațiilor sau oricăror alte cerințe care nu au legătură cu conformitatea menționată în certificatul de garanție sau în reclama relevantă disponibilă în momentul sau înainte de încheierea contractului;

(t) „suport durabil” înseamnă orice suport care permite unei părți să stocheze informații care îi sunt adresate personal, într-un mod accesibil pentru referințe ulterioare, pentru o perioadă de timp adecvată scopului informațiilor și care permite reproducerea neschimbată a informațiilor stocate;

(u) „licitație publică” înseamnă o metodă de vânzare în care produsele sau conținutul digital sunt oferite de comerciant către consumator, care participă sau cărui a se oferă posibilitatea de a participa personal la licitație, prin intermediul unei proceduri de licitare transparente, concurențiale, conduse de un adjudecător și în care ofertantul câștigător este obligat să cumpere bunurile sau conținutul digital;

- (v) „normă cu caracter imperativ” înseamnă orice dispoziție a cărei aplicare nu poate fi exclusă de către părți, de la a cărei aplicare părțile nu pot deroga și nici nu pot modifica efectele acesteia;
- (w) „creditor” înseamnă o persoană care are dreptul la executarea unei obligații, pecuniare sau nepecuniare, din partea altei persoane, numite debitor;
- (x) „debitor” înseamnă o persoană care are o obligație, pecuniară sau nepecuniară, în favoarea altei persoane, numite creditor.
- (y) „obligație” înseamnă o îndatorire de a executa o prestație pe care una din părțile unui raport juridic o datorează celeilalte părți.

Articolul 3

Caracterul opțional al Legislației europene comune în materie de vânzare

Părțile pot să convină să aplice normele Legislației europene comune în materie de vânzare pentru contractele transfrontaliere care au ca obiect vânzarea de bunuri, furnizarea de conținut digital și prestarea de servicii conexe care intră în domeniul său de aplicare teritorial, material și personal, astfel cum se prevede la articolele 4 – 7.

Articolul 4

Contractele transfrontaliere

1. Legislația europeană comună în materie de vânzare poate fi folosită în cazul contractelor transfrontaliere.
2. În sensul prezentului regulament, un contract încheiat între comercianți este un contract transfrontalier dacă părțile au reședința obișnuită în state diferite, dintre care cel puțin unul este un stat membru.
3. În sensul prezentului regulament, un contract încheiat între un comerciant și un consumator este un contract transfrontalier dacă:
 - (a) adresa indicată de consumator, adresa de livrare a bunurilor sau adresa de facturare sunt situate într-un alt stat decât statul în care comerciantul are reședința obișnuită și
 - (b) cel puțin unul dintre aceste state este un stat membru.
4. În sensul prezentului regulament, reședința obișnuită a societăților și a altor organisme, constituite sau nu ca persoane juridice, este sediul unde și-au stabilit organele administrative centrale. Reședința obișnuită a unui comerciant persoană fizică este locul în care persoana în cauză își desfășoară activitatea principală.
5. Atunci când contractul este încheiat în cadrul activității desfășurate de o sucursală, agenție sau oricare altă unitate a unui comerciant, locul în care comerciantul are reședința obișnuită este locul unde este situată sucursala, agenția sau unitatea în cauză.

6. Pentru a se stabili dacă un contract este transfrontalier, momentul relevant este cel al acordului asupra aplicării Legislației europene comune în materie de vânzare.

Articolul 5

Contracte în cazul cărora se poate aplica Legislația europeană comună în materie de vânzare

Legislația europeană comună în materie de vânzare poate fi aplicată în cazul:

- (a) contractelor de vânzare-cumpărare;
- (b) contractelor de furnizare de conținut digital, indiferent dacă acesta este sau nu este furnizat pe un suport material care poate fi stocat, procesat sau accesat și reutilizat de către utilizator și indiferent dacă furnizarea conținutului digital se face sau nu în schimbul plății unui preț;
- (c) contractelor de prestare de servicii conexe, indiferent dacă s-a convenit sau nu s-a convenit asupra unui preț separat pentru serviciul conex.

Articolul 6

Excluderea contractelor cu obiect mixt și a contractelor legate de un credit de consum

1. Legislația europeană comună în materie de vânzare nu poate fi aplicată în cazul contractelor cu obiect mixt care includ orice alt element în afară de vânzarea de bunuri, furnizarea de conținut digital și prestarea de servicii conexe în sensul articolului 5.
2. Legislația europeană comună în materie de vânzare nu poate fi aplicată în cazul contractelor încheiate între un comerciant și un consumator potrivit cărora comerciantul acordă sau se angajează să acorde un credit consumatorului sub formă de amânare a plății, împrumut sau altă facilitate de plată similară. Legislația europeană comună în materie de vânzare poate fi aplicată în cazul contractelor încheiate între un comerciant și un consumator potrivit cărora bunurile, conținutul digital sau serviciile de același tip sunt furnizate în mod continuu și consumatorul plătește pentru astfel de bunuri, conținut digital sau servicii conexe în rate, pe durata furnizării acestora.

Articolul 7

Părțile contractante

1. Legislația europeană comună în materie de vânzare poate fi aplicată doar dacă furnizorul de conținut digital este un comerciant. Atunci când toate părțile contractante sunt comercianți, Legislația europeană comună în materie de vânzare poate fi aplicată dacă cel puțin una dintre aceste părți este o întreprindere mică sau mijlocie („IMM”).
2. În sensul prezentului regulament, o IMM este un comerciant care:
 - (a) are mai puțin de 250 de angajați și

- (b) are o cifră de afaceri anuală care nu depășește 50 de milioane EUR sau un bilanț anual total care nu depășește 43 de milioane EUR, sau, pentru o IMM care are reședința obișnuită într-un stat membru a cărei monedă nu este euro sau într-o țară terță, suma echivalentă în moneda acelui stat membru sau țară terță.

Articolul 8

Acordul privind aplicarea Legislației europene comune în materie de vânzare

1. Aplicarea Legislației europene comune în materie de vânzare se face pe baza unui acord al părților în acest sens. Existența și validitatea unui astfel de acord se stabilesc în temeiul alineatelor (2) și (3) ale prezentului articol, al articolului 9, precum și al dispozițiilor relevante din Legislația europeană comună în materie de vânzare.
2. În raporturile dintre un comerciant și un consumator, alegerea Legislației europene comune în materie de vânzare produce efecte numai în cazul în care consumatorul și-a exprimat consimțământul printr-o declarație explicită, distinctă de declarația care indică acordul pentru încheierea unui contract. Comerciantul trebuie să furnizeze consumatorului o confirmare a acestui acord, pe un suport durabil.
3. În raporturile dintre un comerciant și un consumator, Legislația europeană comună în materie de vânzare nu poate fi aplicată parțial, ci doar în integralitatea sa.

Articolul 9

Formularul standard de informare în contractele încheiate între un comerciant și un consumator

1. În plus față de obligațiile de furnizare de informații precontractuale prevăzute în Legislația europeană comună în materie de vânzare, în relațiile dintre un comerciant și un consumator, comerciantul avertizează consumatorul, înainte de încheierea contractului, cu privire la intenția de a aplica Legislația europeană comună în materie de vânzare prin punerea la dispoziția acestuia, în mod bine evidențiat, a formularului de informare prevăzut în anexa II. În cazul în care acordul asupra aplicării Legislației europene comune în materie de vânzare este încheiat prin telefon sau prin orice alte mijloace care nu permit furnizarea către consumator a formularului de informare, sau în cazul în care comerciantul nu a furnizat formularul de informare, consumatorul nu are obligații în temeiul acordului până când nu primește confirmarea prevăzută la articolul 8 alineatul (2), însoțită de formularul de informare, și nu își exprimă ulterior în mod expres consimțământul cu privire la aplicarea Legislației europene comune în materie de vânzare.
2. Dacă formularul de informare menționat la alineatul (1) este furnizat în format electronic, acesta conține un hiperlink sau, în toate celelalte cazuri, indicarea unei pagini de internet prin intermediul căreia textul Legislației europene comune în materie de vânzare poate fi obținut în mod gratuit.

Articolul 10
Sanctiuni în cazul încălcării cerințelor specifice

Statele membre prevăd sancțiuni pentru încălcarea de către comercianți, în relația cu consumatorii, a cerințelor prevăzute la articolele 8 și 9 și iau toate măsurile necesare pentru a se asigura că aceste sancțiuni sunt aplicate. Sancțiunile prevăzute în acest scop sunt eficace, proporționale și disuasive. Statele membre notifică Comisiei dispozițiile relevante până cel târziu [1 an după data punerii în aplicare a prezentului regulament] și orice modificări ulterioare în termenul cel mai scurt

Articolul 11
Consecințele aplicării Legislației europene comune în materie de vânzare

Atunci când părțile au convenit în mod valabil să aplice Legislația europeană comună în materie de vânzare pentru un contract, aspectele care fac obiectul acestei legislații sunt reglementate în mod exclusiv de aceasta. Cu condiția ca respectivul contract să fi fost efectiv încheiat, Legislația europeană comună în materie de vânzare reglementează, de asemenea, respectarea obligațiilor de furnizare a informațiilor precontractuale și măsurile reparatorii în cazul neexecutării acestor obligații.

Articolul 12
Cerințe în materie de informare în temeiul Directivei privind serviciile

Prezentul regulament nu aduce atingere cerințelor în materie de informare prevăzute de legislația internă care transpune dispozițiile Directivei 2006/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind serviciile în cadrul pieței interne și care completează cerințele în materie de informare prevăzute de Legislația europeană comună în materie de vânzare.

Articolul 13
Opțiunile statelor membre

Un stat membru poate decide ca Legislația europeană comună în materie de vânzare să fie aplicabilă:

- (a) contractelor în care reședința obișnuită a comercianților sau, în cazul unui contract între un comerciant și un consumator, reședința obișnuită a comerciantului, adresa indicată de consumator, adresa de livrare a bunurilor și adresa de facturare se află în acel stat membru și/sau
- (b) contractelor în care toate părțile sunt comercianți, însă niciuna dintre părți nu este o IMM în sensul articolului 7 alineatul (2).

Articolul 14

Comunicarea hotărârilor în care se aplică prezentul regulament

1. Statele membre se asigură că hotărârile definitive pronunțate de instanțele judecătorești ale acestora, prin care se aplică normele prezentului regulament, sunt comunicate fără întârziere Comisiei.
2. Comisia instituie un sistem care permite consultarea informațiilor privind hotărârile menționate la alineatul (1), precum și privind hotărârile relevante ale Curții de Justiție a Uniunii Europene. Acest sistem este pus la dispoziția publicului.

Articolul 15

Revizuirea

1. La data de ... [*4 ani de la data aplicării prezentului regulament*], statele membre furnizează Comisiei informații privind aplicarea prezentului regulament, în special cu privire la nivelul de acceptare al Legislației europene comune în materie de vânzare, măsura în care dispozițiile sale au dus la litigii și situația referitoare la diferențele între Legislația europeană comună în materie de vânzare și legislația națională, în ceea ce privește nivelul de protecție a consumatorilor. Informațiile respective includ o prezentare cuprinzătoare a jurisprudenței instanțelor judecătorești naționale care interpretează dispozițiile Legislației europene comune în materie de vânzare.
2. La data de ... [*5 ani de la data aplicării prezentului regulament*], Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social un raport detaliat privind funcționarea prezentului regulament, ținând seama, între altele, de nevoia de a extinde domeniul său de aplicare în privința contractelor între comercianți, de evoluțiile tehnologice și ale pieței în ceea ce privește conținutul digital, precum și de evoluțiile viitoare ale acquis-ului Uniunii.

Articolul 16

Intrarea în vigoare și aplicarea

1. Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.
2. Acesta se aplică din [*6 luni după intrarea sa în vigoare*].

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles,

Pentru Parlamentul European
Președintele

Pentru Consiliu
Președintele

ANEXA I
LEGISLAȚIA EUROPEANĂ COMUNĂ ÎN MATERIE DE VÂNZARE

CUPRINS

Partea I Dispoziții introductive	35
Capitolul 1 Principii generale și aplicare	36
Secțiunea 1 Principii generale	36
Secțiunea 2 Aplicare.....	36
Partea a II-a Încheierea unui contract valabil.....	42
Capitolul 2 Informații precontractuale	42
Secțiunea 1 Informații precontractuale pe care comercianții trebuie să le furnizeze în raporturile cu consumatorii	42
Secțiunea 2 Informații precontractuale pe care comercianții trebuie să le furnizeze în raporturile cu alți comercianți	48
Secțiunea 3 Contractele care urmează să fie încheiate prin mijloace electronice	48
Secțiunea 4 Obligația de a garanta corectitudinea informațiilor furnizate.....	50
Secțiunea 5 Măsuri reparatorii în cazul nerespectării obligațiilor de informare	50
Capitolul 3 Încheierea contractelor	52
Capitolul 4 Dreptul de retragere din contractele la distanță și în afara spațiilor comerciale între comercianți și consumatori.....	56
Capitolul 5 Viciile de consimțământ	62
Partea a III-a Evaluarea conținutului contractului.....	65
Capitolul 6 Interpretare	65
Capitolul 7 Conținut și efecte.....	67
Capitolul 8 Clauzele contractuale abuzive	72
Secțiunea 1 Dispoziții generale	72
Secțiunea 2 Clauze contractuale abuzive în contractele încheiate între un comerciant și un consumator	72
Secțiunea 3 Clauze contractuale abuzive în contractele încheiate între comercianți	76

Partea a IV-a Obligațiile părților și măsurile reparatorii aflate la dispoziția acestora într-un contract de vânzare-cumpărare sau într-un contract de furnizare de conținut digital	77
Capitolul 9 Dispoziții generale.....	77
Capitolul 10 Obligațiile vânzătorului	80
Secțiunea 1 Dispoziții generale	80
Secțiunea 2 Livrarea.....	80
Secțiunea 3 Conformitatea bunurilor și a conținutului digital	83
Capitolul 11 Măsuri reparatorii aflate la dispoziția cumpărătorului	87
Secțiunea 1 Dispoziții generale	87
Secțiunea 2 Dreptul vânzătorului de a pune în conformitate	88
Secțiunea 3 Dreptul de a cere executarea.....	89
Secțiunea 4 Refuzul cumpărătorului de a executa obligațiile care îi revin	90
Secțiunea 5 Rezoluțiunea contractului	90
Secțiunea 6 Reducerea prețului	92
Secțiunea 7 Cerințe privind examinarea și notificarea într-un contract încheiat între comercianți	93
Capitolul 12 Obligațiile cumpărătorului	95
Secțiunea 1 Dispoziții generale	95
Secțiunea 2 Plata prețului.....	95
Secțiunea 3 Primirea.....	97
Capitolul 13 Măsurile reparatorii aflate la dispoziția vânzătorului.....	99
Secțiunea 1 Dispoziții generale	99
Secțiunea 2 Dreptul de a cere executarea.....	99
Secțiunea 3 Refuzul vânzătorului de a executa obligațiile care îi revin.....	100
Secțiunea 4 Rezoluțiunea contractului	100
Capitolul 14 Transferul riscurilor.....	103
Secțiunea 1 Dispoziții generale	103

Secțiunea 2 Transferul riscurilor în contractele de vânzare-cumpărare încheiate cu un consumator	103
Secțiunea 3 Transferul riscurilor în contractele dintre comercianți	104
Partea a V-a Obligațiile părților și măsurile reparatorii aflate la dispoziția acestora într-un contract de servicii conexe	106
Capitolul 15 Obligațiile părților și măsurile reparatorii aflate la dispoziția acestora.....	106
Secțiunea 2 Obligațiile prestatorului de servicii	106
Secțiunea 3 Obligațiile clientului	108
Secțiunea 4 Măsuri reparatorii	108
Partea a VI-a Despăgubiri și dobânzi	111
Capitolul 16 Despăgubiri și dobânzi	111
Secțiunea 1 Despăgubiri.....	111
Secțiunea 2 Dobânda pentru efectuarea cu întârziere a plății: dispoziții generale.....	112
Secțiunea 3 Efectuarea cu întârziere a plății de către comercianți	113
Partea a VII-a Restituirea	116
Capitolul 17 Restituirea.....	116
Partea a VIII-a Prescripția	119
Capitolul 18 Prescripția.....	119
Secțiunea 1 Dispoziții generale	119
Secțiunea 2 Termenele de prescripție și momentul de la care acestea încep să curgă.....	119
Secțiunea 3 Extinderea termenelor de prescripție	120
Secțiunea 4 Prorogarea termenelor de prescripție.....	121
Secțiunea 5 Efectele prescripției	121
Secțiunea 6 Modificare prin acord	121
Apendicele 1	121
Apendicele 2.....	124

Partea I Dispoziții introductive

Capitolul 1 Principii generale și aplicare

SECȚIUNEA 1 PRINCIPII GENERALE

Articolul 1

Libertatea de a contracta

1. Părțile sunt libere să încheie un contract și să determine conținutul acestuia, sub rezerva oricăror norme imperative aplicabile.
2. Părțile pot să excludă aplicarea oricăreia dintre normele Legislației europene în materie de vânzare sau să deroge de la acestea ori să modifice efectele acestora, cu excepția cazului în care se prevede în mod expres contrariul.

Articolul 2

Bună-credință și corectitudinea

1. Părțile au obligația să acționeze cu bună-credință și corectitudine.
2. Încălcarea acestei obligații poate împiedica partea responsabilă de încălcare să își exercite un drept, o acțiune sau un mijloc de apărare de care altfel ar dispune sau să se întemeieze pe acestea, sau poate atrage răspunderea părții pentru orice pierdere cauzată celeilalte părți.
3. Părțile nu pot să excludă aplicarea prezentului articol, să deroge de la acesta sau să modifice efectele acestuia.

Articolul 3

Cooperarea

Părțile sunt obligate să coopereze în măsura în care aceasta se poate aștepta pentru executarea obligațiilor contractuale ce le revin.

SECȚIUNEA 2 APLICARE

Articolul 4

Interpretare

1. Legislația europeană comună în materie de vânzare trebuie să fie interpretată în mod autonom și în conformitate cu obiectivele și cu principiile care stau la baza acesteia.

2. Aspectele care intră în domeniul de aplicare al Legislației europene comune în materie de vânzare, dar care nu sunt reglementate în mod expres în cadrul acesteia trebuie interpretate în conformitate cu obiectivele și principiile ce stau la baza acesteia și cu toate dispozițiile acesteia, fără a se recurge la legea națională care ar fi aplicabilă în absența acordului de a aplica Legislația europeană comună în materie de vânzare sau la orice altă legislație.
3. În caz de conflict între o normă generală și o normă specială aplicabile unei anumite situații care face parte din domeniul de aplicare al normei generale, norma specială se aplică cu prioritate.

Articolul 5
Caracterul rezonabil

1. Caracterul rezonabil trebuie să fie determinat în mod obiectiv, având în vedere natura și scopul contractului, circumstanțele cazului, precum și uzanțele și practicile din domeniul comercial sau profesional în cauză.
2. Orice referire la ceea ce se poate aștepta de la o persoană sau într-o anumită situație, este înțeleasă ca o referire la ceea ce se poate aștepta în mod rezonabil.

Articolul 6
Libertatea formei

Cu excepția cazului în care prin Legislația europeană comună în materie de vânzare se prevede altfel, nicio formalitate nu este cerută pentru redactarea sau probarea unui contract, a unei declarații sau a oricărui alt act reglementat de acesta.

Articolul 7
Clauze contractuale care nu au fost negociate individual

1. O clauză contractuală nu este negociată individual dacă a fost furnizată de către una dintre părți, iar cealaltă parte nu a avut posibilitatea de a influența conținutul acesteia.
2. În cazul în care una dintre părți propune un set de clauze celeilalte părți, o clauză nu va fi considerată ca fiind negociată individual doar pentru că cealaltă parte alege acea clauză din setul respectiv.
3. Părții care pretinde că o clauză contractuală propusă ca făcând parte din clauzele contractuale standard a fost între timp negociată individual îi revine sarcina de a proba acest fapt.
4. Într-un contract încheiat între un comerciant și un consumator, comerciantului îi revine sarcina de a proba faptul că o clauză contractuală propusă de acesta a fost negociată individual.
5. Într-un contract încheiat între un comerciant și un consumator, clauzele contractuale redactate de un terț se consideră că au fost propuse de comerciant, cu excepția cazului în care consumatorul le-a introdus în contract.

Articolul 8
Rezoluțiunea contractului

1. A „declara rezoluțiunea unui contract” înseamnă a stinge drepturile și obligațiile părților contractante, cu excepția celor care decurg din orice clauză contractuală care prevede soluționarea litigiilor sau orice altă clauză contractuală care trebuie să continue să producă efecte chiar și ulterior rezoluțiunii contractului.
2. Plățile datorate și daunele-interese pentru orice neexecutare intervenită înainte de momentul declarării rezoluțiunii contractului rămân exigibile. În cazul în care rezoluțiunea intervine pentru neexecutarea obligațiilor sau pentru neexecutarea preconizată a obligațiilor, partea care declară rezoluțiunea contractului are, de asemenea, dreptul de a cere despăgubiri în locul executării viitoare a obligațiilor de către cealaltă parte.
3. Efectele rezoluțiunii asupra restituirii prețului și returnării bunurilor sau a conținutului digital, precum și alte efecte în materie de restituire sunt reglementate de normele privind restituirea prevăzute la capitolul 17.

Articolul 9
Contracte cu obiect mixt

1. În cazul în care un contract prevede atât vânzarea de bunuri sau furnizarea de conținut digital, cât și prestarea de servicii conexe, normele din partea IV se aplică obligațiilor și acțiunilor aflate la dispoziția părților în calitate de vânzător și cumpărător de bunuri sau conținut digital, iar normele din partea V se aplică obligațiilor și acțiunilor aflate la dispoziția părților în calitate de prestator de servicii și client.
2. Atunci când, într-un contract care intră sub incidența alineatului (1), obligațiile vânzătorului și ale prestatorului de servicii prevăzute în contract trebuie executate prin prestații separate sau sunt divizibile în alt mod și în cazul în care există o cauză de rezoluțiune pentru neîndeplinirea unei prestații căreia i se poate atribui o parte proporțională din preț, cumpărătorul și clientul pot declara rezoluțiunea numai în raport cu prestația respectivă.
3. Alineatul (2) nu se aplică în cazurile în care nu se poate pretinde cumpărătorului și clientului să accepte executarea celorlalte prestații sau neîndeplinirea este de natură să justifice rezoluțiunea contractului în întregime.
4. Atunci când obligațiile vânzătorului și ale prestatorului de servicii prevăzute în contract nu sunt divizibile sau acestora nu li se poate atribui o parte proporțională din preț, cumpărătorul și clientul pot declara rezoluțiunea numai în cazul în care neexecutarea este de natură să justifice rezoluțiunea contractului în întregime.

Articolul 10
Notificarea

1. Prezentul articol se aplică notificării în orice scopuri în temeiul normelor Legislației europene comune în materie de vânzare și în temeiul contractului. Noțiunea de

notificare include comunicarea oricărei declarații făcute în scopul de a produce efecte juridice sau de a transmite informații într-un scop juridic.

2. Notificarea poate fi făcută prin orice mijloace adecvate circumstanțelor.
3. Notificarea produce efecte atunci când ajunge la destinatar, cu excepția cazului în care aceasta prevede un efect întârziat.
4. Notificarea ajunge la destinatar:
 - (a) atunci când aceasta este predată destinatarului;
 - (b) atunci când aceasta este predată la sediul social al destinatarului sau, în cazul în care nu există un astfel de sediu sau notificarea este adresată consumatorului, la reședința obișnuită a destinatarului;
 - (c) în cazul unei notificări transmise prin poștă electronică sau prin alt mijloc de comunicare individuală, atunci când aceasta poate fi accesată de către destinatar sau
 - (d) atunci când aceasta este pusă în orice alt fel la dispoziția destinatarului într-un loc și într-un mod care fac posibil în mod rezonabil accesul destinatarului, fără întârziere.

Notificarea a ajuns la destinatar după îndeplinirea uneia dintre cerințele prevăzute la literele (a), (b), (c) sau (d), oricare dintre acestea este îndeplinită mai întâi.

5. Notificarea nu produce efecte dacă retragerea acesteia ajunge la destinatar înaintea notificării sau în același timp cu aceasta.
6. În raporturile dintre un comerciant și un consumator, părțile nu pot să excludă aplicarea alineatelor (3) și (4), nu pot să deroge de la acestea sau să modifice efectele acestora, în detrimentul consumatorului.

Articolul 11 **Calculul termenelor**

1. Dispozițiile prezentului articol se aplică în ceea ce privește calculul termenelor în orice scopuri în temeiul Legislației europene comune în materie de vânzare.
2. Sub rezerva alineatelor (3)-(7):
 - (a) termenele stabilite pe zile încep să curgă de la începutul primei ore a primei zile și se împlinesc la expirarea ultimei ore a ultimei zile a termenului;
 - (b) termenele stabilite pe săptămâni, luni sau ani încep să curgă de la începutul primei ore a primei zile a termenului și se împlinesc la expirarea ultimei ore a zilei din ultima săptămână, lună sau din ultimul an corespunzătoare aceleiași zile a săptămânii în care a început să curgă termenul, sau care cade în aceeași dată cu ziua în care a început să curgă termenul, cu precizare că, în cazul în care, într-un termen exprimat în luni sau în ani, ziua în care ar trebui să se

sfârșească termenul nu există în ultima lună, acesta se sfârșește la expirarea ultimei ore a ultimei zile a lunii respective;

3. În cazul în care un termen stabilit pe zile, săptămâni, luni sau ani trebuie calculat începând de la un anumit eveniment, acțiune sau moment, ziua în care se produce evenimentul, are loc acțiunea ori sosește momentul respectiv nu este inclusă în termenul în cauză.
4. Termenele includ zilele de sâmbătă, duminică și sărbătorile legale, cu excepția cazului în care acestea sunt excluse în mod expres sau a cazului în care termenele sunt stabilite pe zile lucrătoare.
5. În cazul în care ultima zi a unui termen este o zi de sâmbătă, duminică sau o sărbătoare legală în locul în care o anumită acțiune trebuie îndeplinită, termenul se împlinește la expirarea ultimei ore a zilei lucrătoare următoare. Această dispoziție nu se aplică termenelor calculate retroactiv, cu începere de la o dată sau de la un eveniment determinat.
6. Atunci când o persoană transmite unei alte persoane un document care stabilește un termen în care destinatarul trebuie să răspundă sau să acționeze, dar nu precizează momentul în care începe să curgă termenul, în absența unor indicații contrare, termenul se calculează din momentul în care documentul a ajuns la destinatar.
7. În sensul prezentului articol:
 - (a) „sărbătoare legală” cu privire la un stat membru sau o parte a unui stat membru al Uniunii Europene înseamnă orice zi desemnată ca atare în statul membru sau în partea statului membru, într-o listă publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene și
 - (b) „zile lucrătoare” înseamnă toate zilele, altele decât zilele de sâmbătă, duminică și sărbătorile legale.

Articolul 12

Declarații sau comportamente unilaterale

1. O declarație unilaterală care exprimă o anumită intenție trebuie să se interpreteze în sensul în care este de așteptat ca aceasta să fie înțeleasă de către persoana căreia îi este adresată.
2. În cazul în care persoana care face declarația a intenționat să ofere un sens special unui termen folosit în această declarație și cealaltă parte avea cunoștință sau se poate presupune că avea cunoștință de acea intenție, termenul trebuie interpretat conform sensului dat acestuia de către persoana care face declarația.
3. Articolele 59 - 65 se aplică, cu adaptările corespunzătoare, interpretării declarațiilor unilaterale care exprimă o anumită intenție.
4. Normele din capitolul 5 privind viciile de consimțământ se aplică, cu adaptările corespunzătoare, declarațiilor unilaterale care exprimă o anumită intenție.

5. Orice referire la o declarație prevăzută în prezentul articol include o referire la un comportament care poate fi considerat ca echivalent al unei declarații.

Partea a II-a Încheierea unui contract valabil

Capitolul 2 Informații precontractuale

SECȚIUNEA I INFORMAȚII PRECONTRACTUALE PE CARE COMERCIANȚII TREBUIE SĂ LE FURNIZEZE ÎN RAPORTURILE CU CONSUMATORII

Articolul 13

Obligația de a furniza informații în momentul încheierii cu un consumator a unui contract la distanță sau a unui contract în afara spațiilor comerciale

1. Un comerciant care încheie un contract la distanță sau un contract în afara spațiilor comerciale are obligația, înainte de încheierea contractului sau de nașterea oricărei obligații în seama consumatorului, în temeiul unei eventuale oferte, să informeze consumatorul, în mod clar și ușor de înțeles, cu privire la:
 - (a) caracteristicile esențiale ale bunurilor, ale conținutului digital sau ale serviciilor conexe care urmează să fie furnizate, în măsura adecvată suportului de comunicare și bunurilor, conținutului digital sau serviciilor conexe în cauză;
 - (b) prețul total, precum și taxele și costurile suplimentare, în conformitate cu articolul 14;
 - (c) identitatea și adresa comerciantului, în conformitate cu articolul 15;
 - (d) clauzele contractuale, în conformitate cu articolul 16;
 - (e) dreptul de retragere, în conformitate cu articolul 17;
 - (f) dacă este cazul, existența și condițiile pe care acesta le impune în ceea ce privește asistența postvânzare pentru consumatori, serviciile postvânzare și garanțiile comerciale, precum și politica de soluționare a reclamațiilor;
 - (g) dacă este cazul, posibilitatea de a recurge la un mecanism alternativ de soluționare a litigiilor, la care este parte comerciantul și modalitatea de a avea acces la acesta;
 - (h) dacă este cazul, modul de funcționare, inclusiv măsurile aplicabile de protecție tehnică a conținutului digital și
 - (i) dacă este cazul, orice interoperabilitate relevantă a conținutului digital cu echipamentul și programele informatice de care comerciantul are cunoștință sau se poate aștepta să aibă cunoștință.
2. Informațiile furnizate, în afară de adresele menționate la alineatul (1) litera (c), fac parte integrantă din contract și nu pot fi modificate decât dacă părțile decid în mod expres contrariul.

3. În cazul unui contract la distanță, informațiile prevăzute de prezentul articol trebuie:
 - (a) să fie furnizate sau puse la dispoziția consumatorului într-un mod adecvat tehnicii de comunicare la distanță utilizate;
 - (b) să fie formulate într-un limbaj simplu și inteligibil și
 - (c) în măsura în care sunt furnizate pe un suport durabil, să fie lizibile.
4. Pentru un contract în afara spațiilor comerciale, informațiile prevăzute de prezentul articol trebuie:
 - (a) să fie furnizate pe suport de hârtie sau, în cazul în care consumatorul este de acord, pe un alt suport durabil și
 - (b) să fie lizibile și într-un limbaj simplu și inteligibil.
5. Prezentul articol nu se aplică în cazul în care contractul este:
 - (a) un contract de furnizare de produse alimentare, băuturi sau alte bunuri de uz curent în gospodărie, livrate fizic de un comerciant cu ocazia unor deplasări frecvente și periodice la domiciliul, reședința sau locul de muncă al consumatorului;
 - (b) un contract încheiat prin intermediul distribuitorilor automate sau în localurile comerciale automatizate;
 - (c) un contract în afara spațiilor comerciale, dacă prețul, sau, în cazul în care au fost încheiate simultan mai multe contracte, prețul total prevăzut în contracte nu depășește 50 EUR sau o sumă echivalentă în moneda convenită pentru prețul prevăzut în contract.

Articolul 14

Informații cu privire la preț, taxe și costuri suplimentare

1. Informațiile care trebuie furnizate în conformitate cu articolul 13 alineatul (1) litera (b) trebuie să cuprindă:
 - (a) prețul total al bunurilor, al conținutului digital sau al serviciilor conexe, cu toate taxele incluse sau, în cazul în care prețul nu poate fi în mod rezonabil calculat în avans dată fiind natura bunurilor, a conținutului digital sau a serviciilor, modul de calculare a prețului și
 - (b) dacă este cazul, toate costurile suplimentare de transport, de livrare sau cheltuielile poștale și toate celelalte costuri sau, în cazul în care acestea nu pot fi în mod rezonabil calculate în avans, menționarea faptului că aceste costuri și cheltuieli suplimentare pot fi exigibile.
2. În cazul unui contract pe durată nedeterminată sau a unui contract care implică un abonament, prețul total trebuie să includă prețul total pe perioada de facturare. Atunci când în cadrul acestor contracte facturarea se face la un tarif fix, prețul total

trebuie să includă prețul lunar total. În cazul în care prețul total nu pot fi calculat în mod rezonabil în avans, trebuie furnizat modul de calculare a prețului.

3. Dacă este cazul, comerciantul trebuie să informeze consumatorul cu privire la costul utilizării tehnicii de comunicare la distanță în vederea încheierii contractului, în cazul în care acest cost este calculat în mod diferit de tariful de bază.

Articolul 15

Informații privind identitatea și adresa comerciantului

Informațiile care trebuie furnizate în conformitate cu articolul 13 alineatul (1) litera (c) trebuie să cuprindă:

- (a) identitatea comerciantului, cum ar fi denumirea sa comercială;
- (b) adresa geografică la care comerciantul își are sediul;
- (c) numerele de telefon și de fax, precum și adresa de e-mail ale comerciantului, dacă există, pentru a permite consumatorului să contacteze rapid comerciantul și să comunice în mod eficace cu comerciantul;
- (d) după caz, identitatea și adresa geografică a oricărui alt comerciant în numele căruia comerciantul acționează și
- (e) în cazul în care este diferită de adresa furnizată în temeiul literelor (b) și (d) ale prezentului articol, adresa geografică a comerciantului și, după caz, cea a comerciantului în numele căruia acesta acționează, la care consumatorul poate trimite eventualele reclamații.

Articolul 16

Informații privind clauzele contractuale

Informațiile care trebuie furnizate în conformitate cu articolul 13 alineatul (1) litera (d) trebuie să cuprindă:

- (a) modalitățile de plată, de livrare a bunurilor, de furnizare a conținutului digital sau de prestare a serviciilor conexe și data la care comerciantul se angajează să livreze bunurile, să furnizeze conținutul digital sau să presteze serviciile conexe;
- (b) dacă este cazul, durata contractului, durata minimă a obligațiilor care revin consumatorului sau, în cazul în care contractul este pe durată nedeterminată sau se prelungește în mod automat, condițiile pentru rezoluțiunea contractului și
- (c) dacă este cazul, existența obligației consumatorului de a plăti sau de a furniza o garanție în bani sau alte garanții financiare la cererea comerciantului, și condițiile aferente acestei obligații;
- (d) dacă este cazul, existența unor coduri de conduită relevante sau modul în care acestea pot fi obținute.

Articolul 17

Informații privind dreptul de retragere în momentul încheierii unui contract la distanță sau în afara spațiilor comerciale

1. Atunci când consumatorul are dreptul de retragere în conformitate cu capitolul 4, informațiile care trebuie furnizate în conformitate cu articolul 13 alineatul (1) litera (e) trebuie să includă condițiile, termenele și procedurile de exercitare a dreptului respectiv, în conformitate cu apendicele 1, precum și formularul standard de retragere prevăzut în apendicele 2.
2. Dacă este cazul, informațiile care trebuie furnizate în temeiul articolului 13 alineatul (1) litera (e) trebuie să includă obligația consumatorului de a suporta costurile aferente returnării bunurilor în eventualitatea retragerii și, în cazul contractelor la distanță, obligația consumatorului de a suporta costul returnării bunurilor, în cazul în care, dată fiind natura lor, bunurile nu pot fi returnate în mod normal prin poștă.
3. Atunci când consumatorul își poate exercita dreptul de retragere după ce a formulat o cerere prin care solicită începerea furnizării serviciilor conexe în cursul termenului de retragere, informațiile care trebuie furnizate în conformitate cu articolul 13 alineatul (1) litera (e) trebuie să includă obligația consumatorului de a plăti comerciantului suma menționată la articolul 45 alineatul (5).
4. Obligația de a furniza informațiile prevăzute la alineatele (1), (2) și (3) poate fi executată prin furnizarea către consumator a modelului de formular conținând instrucțiunile privind exercitarea dreptului de retragere prevăzute în apendicele 1. Se consideră că această obligație de informare a fost executată de către comerciant în cazul în care acesta a furnizat consumatorului instrucțiunile prin completarea corectă a formularului.
5. Atunci când dreptul de retragere nu se aplică în conformitate cu articolul 40 alineatul (2) literele (c) - (i) și articolul 40 alineatul (3), informațiile care trebuie furnizate în conformitate cu articolul 13 alineatul (1) litera (e) trebuie să cuprindă mențiunea conform căreia consumatorul nu beneficiază de un drept de retragere, sau, după caz, circumstanțele în care consumatorul își pierde dreptul de retragere.

Articolul 18

Contractele în afara spațiilor comerciale: cerințe suplimentare privind furnizarea de informații și confirmarea

1. Comerciantul trebuie să comunice consumatorului un exemplar al contractului semnat sau confirmarea contractului și, după caz, inclusiv confirmarea consimțământului și a luării la cunoștință din partea consumatorului, conform articolului 40 alineatul (3) litera (d), pe suport de hârtie, sau, în cazul în care comerciantul este de acord, pe un alt suport durabil.
2. Atunci când consumatorul dorește ca furnizarea serviciilor conexe să înceapă în cursul termenului de retragere prevăzut la articolul 42 alineatul (2), comerciantul trebuie să solicite consumatorului să formuleze această cerere expresă pe un suport durabil.

Contractele la distanță: informații suplimentare și alte cerințe

1. Atunci când un comerciant apelează telefonic consumatorul în vederea încheierii unui contract la distanță, la începutul conversației cu consumatorul, comerciantul trebuie să își decline identitatea și, dacă este cazul, identitatea persoanei în numele căreia telefonează și să specifice scopul comercial al apelului.
2. În cazul în care contractul la distanță este încheiat prin intermediul unui mediu de comunicare la distanță care permite un spațiu sau o perioadă de timp limitată pentru prezentarea informațiilor, comerciantul trebuie să furnizeze, pe suportul în cauză și înainte de încheierea unui astfel de contract, cel puțin informațiile prevăzute la alineatul (3) al prezentului articol. Comerciantul furnizează consumatorului celelalte informații prevăzute la articolul 13, într-un mod adecvat, în conformitate cu articolul 13 alineatul (3).
3. Informațiile care trebuie furnizate în conformitate cu alineatul (2) sunt:
 - (a) caracteristicile esențiale ale bunurilor, ale conținutului digital sau ale serviciilor conexe, astfel cum se prevede la articolul 13 alineatul (1) litera (a);
 - (b) identitatea comerciantului, astfel cum se prevede la articolul 15 litera (a);
 - (c) prețul total, inclusiv toate elementele menționate la articolul 13 alineatul (1) litera (b) și la articolul 14 alineatele (1) și (2);
 - (d) dreptul de retragere și
 - (e) după caz, durata contractului sau, în cazul în care contractul este încheiat pe perioadă nedeterminată, condițiile pentru rezoluțiunea acestuia, la care se face referire în articolul 16 litera (b).
4. Un contract la distanță încheiat prin telefon este valabil numai în cazul în care consumatorul semnează oferta sau își dă consimțământul în scris, indicând acordul de a încheia un contract. Comerciantul trebuie să furnizeze consumatorului o confirmare a acestui acord, pe un suport durabil.
5. Comerciantul trebuie să ofere consumatorului o confirmare a contractului încheiat, inclusiv, după caz, a acordului și a confirmării consumatorului menționate la articolul 40 alineatul (3) litera (d), și toate informațiile menționate la articolul 13, pe un suport durabil. Comerciantul trebuie să furnizeze aceste informații în termen rezonabil după încheierea contractului la distanță, și cel târziu în momentul livrării bunurilor sau înainte să înceapă livrarea conținutului digital sau prestarea serviciului conex, cu excepția cazului în care aceste informații au fost deja furnizate consumatorului înainte de încheierea contractului la distanță, pe un suport durabil.
6. Atunci când consumatorul dorește ca furnizarea serviciilor conexe să înceapă în cursul termenului de retragere prevăzut la articolul 42 alineatul (2), comerciantul trebuie să solicite consumatorului să formuleze o cerere expresă în acest sens pe un suport durabil.

Articolul 20

Obligația de a furniza informații în momentul încheierii altor contracte în afara contractelor la distanță și a contractelor în afara spațiilor comerciale

1. În cazul altor contracte decât contractele la distanță și contractele în afara spațiilor comerciale, comerciantul are obligația de a furniza consumatorului următoarele informații, în mod clar și ușor de înțeles, înainte de încheierea contractului sau de nașterea oricărei obligații în seama consumatorului în temeiul unei eventuale oferte, în cazul în care aceste informații nu reies în mod evident din context:
 - (a) caracteristicile esențiale ale bunurilor, ale conținutului digital sau ale serviciilor conexe care urmează să fie furnizate, în măsura adecvată suportului de comunicare și bunurilor, conținutului digital sau serviciilor conexe în cauză;
 - (b) prețul total, precum și taxele și costurile suplimentare, în conformitate cu articolul 14;
 - (c) identitatea comerciantului, cum ar fi denumirea sa comercială, adresa geografică la care își are sediul și numărul său de telefon;
 - (d) clauzele contractuale, în conformitate cu articolul 16 literele (a) și (b);
 - (e) dacă este cazul, existența și condițiile pe care acesta le impune în ceea ce privește asistența postvânzare pentru consumatori, serviciile postvânzare și garanțiile comerciale, precum și politica de soluționare a reclamațiilor;
 - (f) dacă este cazul, modul de funcționare, inclusiv măsurile aplicabile de protecție tehnică a conținutului digital și
 - (g) dacă este cazul, orice interoperabilitate relevantă a conținutului digital cu echipamentul și programele informatice de care comerciantul are cunoștință sau se poate aștepta să aibă cunoștință.
2. Prezentul articol nu se aplică în cazul în care contractul presupune o tranzacție curentă și este executat imediat în momentul încheierii sale.

Articolul 21

Sarcina probei

Sarcina probei privind furnizarea informațiilor prevăzute în prezenta secțiune îi revine comerciantului.

Articolul 22

Caracterul imperativ

Părțile nu pot să excludă aplicarea prezentei secțiuni sau să deroge de la aceasta ori să modifice efectele acesteia, în detrimentul consumatorului.

SECȚIUNEA 2 INFORMAȚII PRECONTRACTUALE PE CARE COMERCIANȚII TREBUIE SĂ LE FURNIZEZE ÎN RAPORTURILE CU ALȚI COMERCIANȚI

Articolul 23

Obligația de a furniza informații cu privire la bunuri și servicii conexe

1. Înainte de încheierea unui contract privind vânzarea de bunuri, furnizarea de conținut digital sau prestarea de servicii conexe de către un comerciant unui alt comerciant, furnizorul are obligația de a furniza celui alt comerciant, prin orice mijloace adecvate, informații cu privire la caracteristicile esențiale ale bunurilor, conținutului digital sau serviciilor conexe care trebuie furnizate, pe care aceasta le deține sau se poate aștepta să le dețină și a căror nefurnizare ar contraveni bunei-credințe și corectitudinii.
2. Pentru a stabili dacă alineatul (1) impune în sarcina furnizorului o obligație de a furniza informații, trebuie să se țină seama de toate circumstanțele, inclusiv:
 - (a) dacă furnizorul avea cunoștințe speciale în domeniu;
 - (b) costul pe care îl presupune pentru furnizor dobândirea informațiilor relevante;
 - (c) ușurința cu care celălalt comerciant ar fi obținut informațiile prin alte mijloace;
 - (d) natura informațiilor;
 - (e) importanța probabilă a informațiilor pentru celălalt comerciant și
 - (f) bunele practici comerciale în situația dată.

SECȚIUNEA 3 CONTRACTELE CARE URMEAZĂ SĂ FIE ÎNCHEIATE PRIN MIJLOACE ELECTRONICE

Articolul 24

Obligații suplimentare privind furnizarea de informații în contractele la distanță care urmează să fie încheiate prin mijloace electronice

1. Prezentul articol se aplică în cazul în care un comerciant furnizează mijloacele pentru încheierea unui contract și în cazul în care aceste mijloace sunt electronice și nu implică schimbul exclusiv de mesaje prin poșta electronică sau alte mijloace de comunicare individuală.
2. Comerciantul trebuie să pună la dispoziția celeilalte părți mijloace tehnice adecvate, eficiente și accesibile care să îi permită să identifice și să corecteze erorile de introducere a datelor înainte ca aceasta să formuleze sau să accepte o ofertă.
3. Înainte ca cealaltă parte să formuleze sau să accepte o ofertă, comerciantul trebuie să furnizeze informații cu privire la următoarele aspecte:

- (a) diferitele etape tehnice de urmat pentru încheierea contractului;
 - (b) dacă documentul contractual este sau nu arhivat de către comerciant și dacă acesta este accesibil sau nu;
 - (c) mijloacele tehnice de identificare și de corectare a erorilor comise la introducerea datelor înainte ca cealaltă parte să formuleze sau să accepte o ofertă;
 - (d) limbile propuse pentru încheierea contractului;
 - (e) clauzele contractuale.
4. Comerciantul trebuie să garanteze punerea la dispoziție a clauzelor contractuale menționate la alineatul (3) litera (e) în caractere alfabeticе sau alte caractere inteligibile, pe un suport durabil, prin intermediul oricărui suport care să permită citirea, înregistrarea informațiilor conținute în text și reproducerea acestora într-o formă accesibilă.
5. Comerciantul trebuie să confirme pe cale electronică și fără întârziere nejustificată primirea unei oferte sau a acceptării unei oferte trimise de cealaltă parte.

Articolul 25

Cerințe suplimentare în contractele la distanță care urmează să fie încheiate prin mijloace electronice

1. Atunci când în temeiul unui contract la distanță, care urmează să fie încheiat prin mijloace electronice, consumatorul ar avea obligația să efectueze o plată, comerciantul trebuie să aducă la cunoștința consumatorului într-un mod clar, bine evidențiat și imediat înainte ca acesta să plaseze comanda, informațiile prevăzute la articolul 13 alineatul (1) litera (a), articolul 14 alineatele (1) și (2), articolul 16 litera (b).
2. Comerciantul trebuie să se asigure că, în momentul în care consumatorul plasează comanda, acesta ia cunoștință în mod explicit de faptul că respectiva comandă implică o obligație de plată. Dacă, pentru plasarea comenzii, este necesară activarea unui buton sau o funcție similară, butonul sau funcția similară trebuie să poarte doar mențiunea ușor lizibilă „comandă cu obligație de plată” sau o mențiune similară, neechivocă, care să indice faptul că plasarea comenzii obligă la efectuarea unei plăți către comerciant. În cazul în care dispozițiile prezentului alineat nu sunt respectate, consumatorul nu are obligații în temeiul contractului sau al comenzii.
3. Comerciantul trebuie să menționeze în mod clar și lizibil pe site-ul său comercial cel târziu la începutul procesului de comandă, dacă se aplică eventuale restricții în ceea ce privește livrarea, precum și modalitățile de plată care sunt acceptate.

Articolul 26
Sarcina probei

În raporturile dintre un comerciant și un consumator, sarcina probei privind furnizarea informațiilor prevăzute în prezenta secțiune îi revine comerciantului.

Articolul 27
Caracterul imperativ

În raporturile dintre un comerciant și un consumator, părțile nu pot să excludă aplicarea prezentei secțiuni, nu pot să deroge de la aceasta sau să modifice efectele acesteia, în detrimentul consumatorului.

**SECȚIUNEA 4 OBLIGAȚIA DE A GARANTA CORECTITUDINEA INFORMAȚIILOR
FURNIZATE**

Articolul 28
Obligația de a garanta corectitudinea informațiilor furnizate

1. Partea care furnizează informații înainte de încheierea unui contract sau în momentul încheierii acestuia, fie pentru a se conforma obligațiilor prevăzute în prezentul capitol, fie în alt scop, are obligația de a garanta, în mod rezonabil, că informațiile furnizate sunt corecte și nu sunt înșelătoare.
2. Partea căreia i s-au furnizat informații incorecte sau înșelătoare cu încălcarea obligației menționate la alineatul (1) și care se bazează în mod rezonabil pe informațiile respective pentru încheierea unui contract cu partea care i-a comunicat aceste informații dispune de măsurile reparatorii prevăzute la articolul 29.
3. În raporturile dintre un comerciant și un consumator, părțile nu pot să excludă aplicarea prezentului articol, nu pot să deroge de la acesta sau să modifice efectele acestuia, în detrimentul consumatorului.

**SECȚIUNEA 5 MĂSURI REPARATORII ÎN CAZUL NERESPECTĂRII OBLIGAȚIILOR DE
INFORMARE**

Articolul 29
Măsuri reparatorii în cazul nerespectării obligațiilor de informare

1. Partea care nu și-a respectat oricare dintre obligațiile impuse în prezentul capitol răspunde pentru orice prejudiciu cauzat celeilalte părți ca urmare a nerespectării obligațiilor.
2. În cazul în care comerciantul nu și-a respectat obligațiile de a furniza informații cu privire la costurile suplimentare sau alte cheltuieli menționate la articolul 14, sau cu privire la costurile returnării bunurilor, astfel cum se menționează la articolul 17

alineatul (2), consumatorul nu este obligat să plătească cheltuielile suplimentare și alte costuri.

3. Măsurile reparatorii prevăzute în prezentul articol nu aduc atingere niciunei măsuri reparatorii care ar putea fi disponibilă în conformitate cu articolul 42 alineatul (2), articolul 48 sau articolul 49.
4. În raporturile dintre un comerciant și un consumator, părțile nu pot să excludă aplicarea prezentului articol, nu pot să deroge de la acesta sau să modifice efectele acestuia, în detrimentul consumatorului.

Capitolul 3 Înceierea contractelor

Articolul 30

Condițiile încheierii unui contract

1. Un contract este încheiat dacă:
 - (a) părțile ajung la un acord;
 - (b) părțile intenționează să confere acordului efecte juridice și
 - (c) acordul, completat, după caz, de normele prevăzute în Legislația europeană comună în materie de vânzare, prezintă un conținut și un grad de securitate juridică suficiente pentru a produce efecte juridice.
2. Se ajunge la un acord prin acceptarea unei oferte. Acceptarea se poate face explicit sau prin efectuarea unor declarații ori executarea unor acțiuni.
3. Intenția părților ca acordul să producă efecte juridice se stabilește pe baza declarațiilor și acțiunilor acestora.
4. În cazul în care una dintre părți condiționează încheierea contractului de acordul cu privire la un anumite element, contractul nu se consideră încheiat decât dacă părțile au ajuns la un acord asupra elementului respectiv.

Articolul 31

Oferta

1. O propunere constituie ofertă dacă:
 - (a) exprimă intenția de a încheia un contract, în cazul acceptării acesteia și
 - (b) prezintă un conținut și un grad de securitate juridică suficiente pentru formarea unui contract.
2. Oferta poate fi adresată uneia sau mai multor persoane.
3. O propunere adresată publicului nu reprezintă o ofertă, cu excepția cazului în care din circumstanțele specifice rezultă contrariul.

Articolul 32

Revocarea ofertei

1. Oferta poate fi revocată dacă revocarea ajunge la destinatarul ofertei înainte ca acesta să îi fi transmis acceptarea ofertantului sau, în cazurile de acceptare prin executarea unei acțiuni, înainte de încheierea contractului.

2. Atunci când o propunere adresată publicului reprezintă o ofertă, aceasta poate fi revocată prin aceleași mijloace care au fost folosite pentru a prezenta oferta.
3. Revocarea unei oferte nu produce efecte juridice dacă:
 - (a) în ofertă se prevede faptul că este irevocabilă;
 - (b) în ofertă se prevede un interval de timp determinat pentru acceptarea acesteia sau
 - (c) era rezonabil pentru alt motiv ca destinatarul ofertei să o considere irevocabilă și acesta a acționat în consecință.

Articolul 33
Refuzul ofertei

Atunci când refuzul ofertei ajunge la ofertant, oferta devine caducă.

Articolul 34
Acceptarea

1. Orice formă de declarație sau acțiune din partea destinatarului ofertei se consideră acceptare a acesteia dacă exprimă acordul de voință în ceea ce privește oferta.
2. Tăcerea sau inacțiunea nu constituie, în sine, acceptare.

Articolul 35
Momentul încheierii contractului

1. Atunci când destinatarul ofertei își transmite acceptarea, contractul este considerat încheiat în momentul în care acceptarea ajunge la ofertant.
2. Atunci când oferta este acceptată prin executarea unei acțiuni, contractul este considerat încheiat în momentul în care notificarea acțiunii respective ajunge la ofertant.
3. Fără a aduce atingere alineatului (2), atunci când, prin natura ofertei sau ca urmare a uzanțelor între părți ori a cutumelor, destinatarul ofertei poate accepta oferta prin executarea unei acțiuni fără notificarea în acest sens a ofertantului, contractul se consideră încheiat în momentul în care destinatarul ofertei începe să execute acțiunea.

Articolul 36
Termenul stabilit pentru acceptare

1. Acceptarea unei oferte produce efecte juridice doar dacă ajunge la ofertant în termenul menționat în ofertă de către ofertant.

2. În cazul în care nu a fost stabilit niciun termen de către ofertant, acceptarea produce efecte juridice doar dacă ajunge la ofertant într-un termen rezonabil după ce a fost făcută oferta.
3. Atunci când o ofertă poate fi acceptată prin executarea unei acțiuni fără notificarea ofertantului, acceptarea produce efecte juridice doar dacă acțiunea este executată în termenul de acceptare stabilit de ofertant sau, dacă nu este stabilit un asemenea termen, într-un termen rezonabil.

Articolul 37
Acceptarea tardivă

1. Acceptarea tardivă produce efecte juridice dacă ofertantul îl înștiințează de îndată pe destinatarul ofertei cu privire la faptul că ofertantul o consideră o acceptare valabilă.
2. Atunci când o scrisoare sau un alt înscris care conține o acceptare tardivă arată că expedierea a avut loc în astfel de circumstanțe încât, dacă transmiterea ar fi avut loc în condiții normale, ar fi ajuns la ofertant în termen, acceptarea tardivă produce efecte juridice, cu excepția cazului în care ofertantul îl informează fără întârziere pe destinatarul ofertei că oferta este caducă.

Articolul 38
Acceptarea modificată

1. Răspunsul destinatarului ofertei care conține sau implică clauze contractuale noi sau diferite ce modifică substanțial conținutul ofertei reprezintă o respingere a ofertei și constituie o nouă ofertă.
2. Se consideră că acele clauze contractuale, suplimentare sau diferite, referitoare, printre altele, la preț, plată, calitatea și cantitatea mărfurilor, locul și data livrării, sfera răspunderii părților sau soluționarea litigiilor modifică în mod substanțial oferta.
3. Răspunsul care exprimă acordul final privind o ofertă reprezintă o acceptare chiar dacă include sau implică clauze contractuale noi sau diferite, cu condiția ca acestea să nu modifice substanțial conținutul ofertei. Clauzele noi sau diferite devin ulterior parte a contractului.
4. Un răspuns care conține sau implică clauze contractuale noi sau diferite reprezintă întotdeauna un refuz al ofertei dacă:
 - (a) oferta limitează în mod expres acceptarea la clauzele ofertei;
 - (b) ofertantul se opune fără întârziere clauzelor noi sau diferite sau
 - (c) destinatarul ofertei condiționează acceptarea ofertei de acordul ofertantului cu privire la clauzele noi sau diferite, iar acordul acestuia din urmă nu ajunge la destinatarul ofertei într-un termen rezonabil.

Articolul 39
Clauze contractuale standard contradictorii

1. Atunci când părțile ajung la o înțelegere, contractul este încheiat chiar dacă oferta și acceptarea conțin clauze contractuale standard contradictorii. Clauzele contractuale standard fac parte din contract în măsura în care conținutul acestora este, în esență, același.
2. Fără a aduce atingere alineatului (1), contractul nu se consideră încheiat dacă una dintre părți:
 - (a) a precizat în mod expres și anticipat, prin intermediul altor clauze contractuale decât cele standard, că nu intenționează să încheie un contract încheiat în temeiul alineatului (1) sau
 - (b) informează cealaltă parte, fără întârziere, cu privire la această intenție.

Capitolul 4 Dreptul de retragere din contractele la distanță și în afara spațiilor comerciale între comercianți și consumatori

Articolul 40

Dreptul de retragere

1. În termenul prevăzut la articolul 42, consumatorul are dreptul de a se retrage, fără invocarea vreunui motiv și fără a suporta vreun cost, cu excepția circumstanțelor menționate la articolul 45:
 - (a) dintr-un contract încheiat la distanță;
 - (b) dintr-un contract în afara spațiilor comerciale, dacă prețul, sau, în cazul în care au fost încheiate simultan mai multe contracte, prețul total prevăzut în contracte depășește 50 EUR sau o sumă echivalentă în moneda convenită pentru prețul prevăzut în contract în momentul încheierii contractului.
2. Alineatul (1) nu se aplică în cazul:
 - (a) unui contract încheiat prin intermediul distribuitorilor automate sau în localurile comerciale automatizate;
 - (b) unui contract de furnizare de produse alimentare, băuturi sau alte bunuri de uz curent în gospodărie, livrate fizic de un comerciant cu ocazia unor deplasări frecvente și periodice la domiciliul, reședința sau locul de muncă al consumatorului;
 - (c) unui contract de furnizare de bunuri sau de prestare de servicii conexe al cărui preț depinde de fluctuațiile de pe piața financiară, pe care comerciantul nu le poate controla și care pot apărea în cursul termenului de retragere;
 - (d) unui contract de furnizare de bunuri sau de conținut digital, creat conform specificațiilor consumatorului sau distinct personalizate;
 - (e) unui contract de furnizare de bunuri de natură a se deteriora sau a se perima rapid;
 - (f) unui contract de furnizare de băuturi alcoolice, ale căror prețuri au fost convenite în momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare, a căror livrare poate avea loc numai la împlinirea unui termen de 30 de zile de la încheierea contractului și a căror valoare reală depinde de fluctuațiile de pe piață pe care comerciantul nu le poate controla;
 - (g) unui contract de vânzare de ziare, periodice sau reviste, cu excepția contractelor de abonament pentru furnizarea acestor publicații;
 - (h) unui contract încheiat în cadrul unei licitații publice și

- (i) unui contract de prestare de servicii de catering sau de servicii legate de activități de agrement care prevede o dată sau o durată de execuție specifică;
3. Alineatul (1) nu se aplică în următoarele situații:
- (a) atunci când bunurile furnizate sigilate au fost desigilate de către consumator și, prin urmare, nu mai pot fi returnate din motive de protecție a sănătății sau de igienă;
 - (b) atunci când bunurile furnizate, după ce au fost livrate și potrivit naturii lor, au fost amestecate în mod inseparabil cu alte elemente;
 - (c) atunci când bunurile furnizate erau înregistrări audio sau video sau programe informatice sigilate care au fost desigilate după livrare;
 - (d) atunci când furnizarea de conținut digital care nu este furnizat pe un suport material a început, cu consimțământul expres prealabil al consumatorului și cu luarea la cunoștință de către consumator a faptului că, astfel, își pierde dreptul de retragere;
 - (e) atunci când consumatorul a solicitat în mod expres comerciantului să se deplaseze în scopul efectuării de reparații sau întreținere, urgente. Atunci când, cu ocazia unei astfel de deplasări, comerciantul prestează servicii conexe suplimentare față de cele solicitate în mod expres de către consumator, sau furnizează alte bunuri decât piesele de schimb necesare pentru efectuarea lucrărilor de întreținere sau de reparații, dreptul de retragere se aplică acelor servicii conexe sau bunuri suplimentare.
4. Atunci când consumatorul a făcut o ofertă care, dacă ar fi acceptată, ar duce la încheierea unui contract care ar da naștere unui drept de retragere, în temeiul prezentului capitol, consumatorul își poate retrage oferta chiar dacă aceasta ar fi, în caz contrar, irevocabilă.

Articolul 41

Exercitarea dreptului de retragere

- 1. Consumatorul își poate exercita dreptul de retragere oricând înainte de împlinirea termenului de retragere prevăzut la articolul 42.
- 2. Consumatorul își exercită dreptul de retragere prin notificarea comerciantului în acest sens. În acest scop, consumatorul poate să utilizeze fie formularul standard de retragere prevăzut în apendicele 2, fie orice altă declarație neechivocă care exprimă decizia sa de a se retrage.
- 3. Atunci când comerciantul oferă consumatorului posibilitatea de a-și exercita dreptul de retragere în mod electronic pe site-ul său internet unde își desfășoară activitatea comercială, iar consumatorul folosește această posibilitate, comerciantul are obligația de a trimite consumatorului, pe un suport durabil de îndată, o confirmare de primire a retragerii.

4. Notificarea retragerii este efectuată în timp util dacă este expediată înainte de împlinirea termenului de retragere.
5. Sarcina probei exercitării dreptului de retragere în conformitate cu acest articol îi revine consumatorului.

Articolul 42
Termenul de retragere

1. Termenul de retragere se împlinește în paisprezece zile:
 - (a) de la data la care consumatorul a recepționat bunurile în cazul unui contract de vânzare-cumpărare, inclusiv al unui contract de vânzare-cumpărare în care vânzătorul este de acord să presteze și servicii conexe;
 - (b) de la data la care consumatorul a recepționat ultimul element în cazul unui contract care are ca obiect vânzarea mai multor bunuri, comandate de consumator printr-o comandă unică și livrate separat, inclusiv în cazul unui contract în temeiul căruia vânzătorul este de acord să presteze și servicii conexe;
 - (c) de la data la care consumatorul a recepționat ultimul lot sau ultima bucată în cazul unui contract în care bunurile sunt constituite din mai multe loturi sau bucăți, inclusiv în cazul unui contract în temeiul căruia vânzătorul este de acord să presteze și servicii conexe;
 - (d) de la data la care consumatorul a recepționat primul element în cazul unui contract care are ca obiect furnizarea periodică de bunuri pe o perioadă de timp determinată, inclusiv în cazul unui contract în temeiul căruia vânzătorul este de acord să presteze și servicii conexe;
 - (e) de la data încheierii contractului, în cazul unui contract pentru servicii conexe încheiat după livrarea bunurilor;
 - (f) de la data la care consumatorul a recepționat suportul material în conformitate cu litera (a) în cazul unui contract pentru furnizarea de conținut digital, atunci când conținutul digital este furnizat pe un suport material;
 - (g) de la data încheierii contractului, în cazul unui contract în temeiul căruia conținutul digital nu este furnizat pe un suport material.
2. În cazul în care comerciantul nu a furnizat consumatorului informațiile prevăzute la articolul 17 alineatul (1), termenul de retragere se împlinește:
 - (a) la un an de la împlinirea termenului inițial de retragere, stabilit conform alineatului (1) sau
 - (b) atunci când comerciantul furnizează consumatorului informațiile solicitate în termen de un an de la împlinirea termenului de retragere stabilit conform alineatului (1), la paisprezece zile de la data la care consumatorul primește informațiile.

Articolul 43
Efectele retragerii

Prin retragere se sting obligațiile ambelor părți în temeiul contractului:

- (a) să declare rezoluțiunea contractului sau
- (b) de a încheia contractul în cazul în care consumatorul a făcut o ofertă.

Articolul 44
Obligațiile care revin comerciantului în cazul retragerii

1. Comerciantul trebuie să ramburseze toate sumele plătite de consumator, inclusiv, dacă este cazul, costurile livrării, fără întârziere nejustificată și în orice caz cel mai târziu în paisprezece zile de la data la care comerciantul este informat cu privire la decizia consumatorului de a se retrage din contract în conformitate cu articolul 41. Comerciantul trebuie să efectueze aceste rambursări prin utilizarea acelorași mijloace de plată utilizate de consumator pentru tranzacția inițială, cu excepția cazului în care consumatorul și-a dat acordul expres pentru utilizarea altor mijloace de plată și cu condiția ca rambursarea să nu ocazioneze costuri suplimentare pentru consumator.
2. Fără a aduce atingere alineatului (1), comerciantul nu este obligat să ramburseze costurile suplimentare în cazul în care consumatorul a optat în mod expres pentru un alt tip de livrare decât cel mai puțin costisitor tip de livrare standard oferit de comerciant.
3. În cazul unui contract de vânzare-cumpărare de bunuri, comerciantul poate amâna rambursarea până în momentul în care primește înapoi bunurile sau până în momentul în care primește de la consumator o dovadă a returnării bunurilor, oricare dintre aceste situații intervine mai întâi, cu excepția cazului în care comerciantul s-a oferit să colecteze bunurile.
4. În cazul unui contract în afara spațiilor comerciale, atunci când bunurile au fost livrate la domiciliul consumatorului la momentul încheierii contractului, comerciantul trebuie să colecteze bunurile pe cheltuiala proprie, dacă bunurile, prin natura lor, nu pot fi returnate în mod normal prin poștă.

Articolul 45
Obligațiile consumatorului în cazul retragerii

1. Consumatorul trebuie să trimită înapoi bunurile sau să le predea comerciantului sau unei persoane autorizate de acesta, fără întârziere nejustificată și în orice caz nu mai târziu de paisprezece zile de la data la care consumatorul informează comerciantul cu privire la decizia sa de a se retrage din contract, în conformitate cu articolul 41, cu excepția cazului în care comerciantul s-a oferit să colecteze bunurile. Acest termen este respectat în cazul în care consumatorul returnează bunurile înainte de împlinirea termenului de paisprezece zile.

2. Consumatorul trebuie să suporte costurile directe ocazionate de returnarea bunurilor, cu excepția cazului în care comerciantul a fost de acord să suporte aceste costuri sau a cazului în care a omis să informeze consumatorul că trebuie să suporte aceste costuri.
3. Consumatorul răspunde cu privire la diminuarea valorii bunurilor doar atunci când aceasta rezultă din alte manipulări ale bunurilor decât cele necesare pentru stabilirea naturii, caracteristicilor și a funcționării bunurilor. Consumatorul nu răspunde pentru diminuarea valorii în cazul în care comerciantul nu a furnizat toate informațiile cu privire la dreptul de retragere în conformitate cu articolul 17 alineatul (1).
4. Fără a aduce atingere alineatului (3), consumatorul nu este obligat să plătească compensații pentru utilizarea bunurilor în cursul termenului de retragere.
5. În cazul în care consumatorul își exercită dreptul de retragere după ce a făcut o cerere expresă pentru ca furnizarea serviciilor conexe să înceapă în timpul perioadei de retragere, consumatorul trebuie să plătească comerciantului o sumă proporțională cu ceea ce a fost furnizat înaintea exercitării dreptului de retragere de către consumator, raportată la întregul contract. Suma proporțională pe care consumatorul trebuie să o plătească comerciantului se calculează pe baza prețului total convenit prin contract. În cazul în care prețul total este excesiv, suma proporțională se calculează pe baza valorii de piață a ceea ce a fost furnizat.
6. Consumatorul nu răspunde de cheltuielile privind:
 - (a) prestarea serviciilor conexe, integral sau parțial, în cursul termenului de retragere, atunci când:
 - (i) comerciantul nu a furnizat informații în conformitate cu articolul 17 alineatele (1) și (3) sau
 - (ii) consumatorul nu a cerut în mod expres începerea executării în cursul termenului de retragere în conformitate cu articolul 18 alineatul (2) și articolul 19 alineatul (6);
 - (b) furnizarea, integrală sau parțială, a conținutului digital care nu este furnizat pe un suport material, atunci când:
 - (i) consumatorul nu și-a dat în mod expres și prealabil consimțământul pentru începerea furnizării de conținut digital înainte de împlinirea termenului de retragere prevăzut la articolul 42 alineatul (1);
 - (ii) consumatorul nu a luat cunoștință de pierderea dreptului de retragere atunci când și-a exprimat acordul sau
 - (iii) comerciantul nu a furnizat confirmarea în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) și articolul 19 alineatul (5).
7. Cu excepția dispozițiilor prezentului articol, exercitarea dreptului de retragere nu atrage nicio formă de răspundere a consumatorului.

Articolul 46
Contracte accesorii

1. În cazul în care consumatorul își exercită dreptul de retragere dintr-un contract la distanță sau dintr-un contract în afara spațiilor comerciale, în conformitate cu articolele 41-45, contractele accesorii sunt desființate de plin drept, fără suportarea de costuri de către consumator, cu excepția cazurilor prevăzute la alineatele (2) și (3). În sensul prezentului articol, contract accesoriu înseamnă un contract prin care consumatorul dobândește bunuri, conținut digital sau servicii conexe în legătură cu un contract la distanță sau al unui contract în afara spațiilor comerciale, iar aceste bunuri, acest conținut digital sau aceste servicii conexe sunt furnizate de comerciant sau de un terț pe baza unui acord între terțul respectiv și comerciant.
2. Dispozițiile articolelor 43, 44 și 45 se aplică în mod corespunzător contractelor accesorii, în măsura în care aceste contracte sunt reglementate de Legislația europeană comună în materie de vânzare.
3. Pentru contractele accesorii care nu sunt reglementate de Legislația europeană comună în materie de vânzare, obligațiile părților în cazul retragerii sunt reglementate de legislația aplicabilă.

Articolul 47
Caracterul imperativ

Părțile nu pot să excludă aplicarea acestui capitol sau să deroge de la acesta ori să modifice efectele acestuia, în detrimentul consumatorului.

Capitolul 5 Viciile de consimțământ

Articolul 48

Eroarea

1. O parte poate invoca nulitatea unui contract pentru eroare de fapt sau de drept care exista în momentul încheierii contractului dacă:
 - (a) în absența erorii, aceasta nu ar fi încheiat contractul sau ar fi încheiat doar un contract cu clauze fundamental diferite, iar cealaltă parte știa sau se poate aștepta să fi știut acest lucru și
 - (b) cealaltă parte:
 - (i) a provocat eroarea;
 - (ii) a determinat încheierea contractului sub imperiul erorii prin nerespectarea oricărei obligații de a furniza informații precontractuale în conformitate cu capitolul 2 secțiunile 1-4;
 - (iii) cunoștea sau se poate aștepta să fi avut cunoștință despre existența erorii și a determinat încheierea contractului sub imperiul erorii prin nesemnarea informațiilor relevante, cu condiția ca, în temeiul bunei-credințe și al corectitudinii, partea care cunoștea existența erorii să fie obligată să o semnaleze sau
 - (iv) a comis aceeași eroare.
2. O parte nu poate invoca nulitatea unui contract pentru eroare dacă riscul de eroare a fost asumat sau, după împrejurări, trebuia să fie asumat de acesta.
3. O inexactitate în formularea sau transmiterea unei declarații este tratată ca o eroare comisă de persoana care a efectuat sau trimis declarația.

Articolul 49

Dolul

1. O parte poate invoca nulitatea contractului în cazul în care cealaltă parte a determinat încheierea contractului prin manevre dolosive săvârșite prin intermediul unor afirmații sau acțiuni, ori prin nefurnizarea dolosivă a unor informații pe care, în temeiul bunei-credințe și al corectitudinii sau al oricărei obligații de informare precontractuale, partea era obligată să le divulge.
2. Manevrelor sunt dolosive dacă sunt săvârșite cu intenția de a determina destinatarul să comită o greșală, fie având știința sau convingerea că informația este falsă, fie necunoscând din neglijență dacă aceasta este adevărată sau falsă. Faptul de a nu

furniza informații este dolosiv dacă se urmărește să se determine persoana față de care se ascund informațiile să comită o greșală.

3. Pentru a se stabili dacă, în temeiul bunei-credințe și al corectitudinii, o parte avea obligația să furnizeze anumite informații, trebuie să se țină seama de toate circumstanțele, inclusiv de următoarele:
- (a) dacă partea avea cunoștințe speciale în domeniu;
 - (b) costul pe care îl presupune pentru parte dobândirea informațiilor relevante;
 - (c) ușurința cu care cealaltă parte ar fi putut obține informațiile prin alte mijloace;
 - (d) natura informațiilor;
 - (e) importanța aparentă a informațiilor pentru cealaltă parte și
 - (f) în contractele dintre comercianți, bunele practici comerciale în situația dată.

Articolul 50

Violența

O parte poate invoca nulitatea unui contract în cazul în care cealaltă parte a determinat încheierea contractului prin amenințarea cu o vătămare nelegitimă, iminentă și gravă sau cu un act nelegitim.

Articolul 51

Leziunea

O parte poate invoca nulitatea unui contract dacă, la momentul încheierii contractului:

- (a) acea parte se afla în întreținerea celeilalte părți sau avea o relație bazată pe încredere cu cealaltă parte, era într-o situație economică dificilă sau se afla în stare de nevoie stringentă, era imprudentă, ignorantă sau neexperimentată și
- (b) cealaltă parte știa sau se poate aștepta să fi știut acest lucru și, având în vedere circumstanțele și scopul contractului, a profitat de situația primei părți obținând un beneficiu excesiv sau un avantaj incorect.

Articolul 52

Notificarea anulării

- 1. Anularea se face prin notificarea celeilalte părți.
- 2. Notificarea anulării produce efecte numai în cazul în care este efectuată în următoarele termene după ce partea care invocă anularea ia cunoștință de circumstanțele relevante sau devine capabilă să acționeze în mod liber:
 - (a) șase luni în caz de eroare și

- (b) un an în caz de dol, violență și leziune.

Articolul 53
Confirmarea

Nu mai poate invoca nulitatea contractului partea care are acest drept în temeiul prezentului capitol și îl confirmă, în mod expres sau implicit, după ce ia cunoștință de circumstanțele relevante sau devine capabilă să acționeze în mod liber.

Articolul 54
Efectele nulității

1. Un contract anulabil este valabil până la invocarea nulității, însă, odată anulat, nulitatea produce efecte retroactiv, de la încheiere.
2. Atunci când cauzele de nulitate afectează doar anumite clauze contractuale, efectul nulității este limitat doar la acele clauze, cu excepția cazului în care este nerezonabil să se mențină celelalte clauze.
3. Normele privind restituirea prevăzute în capitolul 17 reglementează dreptul părților la restituirea a ceea ce au transferat sau furnizat conform contractului anulat ori la primirea unui echivalent în bani.

Articolul 55
Daune-interese pentru pierderi

Partea care are dreptul să invoce nulitatea contractului în conformitate cu prevederile prezentului capitol sau care avea un astfel de drept înainte de pierderea acestuia prin prescriere sau confirmare este îndreptățită, indiferent dacă contractul este anulat sau nu, să primească daune-interese de la cealaltă parte pentru pierderile suferite ca urmare a erorii, dolului, violenței sau leziunii, cu condiția a cealaltă parte să fi cunoscut sau să se poată aștepta să fi cunoscut circumstanțele relevante.

Articolul 56
Excluderea sau restrângerea măsurilor reparatorii

1. Părțile nu pot exclude sau restrânge direct sau indirect măsurile reparatorii în caz de dol, violență sau leziune.
2. În raporturile dintre un comerciant și un consumator, părțile nu pot exclude sau restrânge, în detrimentul consumatorului, măsurile reparatorii în caz de eroare.

Articolul 57
Alegerea măsurii reparatorii

Partea care este îndreptățită la una din măsurile reparatorii prevăzute de prezentul capitol, în circumstanțe care conferă părții dreptul la despăgubiri pentru neexecutarea contractului, poate alege oricare dintre aceste măsuri reparatorii.

Partea a III-a Evaluarea conținutului contractului

Capitolul 6 Interpretare

Articolul 58

Dispoziții generale privind interpretarea contractelor

1. Un contract trebuie interpretat în conformitate cu voința concordantă a părților, chiar dacă aceasta diferă de înțelesul obișnuit al expresiilor folosite în cadrul contractului.
2. Dacă una dintre părți a intenționat să atribuie un anumit înțeles unei expresii utilizate în contract și, în momentul încheierii contractului, cealaltă parte avea cunoștință sau se putea aștepta să fi avut cunoștință despre această intenție, expresia se interpretează în înțelesul atribuit de prima parte.
3. Cu excepția cazului în care la alineatele (1) și (2) se prevede altfel, contractul trebuie interpretat în conformitate cu înțelesul pe care l-ar da o persoană rezonabilă.

Articolul 59

Aspecte relevante

La interpretarea unui contract, se poate ține seama în special de:

- (a) circumstanțele în care a fost încheiat contractul, inclusiv de negocierile prealabile;
- (b) conduita părților, chiar ulterioară încheierii contractului;
- (c) interpretarea care a fost dată deja de către părți expresiilor care sunt identice sau similare celor folosite în contract;
- (d) cutumele care ar fi considerate general aplicabile de către părți în aceeași situație;
- (e) uzanțele instituite între părți;
- (f) înțelesul atribuit în mod obișnuit expresiilor în domeniul de activitate vizat;
- (g) natura și scopul contractului și
- (h) buna-credință și corectitudinea.

Articolul 60

Interpretarea sistematică a contractului

Expresiile utilizate în contract trebuie interpretate avându-se în vedere contractul în ansamblul său.

Articolul 61
Discrepanțe între versiuni lingvistice

Atunci când un contract este redactat în două sau mai multe versiuni lingvistice, niciuna nefiind declarată autentică, și există discrepanțe între aceste versiuni, versiunea care trebuie considerată ca având autoritate este cea în care a fost redactat inițial contractul.

Articolul 62
Preferința pentru clauzele contractuale negociate individual

În măsura în care există o incoerență, clauzele contractuale care au fost negociate individual prevalează asupra celor care nu au fost negociate individual în sensul articolului 7.

Articolul 63
Preferința pentru interpretarea care conferă efecte juridice clauzelor contractuale

Interpretarea în sensul în care clauzele contractuale pot produce efecte prevalează asupra celei în sensul în care nu ar putea produce efecte.

Articolul 64
Interpretarea în favoarea consumatorilor

1. Atunci când există îndoieli în ceea ce privește înțelesul unei clauze contractuale într-un contract încheiat între un comerciant și un consumator, prevalează interpretarea cea mai favorabilă pentru consumator, cu excepția cazului în care respectiva clauză a fost propusă de consumator.
2. Părțile nu pot să excludă aplicarea prezentului articol, să deroge de la acesta sau să modifice efectele acestuia.

Articolul 65
Interpretarea împotriva părții care a propus o clauză contractuală

Atunci când, în ceea ce privește un contract care nu face obiectul articolului 64, atunci când există îndoieli cu privire la înțelesul unei clauze contractuale care nu a fost negociată individual în sensul articolului 7, prevalează interpretarea clauzei împotriva părții care a propus respectiva clauză.

Capitolul 7 Conținut și efecte

Articolul 66 **Clauzele contractuale**

Clauzele contractuale rezultă din:

- (a) acordul părților, sub rezerva respectării dispozițiilor imperative ale Legislației europene comune în materie de vânzare;
- (b) orice cutumă sau uzanță care obligă părțile în temeiul articolului 67;
- (c) orice dispoziție a Legislației europene comune în materie de vânzare aplicabilă în absența acordului contrar al părților și
- (d) orice clauză contractuală implicită în virtutea articolului 68.

Articolul 67 **Cutume și uzanțe în contractele încheiate între comercianți**

- 1. În contractele încheiate între comercianți sunt obligatorii cutumele convenite ca aplicabile și orice uzanță stabilită între părți.
- 2. Între părți sunt obligatorii cutumele care ar fi considerate general aplicabile de către comercianți aflați în aceeași situație cu părțile.
- 3. Cutumele și practicile nu obligă părțile în măsura în care acestea contravin clauzelor contractului care au fost negociate individual sau oricăror norme imperative prevăzute de Legislația europeană comună în materie de vânzare.

Articolul 68 **Clauze care pot fi considerate implicite**

- 1. Atunci când este necesară reglementarea unui aspect care nu este reglementat în mod expres în acordul părților sau de orice cutumă, uzanță sau normă a Legislației europene comune în materie de vânzare, se poate presupune că există o clauză suplimentară implicită dedusă, în special, din următoarele aspecte:
 - (a) natura și scopul contractului
 - (b) circumstanțele în care a fost încheiat contractul și
 - (c) buna-credință și corectitudinea.
- 2. Orice clauză contractuală implicită în temeiul alineatului (1) trebuie, în măsura posibilului, să aibă ca efect realizarea a ceea ce se poate presupune că părțile ar fi convenit în cazul în care ar fi reglementat aspectele respective.

3. Alineatul (1) nu se aplică în cazul în care părțile au omis în mod deliberat să nu reglementeze un anumit aspect, acceptând asumarea riscului de către oricare dintre părți.

Articolul 69

Clauze contractuale rezultate din anumite declarații precontractuale

1. În cazul în care comerciantul face o declarație înainte de încheierea contractului, fie celeilalte părți, fie publicului cu privire la caracteristicile a ceea ce urmează să fie furnizat de către comerciant în conformitate cu contractul, declarația este încorporată în contract, devenind o clauză a acestuia, cu excepția cazului în care:
 - (a) cealaltă parte a avut cunoștință sau se poate aștepta să fi avut cunoștință, în momentul încheierii contractului, de faptul că declarația era incorectă sau de faptul că nu putea constitui, pentru orice alt motiv, o astfel de clauză sau
 - (b) decizia celeilalte părți de a încheia contractul nu ar fi putut fi influențată de declarație.
2. În sensul alineatului (1), o declarație făcută de o persoană implicată în activitățile de publicitate sau de comercializare ale comerciantului respectiv este considerată o declarație a comerciantului în cauză.
3. Atunci când cealaltă parte este un consumator, în sensul alineatului (1), o declarație publică făcută de către un producător sau în numele acestuia sau de către ori în numele oricărei altei persoane în cadrul etapelor premergătoare ale seriei de tranzacții care conduc la încheierea unui contract este considerată ca fiind făcută de comerciant, cu excepția cazului în care comerciantul, la momentul încheierii contractului, nu avea cunoștință și nu se poate aștepta să fi avut cunoștință de aceasta.
4. În raporturile dintre un comerciant și un consumator, părțile nu pot să excludă aplicarea prezentului articol, nu pot să deroge de la acesta sau să modifice efectele acestuia, în detrimentul consumatorului.

Articolul 70

Obligația de a atrage atenția asupra clauzelor contractuale care nu au fost negociate individual

1. Clauzele contractuale propuse de o parte care nu au fost negociate în mod individual în sensul articolului 7 pot fi invocate împotriva celeilalte părți doar dacă cealaltă parte a avut cunoștință de acestea sau dacă partea care a propus clauzele a luat măsuri rezonabile pentru a atrage atenția celeilalte părți asupra acestora, înainte sau în momentul încheierii contractului.
2. În sensul prezentului articol, în raporturile între un comerciant și un consumator, clauzele contractuale nu sunt aduse în atenția consumatorului în mod suficient printr-o simplă trimitere la acestea în cadrul documentului care constituie suportul contractului, chiar dacă consumatorul semnează documentul.

3. Părțile nu pot să excludă aplicarea prezentului articol, să deroge de la acesta sau să modifice efectele acestuia.

Articolul 71

Plăți suplimentare în contractele încheiate între un comerciant și un consumator

1. Într-un contract încheiat între un comerciant și un consumator, o clauză contractuală care obligă consumatorul să efectueze orice altă plată suplimentară față de remunerația indicată pentru obligația contractuală principală a comerciantului, în special atunci când aceasta a fost încorporată prin utilizarea de opțiuni standard pe care consumatorul este obligat să le respingă pentru a evita plata suplimentară, nu este obligatorie pentru consumator, cu excepția cazului în care, înainte ca acesta să fie obligat prin contract, și-a dat acordul în mod expres pentru plata suplimentară. În cazul în care consumatorul a efectuat plata suplimentară, poate să o recupereze.
2. Părțile nu pot să excludă aplicarea prezentului articol, să deroge de la acesta sau să modifice efectele acestuia.

Articolul 72

Clauze de integralitate

1. Atunci când un contract scris conține o clauză care prevede că documentul care cuprinde textul contractului cuprinde toate clauzele contractuale (o clauză de integralitate), orice declarații, angajamente sau înțelegeri anterioare care nu sunt cuprinse în document nu sunt incluse în contract.
2. Cu excepția cazului în care contractul prevede altfel, o clauză de integralitate nu împiedică folosirea declarațiilor anterioare ale părților pentru a interpreta contractul.
3. Într-un contract încheiat între un comerciant și un consumator, clauza de integralitate nu este obligatorie pentru consumator.
4. Părțile nu pot să excludă aplicarea prezentului articol, să deroge de la acesta sau să modifice efectele acestuia.

Articolul 73

Stabilirea prețului

Atunci când cuantumul prețului care trebuie plătit în temeiul unui contract nu poate fi stabilit în alt mod, acest preț exigibil este, în absența unor indicii în sens contrar, prețul cerut în mod obișnuit în circumstanțe comparabile la momentul încheierii contractului sau, dacă un asemenea preț nu este disponibil, un preț rezonabil.

Articolul 74

Stabilirea unilaterală a prețului de către una dintre părți

1. În cazul în care prețul sau orice alte clauze contractuale trebuie să fie stabilite de către o parte și aceasta stabilește un preț sau clauze care sunt în mod manifest

nerezonabile față de prețul perceput sau de clauzele utilizate în mod normal în condiții comparabile în momentul încheierii contractului sau în cazul în care respectivul preț sau respectivele clauze nu sunt disponibile, prețului sau clauzei în mod manifest nerezonabile li se substituie un preț rezonabil sau o clauză rezonabilă.

2. Părțile nu pot să excludă aplicarea prezentului articol, să deroge de la acesta sau să modifice efectele acestuia.

Articolul 75

Stabilirea prețului de către un terț

1. Atunci când prețul sau orice clauză contractuală trebuie stabilite de către un terț, iar acesta nu poate sau nu face acest lucru, instanța poate numi o altă persoană în acest sens, cu condiția ca aceasta să nu contravină clauzelor contractuale.
2. În cazul în care prețul sau alte clauze contractuale stabilite de un terț sunt în mod manifest nerezonabile, prețul perceput sau clauza utilizată în mod normal în condiții comparabile în momentul încheierii contractului sau, în cazul în care nu este disponibil un astfel de preț, prețului sau clauzei în mod manifest nerezonabile li se substituie un preț rezonabil sau o clauză rezonabilă.
3. În sensul alineatului (1), prin „instanță” se înțelege și o curte de arbitraj.
4. În raporturile dintre un comerciant și un consumator, părțile nu pot să excludă aplicarea alineatului (2), nu pot să deroge de la acesta sau să modifice efectele acestuia, în detrimentul consumatorului.

Articolul 76

Limba

Atunci când nu poate fi stabilită în alt mod, limba care trebuie folosită pentru comunicările efectuate în legătură cu contractul sau cu drepturile și obligațiile care decurg din contract este cea folosită la încheierea contractului.

Articolul 77

Contracte pe durată nedeterminată

1. Atunci când, într-un caz care implică executarea continuă sau repetată a unei obligații contractuale, clauzele contractuale nu stipulează momentul încetării raportului contractual sau stipulează faptul că acesta se reziliază prin efectuarea unei notificări în acest sens, contractul poate fi reziliat de oricare dintre părți prin acordarea unui termen rezonabil de preaviz de maximum două luni.
2. În raporturile dintre un comerciant și un consumator, părțile nu pot să excludă aplicarea prezentului articol, nu pot să deroge de la acesta sau să modifice efectele acestuia, în detrimentul consumatorului.

Articolul 78
Clauze contractuale în favoarea terților

1. Părțile la un contract pot, prin contract, să confere un drept unui terț. Nu este obligatoriu ca terțul să existe sau să fie identificat în momentul încheierii contractului, dar trebuie să fie identificabil.
2. Natura și conținutul dreptului terțului sunt stabilite prin contract. Dreptul conferit poate consta în excluderea sau limitarea răspunderii terțului față de una dintre părțile contractante.
3. Atunci când una din părțile contractante este obligată în temeiul contractului să efectueze o prestație în favoarea unui terț:
 - (a) terțul beneficiază de același drept la executare și de aceleași măsuri reparatorii în caz de neexecutare ca și cum partea contractantă ar fi obligată să efectueze prestația în temeiul unui contract cu terțul și
 - (b) partea contractantă căreia îi revine obligația poate invoca în relația cu terțul toate mijloacele de apărare pe care pe care le-ar putea invoca împotriva părții cocontractante.
4. Terțul poate refuza dreptul care i-a fost conferit, prin efectuarea unei notificări către oricare dintre părți, dacă notificarea este efectuată anterior acceptării explicite sau implicite a acestuia. În caz de refuz al dreptului, se consideră că acesta nu a intrat niciodată în patrimoniul terțului.
5. Părțile contractante pot înlătura sau modifica clauza contractuală prin care se conferă dreptul, cu condiția ca înlăturarea sau modificarea să se facă înainte ca oricare dintre părți să fi notificat terțul cu privire la acordarea dreptului.

Capitolul 8 Clauzele contractuale abuzive

SECȚIUNEA 1 DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 79

Efectele clauzelor abuzive

1. O clauză contractuală propusă de una din părți și care este abuzivă în temeiul secțiunilor 2 și 3 din prezentul capitol nu este obligatorie pentru cealaltă parte.
2. În cazul în care contractul poate fi menținut fără clauza contractuală abuzivă, celelalte clauze rămân valabile.

Articolul 80

Exceptări de la analiza caracterului abuziv

1. Secțiunile 2 și 3 nu se aplică în cazul clauzelor contractuale care reflectă normele din Legislația europeană comună în materie de vânzare care s-ar aplica dacă respectivele clauze nu ar reglementa materia în cauză.
2. Secțiunea 2 nu se aplică definiției obiectului principal al contractului caracterului adecvat al prețului care trebuie plătit în cazul în care comerciantul a respectat obligația de transparență prevăzută la articolul 82.
3. Secțiunea 3 nu se aplică definiției obiectului principal al contractului sau caracterului adecvat al prețului care trebuie plătit.

Articolul 81

Caracterul imperativ

Părțile nu pot să excludă aplicarea prezentului capitol, să deroge de la acesta sau să modifice efectele acestuia.

SECȚIUNEA 2 CLAUZE CONTRACTUALE ABUZIVE ÎN CONTRACTELE ÎNCHEIATE ÎNTRE UN COMERCIANT ȘI UN CONSUMATOR

Articolul 82

Obligația de transparență în clauzele contractuale care nu au fost negociate individual

În cazul în care un comerciant propune clauze contractuale care nu au fost negociate în mod individual cu consumatorul, în sensul articolului 7, acesta are obligația de a se asigura că respectivele clauze sunt redactate și comunicate într-un limbaj simplu și inteligibil.

Articolul 83

Înțelesul noțiunii de abuziv în contractele încheiate între un comerciant și un consumator

1. Într-un contract încheiat între un comerciant și un consumator, o clauză contractuală propusă de comerciant care nu a fost negociată în mod individual în sensul articolului 7 este considerată abuzivă în sensul prezentei secțiuni dacă provoacă un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților care decurg din contract, în detrimentul consumatorului, contrar bunei credințe și corectitudinii.
2. La evaluarea caracterului abuziv al unei clauze contractuale în sensul prezentei secțiuni trebuie să se țină seama de următoarele aspecte:
 - (a) dacă comerciantul a respectat obligația de transparență prevăzută la articolul 82;
 - (b) natura obiectului contractului;
 - (c) circumstanțele determinante în cadrul încheierii contractului;
 - (d) celelalte clauze contractuale și
 - (e) clauzele cuprinse în orice alt contract de care depinde contractul.

Articolul 84

Clauzele contractuale abuzive în orice situație

O clauză contractuală este abuzivă în orice situație în sensul prezentei secțiuni dacă are ca obiect sau ca efect:

- (a) să excludă sau să limiteze răspunderea comerciantului pentru decesul consumatorului sau vătămarea corporală a consumatorului, ca urmare a acțiunii sau inacțiunii comerciantului sau a persoanei care acționează în numele acestuia;
- (b) să excludă sau să limiteze răspunderea comerciantului pentru orice pierdere sau prejudiciu cauzat consumatorului provocat în mod deliberat sau ca urmare a unei neglijențe grave;
- (c) să limiteze obligația comerciantului de a respecta angajamentele asumate de către agenții săi autorizați sau să supună angajamentele sale respectării unei anumite condiții a cărei îndeplinire depinde exclusiv de comerciant;
- (d) să excludă sau să obstrucționeze dreptul consumatorului de a introduce acțiuni în justiție sau de a recurge la orice căi legale, în special prin obligarea consumatorului să sesizeze exclusiv o curte de arbitraj care nu este reglementată de dispozițiile legale aplicabile contractelor încheiate între un comerciant și un consumator;
- (e) să confere competență exclusivă pentru toate litigiile apărute în temeiul contractului unei instanțe de la locul unde are sediul comerciantul, cu excepția cazului în care instanța aleasă este, de asemenea, instanța de la locul unde are domiciliul consumatorului;

- (f) să acorde comerciantului dreptul exclusiv de a stabili dacă bunurile, conținutul digital sau serviciile conexe furnizate sunt conforme cu contractul sau să acorde comerciantului dreptul exclusiv de a interpreta orice clauză contractuală;
- (g) să stipuleze faptul că prin contract se creează obligații în sarcina consumatorului, dar nu și în sarcina comerciantului;
- (h) să oblige consumatorul să recurgă, pentru declararea rezoluțiunii contractului, în sensul articolului 8 la o formă cu grad mai înalt de solemnitate față de cea prin care a fost încheiat contractul;
- (i) să acorde comerciantului un termen de notificare a declarației de rezoluțiune a contractului mai scurt decât cel impus consumatorului;
- (j) să oblige consumatorul la plata unor bunuri, a unui conținut digital sau a unor servicii conexe care nu au fost efectiv livrate, furnizate sau prestate;
- (k) să stipuleze faptul că vor prevala sau sunt preferate clauzele care nu au fost negociate individual, în sensul articolului 7, față de clauzele contractuale care au fost negociate individual.

Articolul 85

Clauze contractuale prezumate a fi abuzive

O clauză contractuală este prezumată a fi abuzivă în sensul prezentei secțiuni dacă are ca obiect sau ca efect:

- (a) să limiteze elementele de probă aflate la dispoziția consumatorului sau să impună consumatorului sarcina probei în circumstanțe în care aceasta revine în mod legal;
- (b) să excludă sau să limiteze în mod necorespunzător măsurile reparatorii de care beneficiază consumatorul împotriva comerciantului sau a unui terț, pentru neexecutarea de către comerciant a obligațiilor care îi revin în temeiul contractului;
- (c) să excludă sau să limiteze în mod necorespunzător dreptul consumatorului la compensarea eventualelor creanțe pe care acesta le are împotriva comerciantului, cu datoriile față de comerciant;
- (d) să permită unui comerciant să păstreze sumele plătite de consumator în cazul în care acesta din urmă decide să nu încheie contractul sau să nu își execute obligațiile care îi revin în temeiul acestuia, fără a prevedea dreptul consumatorului de a primi compensații în valoare echivalentă din partea comerciantului în situația inversă;
- (e) să oblige consumatorul care nu își execută obligațiile care îi revin în temeiul contractului la plata unei sume disproporționat de mari cu titlu de daune-interese sau la plata unei sume stipulate pentru neexecutarea obligațiilor;
- (f) să permită unui comerciant să se retragă sau să declare rezoluțiunea contractului, în sensul articolului 8, în mod discreționar, fără a oferi același drept consumatorului, sau să permită unui comerciant să păstreze sumele plătite pentru servicii conexe care

nu au fost încă furnizate în cazul în care comerciantul se retrage sau declară rezoluțiunea contractului;

- (g) să acorde posibilitatea comerciantului să rezilieze contractul încheiat pe o durată nedeterminată fără o notificare prealabilă rezonabilă, cu excepția cazurilor în care există motive întemeiate de a face acest lucru;
- (h) să prelungească automat un contract cu durată determinată, în absența unei indicații contrare din partea consumatorului, în cazurile în care clauzele contractuale prevăd un termen excesiv de timpuriu pentru notificare;
- (i) să permită comerciantului să modifice unilateral clauzele contractuale, fără a avea un motiv întemeiat care să fie precizat în contract; acest lucru nu aduce atingere clauzelor contractuale în temeiul cărora comerciantul își rezervă dreptul de a modifica unilateral clauzele unui contract cu durată nedeterminată, cu condiția ca acesta să aibă obligația de a informa consumatorul printr-o notificare prealabilă rezonabilă, iar consumatorul să aibă libertatea de a rezilia contractul fără să suporte vreun cost;
- (j) să permită unui comerciant să modifice unilateral, fără a avea un motiv întemeiat, caracteristicile bunurilor, ale conținutului digital sau ale serviciilor conexe care urmează să fie furnizate sau orice alte elemente ale executării;
- (k) să prevadă faptul că prețul bunurilor, al conținutului digital sau al serviciilor conexe urmează să fie stabilit la momentul livrării sau al furnizării sau să permită comerciantului să crească prețul fără a acorda consumatorului dreptul de a se retrage din contract în cazul în care creșterea prețului este prea mare în raport cu prețul convenit la încheierea contractului; acest lucru nu aduce atingere clauzelor de indexare a prețurilor, în cazurile în care acestea sunt conforme cu legea, cu condiția ca metoda în conformitate cu care se modifică prețurile să fie descrisă în mod explicit;
- (l) să oblige consumatorul să își execute toate obligațiile care îi revin în temeiul contractului în situațiile în care comerciantul nu și-a executat propriile obligații;
- (m) să permită unui comerciant să își transfere drepturile și obligațiile în temeiul contractului, fără acordul consumatorului, cu excepția cazului în care acestea sunt transferate unei filiale controlate de comerciant sau ca urmare a unei fuziuni ori a unei alte operațiuni legale similare a societății, iar un astfel de transfer nu este de natură să afecteze în mod negativ dreptul consumatorului;
- (n) să permită unui comerciant, în cazul în care obiectul comenzii nu este disponibil, să furnizeze un echivalent fără a informa în mod expres consumatorul de această posibilitate și de faptul că comerciantul trebuie să suporte cheltuielile de returnare a ceea ce consumatorul a primit în temeiul contractului, în cazul în care consumatorul își exercită dreptul de a respinge executarea;
- (o) să permită unui comerciant să își rezerve un termen exagerat de lung sau nemenționat în mod corespunzător pentru a accepta sau a refuza o ofertă;
- (p) să permită unui comerciant să își rezerve un termen exagerat de lung sau nemenționat corespunzător pentru a-și executa obligațiile care îi revin în temeiul contractului;

- (q) să excludă sau să limiteze în mod necorespunzător măsurile reparatorii de care beneficiază consumatorul împotriva comerciantului sau apărările de care dispune consumatorul împotriva pretențiilor comerciantului;
- (r) să supună executarea obligațiilor contractuale de către comerciant sau alte avantaje pentru consumator prevăzute în contract unor anumite formalități care nu prevăzute de lege și nu sunt rezonabile;
- (s) să solicite consumatorului plăți în avans excesive sau garanții excesive de executare a obligațiilor care îi revin;
- (t) să împiedice în mod nejustificat consumatorul să obțină livrări sau reparații din surse terțe;
- (u) să lege în mod nejustificat contractul cu un alt contract cu comerciantul, cu o filială a comerciantului sau cu un terț, într-un mod la care consumatorul nu se poate aștepta în mod rezonabil;
- (v) să impună o sarcină excesivă asupra consumatorului în scopul de a declara rezoluțiunea unui contract cu durată nedeterminată;
- (w) să prelungească cu mai mult de un an durata inițială sau perioadele de reînnoire a contractului pentru furnizarea prelungită de bunuri, conținut digital sau servicii conexe, cu excepția cazului în care consumatorul poate rezilia în orice moment contractul, în termen de maximum 30 de zile.

SECȚIUNEA 3 CLAUZE CONTRACTUALE ABUZIVE ÎN CONTRACTELE ÎNCHEIATE ÎNTRE COMERCIANȚI

Articolul 86

Înțelesul noțiunii de abuziv în contractele între comercianți

1. În contractele încheiate între comercianți, o clauză contractuală este abuzivă în sensul prezentei secțiuni numai dacă:
 - (a) face parte din clauzele care nu au fost negociate individual, în sensul articolului 7 și
 - (b) această clauză este de astfel de natură încât utilizarea sa se abate grav de la bunele practici comerciale, contrar bunei-credințe și corectitudinii.
2. La evaluarea caracterului abuziv al unei clauze contractuale în sensul prezentei secțiuni trebuie să se țină seama de următoarele aspecte:
 - (a) natura obiectului contractului;
 - (b) circumstanțele determinate în cadrul încheierii contractului;
 - (c) celelalte clauze contractuale și
 - (d) clauzele cuprinse în orice alt contract de care depinde contractul.

Partea a IV-a Obligațiile părților și măsurile reparatorii aflate la dispoziția acestora într-un contract de vânzare-cumpărare sau într-un contract de furnizare de conținut digital

Capitolul 9 Dispoziții generale

Articolul 87

Neexecutarea și neexecutarea esențială a obligațiilor

1. Neexecutarea unei obligații reprezintă orice neîndeplinire a acelei obligații, indiferent dacă este sau nu este justificată, și include:
 - (a) nelivrarea sau livrarea cu întârziere a bunurilor;
 - (b) nelivrarea sau livrarea cu întârziere a conținutului digital;
 - (c) livrarea de bunuri care nu sunt în conformitate cu contractul;
 - (d) furnizarea de conținut digital care nu este în conformitate cu contractul;
 - (e) neplata sau plata întârziată a prețului și
 - (f) orice alte preținse executări care nu sunt în conformitate cu contractul.
2. Neexecutarea unei obligații de către una dintre părți este esențială în cazul în care:
 - (a) privează în mod substanțial cealaltă parte de ceea ce ar fi fost îndreptățită să obțină în temeiul contractului, cu excepția cazului în care, în momentul încheierii contractului, partea care nu și-a executat obligația nu a prevăzut sau se poate aștepta să fi prevăzut acest rezultat sau
 - (b) este de așa natură încât să fie evident că nu poate fi certă executarea în viitor a obligațiilor care îi revin, de către partea care nu și-a executat obligațiile.

Articolul 88

Neexecutarea justificată

1. Neexecutarea de către una dintre părți a unei obligații este justificată dacă este cauzată de un impediment care nu poate fi controlat de către parte și dacă nu se poate aștepta ca partea respectivă, în momentul încheierii contractului, să fi ținut de impediment sau să fi evitat sau depășit impedimentul respectiv sau consecințele acestuia.

2. Atunci când impedimentul este doar temporar, neexecutarea este justificată pe perioada în care acesta subzistă. Cu toate acestea, în cazul în care întârzierea conduce la o neexecutare esențială, cealaltă parte o poate considera ca atare.
3. Partea care nu își poate executa obligațiile este obligată să se asigure că notificarea impedimentului și a efectelor acestuia asupra capacității sale de a-și executa obligațiile ajunge la cealaltă parte fără întârzieri nejustificate de la momentul în care prima parte a cunoscut sau se poate aștepta că ar fi putut să cunoască aceste circumstanțe. Cealaltă parte are dreptul la despăgubiri pentru orice pierdere care rezultă din încălcarea acestei obligații.

Articolul 89

Schimbarea circumstanțelor

1. O parte trebuie să își execute obligațiile chiar și în cazul în care executarea a devenit mai oneroasă din cauza creșterii costului executării sau a diminuării valorii contraprestației.

Atunci când executarea devine excesiv de oneroasă din cauza unei schimbări excepționale a circumstanțelor, părțile au obligația de a intra în negocieri în vederea adaptării sau rezoluțiunii contractului.

2. În cazul în care părțile nu reușesc să ajungă la un acord într-un termen rezonabil, la cererea uneia dintre părți, instanța poate:
 - (a) să adapteze contractul în scopul aducerii acestuia în conformitate cu ceea ce părțile ar fi convenit în mod rezonabil în momentul încheierii contractului dacă ar fi luat în considerare schimbarea circumstanțelor sau
 - (b) să rezilieze contractul, în sensul articolului 8, la o dată și în condiții care urmează să fie stabilite de instanță.
3. Alineatele (1) și (2) se aplică numai în cazul în care:
 - (a) modificarea circumstanțelor a apărut după data la care s-a încheiat contractul;
 - (b) partea care invocă schimbarea circumstanțelor nu a luat în considerare și nu se poate aștepta să fi luat în considerare în momentul respectiv eventualitatea sau amploarea acestei schimbări a circumstanțelor și
 - (c) partea prejudiciată nu și-a asumat și nu se poate considera în mod rezonabil că și-ar fi asumat riscul schimbării circumstanțelor.
4. În sensul alineatelor (2) și (3), prin „instanță” se înțelege și o curte de arbitraj.

Articolul 90

Extinderea aplicării normelor privind plata la bunurile sau la conținutul digital care nu au fost acceptate

1. Cu excepția unor dispoziții contrare, normele din capitolul 12 privind plata prețului de către cumpărător se aplică, *mutatis mutandis*, și celorlalte plăți.
2. Articolul 97 se aplică, *mutatis mutandis*, altor cazuri în care o persoană rămâne în posesia bunurilor sau a conținutului digital deoarece o altă persoană nu le-a recuperat atunci când avea obligația să facă acest lucru.

Capitolul 10 Obligațiile vânzătorului

SECȚIUNEA 1 DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 91

Principalele obligații ale vânzătorului

Vânzătorul bunurilor sau furnizorul conținutului digital (denumit „vânzător” în prezenta parte) trebuie:

- (a) să livreze mărfurile sau să furnizeze conținutul digital;
- (b) să transfere dreptul de proprietate asupra bunurilor, inclusiv suportul material pe care este furnizat conținutul digital
- (c) să garanteze faptul că bunurile sau conținutul digital sunt în conformitate cu contractul;
- (d) să garanteze faptul că cumpărătorul are dreptul de a utiliza conținutul digital în conformitate cu contractul și
- (e) să livreze documentele care reprezintă sau referitoare la bunuri ori documentele referitoare la conținutul digital, conform prevederilor contractuale.

Articolul 92

Executarea de către un terț

- 1. Un vânzător poate încredința unei alte persoane executarea obligațiilor, cu excepția cazului în care prin clauzele contractuale se impune executarea obligațiilor în mod personal, de către vânzător.
- 2. Vânzătorul care încredințează executarea obligațiilor unei alte persoane rămâne responsabil pentru executare.
- 3. În raporturile dintre un comerciant și un consumator, părțile nu pot să excludă aplicarea alineatului (2), nu pot să deroge de la acestea sau să modifice efectele acestora, în detrimentul consumatorului.

SECȚIUNEA 2 LIVRAREA

Articolul 93

Locul livrării

- 1. Atunci când locul livrării nu poate fi determinat în alt mod, acesta este:

- (a) în cazul unui contract de vânzare-cumpărare încheiat cu un consumator sau a unui contract de furnizare de conținut digital care este un contract la distanță sau un contract în afara spațiilor comerciale, sau în care vânzătorul s-a angajat să asigure transportul către cumpărător, locul în care consumatorul își are reședința în momentul încheierii contractului;
 - (b) în orice alt caz,
 - (i) atunci când contractul de vânzare-cumpărare implică transportul bunurilor de către unul sau mai mulți transportatori, cel mai apropiat punct de colectare al primului transportator;
 - (ii) atunci când contractul nu implică transportul, sediul vânzătorului în momentul încheierii contractului.
2. În cazul în care vânzătorul are mai multe sedii, sediul profesional, în sensul alineatului (1) litera (b), este cel care are cea mai strânsă legătură cu obligația de livrare.

Articolul 94
Modalitatea de livrare

1. Cu excepția unor clauze contractuale contrare, vânzătorul își îndeplinește obligația de livrare:
- (a) în cazul unui contract de vânzare-cumpărare încheiat cu un consumator sau a unui contract de furnizare de conținut digital, care este un contract la distanță sau un contract în afara spațiilor comerciale sau în care vânzătorul s-a angajat să asigure transportul către cumpărător, prin transferul fizic al posesiei sau al controlului asupra bunurilor sau asupra conținutului digital către consumator;
 - (b) în alte cazuri, în care contractul implică transportul bunurilor de către un transportator, prin predarea bunurilor primului transportator pentru a fi transmise cumpărătorului și prin predarea către cumpărător a tuturor documentelor necesare pentru ai permite acestuia să preia bunurile de la transportatorul în a cărui posesie se află acestea sau
 - (c) în cazurile care nu se încadrează la litera (a) sau (b), prin punerea bunurilor, a conținutului digital sau a documentelor, în cazul în care s-a convenit că vânzătorul trebuie să predea doar documentele care reprezintă bunurile, la dispoziția cumpărătorului.
2. La alineatul (1) literele (a) și (c), orice trimitere la consumator sau cumpărător include o parte terță care nu este transportatorul, desemnată de consumator sau cumpărător, în conformitate cu contractul.

Articolul 95
Termenul de livrare

1. Atunci când termenul de livrare nu poate fi stabilit în alt mod, bunurile sau conținutul digital trebuie livrate fără întârziere după încheierea contractului.
2. În contractele încheiate între un comerciant și un consumator, cu excepția cazului în care părțile au convenit altfel, comerciantul trebuie să livreze bunurile sau conținutul digital în termen de cel mult 30 de zile de la data încheierii contractului.

Articolul 96
Obligațiile vânzătorului cu privire la transportul bunurilor

1. În cazul în care contractul prevede ca vânzătorul să asigure transportul bunurilor, acesta trebuie să încheie contractele necesare pentru transportul la locul stabilit cu mijloacele de transport adecvate în condițiile date și în conformitate cu clauzele obișnuite pentru astfel de transporturi.
2. În cazul în care vânzătorul, în conformitate cu contractul, predă bunurile unui transportator și dacă bunurile nu sunt identificate în mod clar ca bunuri care trebuie furnizate în temeiul contractului prin marcarea acestora, prin documentele de expediție sau în alt mod, vânzătorul trebuie să transmită cumpărătorului un aviz de expediție în care să fie specificate bunurile respective.
3. În cazul în care contractul nu obligă vânzătorul să încheie o asigurare în ceea ce privește transportul mărfurilor, vânzătorul trebuie, la cererea cumpărătorului, să furnizeze acestuia toate informațiile disponibile necesare pentru a permite cumpărătorului să încheie această asigurare.

Articolul 97
Bunurile sau conținutul digital care nu au fost acceptate de către cumpărător

1. Vânzătorul care rămâne în posesia bunurilor sau a conținutului digital deoarece cumpărătorul nu le-a luat în primire deși avea această obligație, trebuie să ia măsurile rezonabile pentru a le proteja și a le conserva.
2. Vânzătorul este exonerat de obligația de livrare dacă:
 - (a) depozitează bunurile sau conținutul digital în condiții rezonabile la un terț, la dispoziția cumpărătorului și notifică acest lucru cumpărătorului sau
 - (b) vinde bunurile sau conținutul digital în condiții rezonabile, după notificarea cumpărătorului, și plătește acestuia veniturile nete obținute din vânzare.
3. Vânzătorul are dreptul să îi fie rambursate costurile pe care le-a suport în mod rezonabil sau să rețină aceste costuri din veniturile obținute din vânzare.

Articolul 98
Efectul asupra transferului riscului

Efectul livrării în privința transferului riscului este reglementat de capitolul 14.

SECȚIUNEA 3 CONFORMITATEA BUNURILOR ȘI A CONȚINUTULUI DIGITAL

Articolul 99
Conformitatea cu prevederile contractului

1. Pentru a fi în conformitate cu prevederile contractului, bunurile sau conținutul digital trebuie:
 - (a) să fie în cantitatea cerută prin contract și să aibă calitatea și caracteristicile prevăzute în acesta;
 - (b) să fie împachetate sau ambalate în condițiile prevăzute prin contract și
 - (c) să fie furnizate împreună cu accesoriile, instrucțiunile de instalare sau alte instrucțiuni cerute prin contract.
2. Pentru a fi conforme cu prevederile contractului, bunurile sau conținutul digital trebuie să îndeplinească și cerințele de la articolele 100, 101 și 102, cu excepția cazului în care părțile au convenit altfel.
3. În cadrul unui contract de vânzare-cumpărare încheiat cu un consumator, orice acord prin care se derogă de la cerințele articolelor 100, 102 și 103 în detrimentul consumatorului este valabil numai în cazul în care, la încheierea contractului, consumatorul cunoștea condițiile specifice ale bunurilor sau ale conținutului digital și a acceptat bunurile sau conținutul digital ca fiind conforme cu dispozițiile contractului în momentul încheierii sale.
4. În cadrul unui contract de vânzare-cumpărare încheiat cu un consumator, părțile nu pot să excludă aplicarea alineatului (3) sau să deroge de la acesta ori să modifice efectele acestuia, în detrimentul consumatorului.

Articolul 100
Criterii de conformitate a bunurilor și a conținutului digital

Bunurile sau conținutul digital trebuie:

- (a) să corespundă scopului special adus la cunoștința vânzătorului la încheierea contractului, cu excepția cazului în care circumstanțele indică faptul că cumpărătorul nu s-a bazat, sau nu putea, în mod rezonabil, să se bazeze pe competențele și aprecierea vânzătorului;
- (b) să corespundă scopurilor pentru care sunt utilizate în mod normal bunurile sau conținutul digital de același tip;

- (c) să aibă aceleași calități ca bunurile sau conținutul digital pe care vânzătorul l-a prezentat consumatorului ca mostră sau model;
- (d) să fie împachetate sau ambalate în modalitatea obișnuită pentru acest tip de bunuri sau, în cazul în care nu există o astfel de modalitate, într-o modalitate adecvată care să asigure conservarea și protejarea bunurilor;
- (e) să fie furnizate împreună cu accesoriile, instrucțiunile de instalare sau alte instrucțiuni pe care cumpărătorul se poate aștepta să le primească;
- (f) să aibă calitățile și capacitățile de funcționare indicate în orice declarație precontractuală care face parte din clauzele contractuale în temeiul articolul 69 și
- (g) să aibă acele calități și capacități de funcționare la care se poate aștepta cumpărătorul. Atunci când se stabilește la ce se poate aștepta consumatorul în privința conținutului digital trebuie să se ia în calcul dacă conținutul digital a fost furnizate în schimbul plății unui preț.

Articolul 101

Instalarea incorectă în temeiul unui contract de vânzare-cumpărare încheiat cu un consumator

1. În cazul în care bunurile sau conținutul digital livrate în temeiul unui contract de vânzare-cumpărare încheiat cu un consumator sunt incorect instalate, lipsa conformității rezultată din instalarea incorectă este considerată ca lipsă a conformității bunurilor sau a conținutului digital dacă:
 - (a) bunurile sau conținutul digital au fost instalate de vânzător sau sub răspunderea vânzătorului sau
 - (b) bunurile sau conținutul digital trebuiau instalate de consumator și instalarea incorectă a fost cauzată de o greșeală în instrucțiunile de instalare.
2. Părțile nu pot să excludă aplicarea prezentului articol, să deroge de la acesta sau să modifice efectele acestuia.

Articolul 102

Drepturile sau pretențiile terților

1. Bunurile sau conținutul digital trebuie să fie libere de orice drepturi sau de orice pretenții care nu sunt în mod evident nefondate, emise de un terț.
2. În ceea ce privește drepturile sau pretențiile întemeiate pe proprietatea intelectuală, sub rezerva alineatelor (3) și (4), bunurile sau conținutul digital trebuie să fie libere de orice drepturi sau de orice pretenții care nu sunt în mod evident nefondate, emise de un terț:
 - (a) în temeiul legislației statului în care bunurile sau conținutul digital va fi utilizat în conformitate cu contractul sau, în absența unui astfel de acord, în conformitate cu dreptul statului unde cumpărătorul își desfășoară activitatea

sau, în contractele încheiate între un comerciant și un consumator, de la locul de reședință al consumatorului, indicată de consumator la momentul încheierii contractului și

- (b) de care vânzătorul știa sau se poate aștepta să fie știut în momentul încheierii contractului.
- 3. În contractele între comercianți, alineatul (2) nu se aplică atunci când cumpărătorul avea cunoștință sau se poate aștepta să fi avut cunoștință de drepturile sau pretențiile întemeiate pe proprietatea intelectuală în momentul încheierii contractului.
- 4. În contractele dintre un comerciant și un consumator, alineatul (2) nu se aplică atunci când consumatorul avea cunoștință de drepturile sau pretențiile întemeiate pe proprietatea intelectuală în momentul încheierii contractului.
- 5. În raporturile dintre un comerciant și un consumator, părțile nu pot să excludă aplicarea prezentului articol, nu pot să deroge de la acesta sau să modifice efectele acestuia, în detrimentul consumatorului.

Articolul 103

Limitare cu privire la conformitatea conținutului digital

Conținutul digital nu este considerat a nu fi în conformitate cu contractul pentru simplul motiv că actualizarea conținutului digital a devenit disponibilă după încheierea contractului.

Articolul 104

Cunoașterea de către cumpărător a lipsei de conformitate într-un contract între comercianți

Într-un contract între comercianți, vânzătorul nu răspunde pentru lipsa de conformitate a bunurilor, dacă, în momentul încheierii contractului, cumpărătorul a cunoscut sau nu ar fi putut să nu cunoască lipsa de conformitate a acestora.

Articolul 105

Momentul relevant pentru stabilirea conformității

- 1. Vânzătorul răspunde pentru orice lipsă de conformitate existentă în momentul în care riscul este transferat cumpărătorului în temeiul dispozițiilor din capitolul 14.
- 2. Într-un contract de vânzare-cumpărare încheiat cu un consumator, orice lipsă de conformitate care devine aparentă în termen de șase luni din momentul în care riscul este transferat cumpărătorului este prezumată a fi existat deja la acea dată, cu excepția cazului în care aceasta este incompatibilă cu natura bunurilor, a conținutului digital sau cu natura lipsei de conformitate.
- 3. Într-o situație reglementată de articolul 101 alineatul (1) litera (a), orice trimitere făcută în alineatul (1) sau (2) din prezentul articol la momentul transferării riscului către cumpărător trebuie interpretată ca trimitere la data la care instalarea este completă. Într-o situație reglementată de articolul 101 alineatul (1) litera (b), orice

trimitere la momentul transferării riscului către cumpărător trebuie interpretată ca trimitere la momentul în care consumatorul ar fi avut un interval rezonabil de timp pentru instalare.

4. În cazul în care conținutul digital trebuie să fie actualizat ulterior de către comerciant, comerciantul trebuie să se asigure faptul că se menține conformitatea conținutului digital cu prevederile contractului, pe durata de valabilitate a acestuia.
5. În cadrul unui contract dintre un comerciant și un consumator, părțile nu pot să excludă aplicarea prezentului articol, nu pot să deroge de la acesta sau să modifice efectele acestuia, în detrimentul consumatorului.

Capitolul 11 Măsurile reparatorii aflate la dispoziția cumpărătorului

SECȚIUNEA 1 DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 106

Enumerare a măsurilor reparatorii aflate la dispoziția cumpărătorului

1. În cazul neexecutării unei obligații de către vânzător, cumpărătorul poate da curs oricăreia din următoarele măsuri reparatorii:
 - (a) să ceară executarea, care include executarea convenită, repararea sau înlocuirea bunurilor ori a conținutului digital, în conformitate cu secțiunea 3 din prezentul capitol;
 - (b) să refuze executarea propriilor obligații, în conformitate cu secțiunea 4 din prezentul capitol;
 - (c) să declare rezoluțiunea contractului în conformitate cu secțiunea 5 din prezentul capitol și să ceară rambursarea oricărei plăți efectuate deja, în conformitate cu capitolul 17;
 - (d) să reducă prețul în conformitate cu secțiunea 6 din prezentul capitol și
 - (e) să ceară daune-interese, în conformitate cu capitolul 16.
2. În cazul în care cumpărătorul este un comerciant:
 - (a) drepturile cumpărătorului de a recurge la o măsură reparatorie cu excepția refuzului executării sunt subordonate dreptului vânzătorului de punere în conformitate prevăzut în secțiunea 2 din prezentul capitol și
 - (b) drepturile cumpărătorului de a se prevala de lipsa conformității sunt subordonate cerințelor de examinare și de notificare prevăzute în secțiunea 7 din prezentul capitol.
3. În cazul în care cumpărătorul este un consumator:
 - (a) drepturile cumpărătorului nu sunt subordonate dreptului vânzătorului de punere în conformitate și
 - (b) cerințele de examinare și de notificare prevăzute în secțiunea 7 din prezentul capitol nu se aplică.
4. În cazul în care neexecutarea obligațiilor de către vânzător este justificată, cumpărătorul poate recurge la oricare din măsurile reparatorii menționate la alineatul (1), însă nu poate cere executarea obligațiilor și nici daune-interese.

5. Cumpărătorul nu poate recurge la niciuna din măsurile reparatorii menționate la alineatul (1) în cazul în care a provocat neexecutarea din partea vânzătorului.
6. Măsurile reparatorii care nu sunt incompatibile pot fi cumulate.

Articolul 107

Limitare a măsurilor reparatorii în cazul conținutului digital care nu este furnizat în schimbul unui preț

În cazul în care conținutul digital nu este furnizat în schimbul plății unui preț, cumpărătorul nu poate recurge la măsurile reparatorii menționate la articolul 106 alineatul (1) literele (a)-(d). Cumpărătorul nu poate solicita despăgubiri în conformitate cu articolul 106 alineatul (1) litera (e) decât pentru prejudicii sau daune cauzate bunurilor aflate în proprietatea sa, inclusiv echipamente și programe informatice și date, prin lipsa de conformitate a conținutului digital furnizat, cu excepția oricărui câștig de care cumpărătorul a fost lipsit din cauza acestor daune.

Articolul 108

Caracterul imperativ

În raporturile dintre un comerciant și un consumator, părțile nu pot, în detrimentul consumatorului, să excludă aplicarea prezentului capitol, nu pot să deroge de la acesta sau să modifice efectele acestuia înainte ca lipsa de conformitate să fie adusă în atenția comerciantului de către consumator.

SECȚIUNEA 2 DREPTUL VÂNZĂTORULUI DE A PUNE ÎN CONFORMITATE

Articolul 109

Dreptul vânzătorului de a pune în conformitate

1. Vânzătorul care a făcut o ofertă de executare anticipată și care este notificat că executarea nu este conformă cu dispozițiile contractului, poate face o nouă ofertă de executare conformă, în cazul în care acest lucru este posibil înainte de scadență.
2. În cazurile care nu intră sub incidența alineatului (1), un vânzător care a făcut o ofertă de executare care nu este conformă cu dispozițiile contractului poate, fără întârziere nejustificată, atunci când este notificat cu privire la lipsa de conformitate, să ofere punerea în conformitate, pe cheltuiala sa.
3. Declararea rezoluției contractului nu exclude o ofertă de punere în conformitate.
4. Cumpărătorul poate refuza o ofertă de punere în conformitate numai în cazul în care:
 - (a) punerea în conformitate nu poate fi realizată fără întârziere și fără inconveniente semnificative pentru cumpărător;
 - (b) cumpărătorul are motive să creadă că nu se poate aștepta la o executare viitoare din partea vânzătorului sau

- (c) întârzierea în executare ar conduce la o neexecutare esențială.
5. Vânzătorul are la dispoziție un termen rezonabil pentru punerea în conformitate.
 6. Cumpărătorul poate refuza executarea propriilor obligații până la punerea în conformitate, însă drepturile cumpărătorului care sunt incompatibile cu acordarea unui termen vânzătorului pentru a efectua punerea în conformitate sunt suspendate până la împlinirea termenului respectiv.
 7. Fără a aduce atingere punerii în conformitate, cumpărătorul își rezervă dreptul de a cere daune-interese pentru întârziere, precum și pentru orice prejudiciu cauzat sau care nu a fost evitat prin punerea în conformitate.

SECȚIUNEA 3 DREPTUL DE A CERE EXECUTAREA

Articolul 110

Dreptul de a cere executarea obligațiilor care îi revin vânzătorului

1. Cumpărătorul are dreptul să ceară executarea obligațiilor care îi revin vânzătorului.
2. Executarea care poate fi cerută include remedierea gratuită a unei executări care nu este conformă cu dispozițiile contractului.
3. Nu se poate cere executarea în cazul în care:
 - (a) executarea ar fi imposibilă sau a devenit ilegală sau
 - (b) sarcina executării sau cheltuielile de executare ar fi disproporționate în raport cu beneficiile pe care le-ar obține cumpărătorul.

Articolul 111

Dreptul consumatorului de a opta între reparare și înlocuire

1. Atunci când, în cadrul unui contract de vânzare-cumpărare încheiat cu un consumator, comerciantului i se cere să remedieze o lipsă de conformitate în temeiul articolului 110 alineatul (2), consumatorul poate opta între reparare și înlocuire, cu excepția cazului în care opțiunea aleasă ar fi ilegală sau imposibilă sau, în comparație cu cealaltă opțiune disponibilă, ar impune asupra vânzătorului costuri care ar fi disproporționate ținându-se seama:
 - (a) de valoarea bunurilor în cazul în care nu ar fi existat neconformitatea;
 - (b) de importanța neconformității și
 - (c) dacă măsura reparatorie alternativă ar putea fi executată fără vreun inconvenient semnificativ pentru consumator.
2. În cazul în care consumatorul a solicitat remedierea lipsei de conformitate prin reparare sau înlocuire, în temeiul alineatului (1), acesta poate recurge la alte măsuri reparatorii, numai în cazul în care comerciantul nu a finalizat reparația sau înlocuirea

într-un termen rezonabil care nu trebuie să depășească 30 de zile. Cu toate acestea, consumatorul poate refuza executarea în acest interval de timp.

Articolul 112

Restituirea elementului înlocuit

3. Atunci când vânzătorul a remediat lipsa de conformitate prin înlocuire, acesta are dreptul și obligația de a lua înapoi elementul înlocuit, pe cheltuiala sa.
4. Cumpărătorului nu i se poate cere să plătească pentru utilizarea elementului înlocuit în perioada care a precedat înlocuirea.

SECȚIUNEA 4 REFUZUL CUMPĂRĂTORULUI DE A EXECUTA OBLIGAȚIILE CARE ÎI REVIN

Articolul 113

Dreptul de a refuza executarea obligațiilor

1. Un cumpărător care trebuie să își execute obligațiile în același timp cu vânzătorul sau după ce acesta și-a executat obligațiile are dreptul de a refuza executarea până în momentul în care vânzătorul a făcut o ofertă de executare a obligațiilor sau și-a executat obligațiile.
2. Un cumpărător care trebuie să își execute obligațiile înaintea vânzătorului și care are convingerea, în mod rezonabil, că vânzătorul nu își va executa obligațiile în momentul în care acestea vor deveni exigibile, poate refuza executarea atât timp cât persistă, în mod rezonabil, această convingere.
3. În temeiul prezentului articol se poate refuza executarea tuturor sau a unora dintre obligații, în măsura justificată de neexecutare. În cazul în care obligațiile vânzătorului trebuie executate prin prestații distincte sau sunt divizibile în alt mod, cumpărătorul poate refuza executarea doar cu privire la partea din prestație care nu a fost executată, cu excepția cazului în care neexecutarea este de așa natură încât să justifice refuzul executării tuturor obligațiilor cumpărătorului.

SECȚIUNEA 5 REZOLUȚIUNEA CONTRACTULUI

Articolul 114

Rezoluțiunea ca urmare a neexecutării obligațiilor

1. Un cumpărător poate declara rezoluțiunea contractului, în sensul articolului 8, în cazul în care neexecutarea obligațiilor care îi revin vânzătorului în temeiul contractului este esențială în sensul articolului 87 alineatul (2).
2. Într-un contract de vânzare încheiat cu un consumator și într-un contract de furnizare de conținut digital între un comerciant și un consumator, în cazul neexecutării întemeiate pe lipsa de conformitate a bunurilor cu contractul, consumatorul poate

declara rezoluțiunea contractului, cu excepția cazurilor în care lipsa de conformitate este nesemnificativă.

Articolul 115

Rezoluțiunea ca urmare a întârzierii în livrare, după notificarea prin care se acordă o perioadă suplimentară pentru executare

1. Un cumpărător poate declara rezoluțiunea contractului în cazul livrării cu întârziere care nu este esențială în sine, dacă notifică vânzătorul, acordând o perioadă de executare suplimentară cu o durată rezonabilă, iar vânzătorul nu își execută obligațiile în decursul perioadei respective.
2. Se consideră că perioada suplimentară menționată la alineatul (1) are o durată rezonabilă dacă vânzătorul nu se opune acestuia fără întârziere nejustificată.
3. Atunci când notificarea prevede desființarea de plin drept a contractului în cazul în care vânzătorul nu își execută obligațiile în termenul stabilit prin aceasta, rezoluțiunea contractului intervine după împlinirea termenului respectiv, fără o notificare ulterioară.

Articolul 116

Rezoluțiunea ca urmare a neexecutării preconizate a obligațiilor

Un cumpărător poate declara rezoluțiunea contractului înainte ca executarea să fie exigibilă, în cazul în care vânzătorul a declarat, sau a rezultat în mod clar din alte circumstanțe că nu își va executa obligațiile și natura neexecutării justifică rezoluțiunea contractului.

Articolul 117

Domeniul de aplicare al dreptului de a declara rezoluțiunea contractului

1. Atunci când obligațiile vânzătorului în temeiul contractului trebuie executate prin prestații distincte sau sunt divizibile în alt mod, în situația în care există o cauză de rezoluțiune în temeiul prezentei secțiuni a unei părți din prestație careia i se poate atribui o parte din preț, cumpărătorul poate declara rezoluțiunea contractului doar cu privire la partea respectivă din prestație.
2. Alineatul (1) nu se aplică în cazul în care nu se poate aștepta din partea cumpărătorului să accepte executarea celorlalte părți din prestație sau neexecutarea este de natură să justifice rezoluțiunea contractului în întregime.
3. Atunci când obligațiile vânzătorului în temeiul contractului nu sunt divizibile sau acestora nu li se poate atribui o parte proporțională din preț, cumpărătorul poate declara rezoluțiunea numai în cazul în care neexecutarea este de natură să justifice rezoluțiunea contractului în întregime.

Articolul 118
Notificarea rezoluțiunii

Dreptul de a declara rezoluțiunea în conformitate cu prezenta secțiune se exercită prin notificarea vânzătorului.

Articolul 119
Decăderea din dreptul de a declara rezoluțiunea

1. Cumpărătorul este decăzut din dreptul de a declara rezoluțiunea în temeiul prezentei secțiuni în cazul în care nu notifică rezoluțiunea într-un termen rezonabil de la data la care a luat naștere dreptul sau de la data la care cumpărătorul a avut cunoștință sau se poate aștepta să fi avut cunoștință despre neexecutare, oricare dintre acestea intervine mai târziu.
2. Alineatul (1) nu se aplică atunci când:
 - (a) cumpărătorul este un consumator sau
 - (b) nu a fost făcută nicio ofertă de executare.

SECȚIUNEA 6 REDUCEREA PREȚULUI

Articolul 120
Dreptul de a reduce prețul

1. Un cumpărător care acceptă o executare care nu corespunde dispozițiilor contractuale, poate reduce prețul. Reducerea trebuie să fie proporțională cu diminuarea valorii a ceea ce a fost primit cu titlu de executare în momentul executării, comparativ cu valoarea a ceea ce ar fi fost primit în cazul unei executări conforme.
2. Un cumpărător care are dreptul la reducerea prețului în temeiul alineatului (1) și care a plătit deja o sumă mai mare decât prețul redus poate recupera diferența de la vânzător.
3. Un cumpărător care reduce prețul nu poate cere și daune-interese pentru pierderea astfel compensată, însă are dreptul să primească daune-interese pentru orice altă pierdere suferită.

SECȚIUNEA 7 CERINȚE PRIVIND EXAMINAREA ȘI NOTIFICAREA ÎNTR-UN CONTRACT ÎNCHEIAT ÎNTRE COMERCIANȚI

Articolul 121

Examinarea bunurilor în contractele dintre comercianți

1. În contractele dintre comercianți, cumpărătorul are obligația să examineze bunurile personal sau prin intermediar, într-un termen cât mai scurt, în mod rezonabil, de maximum 14 zile de la data livrării bunurilor, a furnizării conținutului digital sau a prestării serviciilor conexe.
2. În cazul în care contractul implică transportul de bunuri, examinarea poate fi amânată până după momentul ajungerii bunurilor la destinație.
3. În cazul în care bunurile sunt redirecționate în tranzit sau reexpediate de către cumpărător înainte ca acesta să fi avut o ocazie rezonabilă de a le examina și, în momentul încheierii contractului, vânzătorul avea cunoștință sau ar se poate aștepta să fi avut cunoștință de eventualitatea acestei redirecționări sau reexpedieri, examinarea poate fi amânată până după momentul ajungerii bunurilor la noua destinație.

Articolul 122

Cerința de notificare a lipsei de conformitate în contractele de vânzare-cumpărare dintre comercianți

1. Într-un contract între comercianți, cumpărătorul nu se poate prevala de o lipsă de conformitate în cazul în care nu notifică vânzătorul într-un termen rezonabil, precizând natura lipsei de conformitate.

Termenul începe să curgă de la data la care bunurile sunt livrate sau de la data la care cumpărătorul descoperă sau se poate aștepta să fi descoperit lipsa de conformitate, oricare dintre acestea intervine mai târziu.

2. Cumpărătorul este decăzut din dreptul de a se prevala de o lipsă de conformitate dacă nu notifică vânzătorului lipsa de conformitate în termen de doi ani de la data la care bunurile au fost efectiv predate cumpărătorului conform contractului.
3. În cazul în care părțile au convenit că bunurile trebuie să rămână apte pentru un anumit scop sau pentru scopul lor obișnuit pe o perioadă determinată, termenul de notificare în temeiul alineatului (2) nu se împlinește înainte de sfârșitul perioadei convenite.
4. Alineatul (2) nu se aplică în ceea ce privește pretențiile sau drepturile terților menționate la articolul 102.
5. Cumpărătorul nu trebuie să notifice vânzătorului faptul că bunurile nu au fost livrate integral în cazul în care cumpărătorul are motive să creadă că restul bunurilor vor fi livrate.

6. Vânzătorul nu are dreptul să se prevaleze de prezentul articol dacă lipsa de conformitate se referă la fapte de care vânzătorul avea cunoștință sau se poate aștepta să fi avut cunoștință și pe care nu le-a dezvăluit cumpărătorului.

Capitolul 12 Obligațiile cumpărătorului

SECȚIUNEA 1 DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 123

Principalele obligații ale cumpărătorului

1. Cumpărătorul trebuie:
 - (a) să plătească prețul;
 - (b) să preia bunurile sau conținutul digital și
 - (c) să primească documentele care reprezintă sau referitoare la bunuri ori documentele referitoare la conținutul digital, după cum se prevede în contract.
2. Alineatul (1) litera (a) nu se aplică unui contract de furnizare de conținut digital în cazul în care conținutul digital nu este furnizat în schimbul plății unui preț.

SECȚIUNEA 2 PLATA PREȚULUI

Articolul 124

Mijloace de plată

1. Plata se efectuează prin mijloacele de plată indicate în clauzele contractuale sau, în cazul în care nu există o astfel de indicație, prin orice mijloacele utilizate în cursul activității uzuale la locul plății, luând în considerare natura tranzacției.
2. Atunci când un vânzător acceptă un cec sau un alt ordin de plată sau o promisiune de plată, se prezumă că le acceptă doar cu condiția ca acestea să fie onorate. Vânzătorul poate cere executarea obligației inițiale de plată în cazul în care ordinul sau promisiunea de plată nu au fost onorate.
3. Obligația inițială a cumpărătorului se stinge dacă vânzătorul acceptă o promisiune de plată de la un terț cu care vânzătorul are un acord prealabil de acceptare a promisiunii de plată a terțului ca mijloc de plată.
4. Într-un contract între un comerciant și un consumator, consumatorul nu răspunde, în ceea ce privește utilizarea unui anumit mijloc de plată, de plata taxelor care depășesc costurile suportate de comerciant pentru utilizarea unor astfel de mijloace.

Articolul 125

Locul plății

1. Atunci când locul plății nu poate fi stabilit în alt mod, acesta este sediul profesional al vânzătorului la momentul încheierii contractului.

2. În cazul în care vânzătorul are mai multe sedii profesionale, locul plății este sediul profesional al vânzătorului care are cea mai strânsă legătură cu obligația de plată.

Articolul 126
Momentul plății

1. Plata prețului este exigibilă în momentul livrării.
2. Vânzătorul poate respinge o ofertă de plată înainte ca plata să fie exigibilă, în cazul în care acesta are un interes legitim în acest sens.

Articolul 127
Efectuarea plății de către un terț

1. Un cumpărător poate încredința efectuarea plății unei alte persoane. Cumpărătorul care încredințează efectuarea plății unei alte persoane rămâne responsabil pentru plată.
2. Vânzătorul nu poate refuza efectuarea plății de către un terț în cazul în care:
 - (a) terțul acționează cu consimțământul cumpărătorului sau
 - (b) terțul are un interes legitim în a efectua plata și cumpărătorul nu a plătit sau este evident că acesta nu va plăti la momentul la care plata în cauză devine exigibilă.
3. Plata efectuată de către un terț în conformitate cu alineatele (1) sau (2) liberează cumpărătorul de răspunderea față de vânzător.
4. Atunci când vânzătorul acceptă plata efectuată de către un terț în circumstanțe care nu intră sub incidența alineatului (1) sau alineatului (2), cumpărătorul este liberat de răspunderea față de vânzător, însă vânzătorul răspunde față de cumpărător pentru orice pierdere cauzată prin respectiva acceptare.

Articolul 128
Imputația plății

1. Atunci când un cumpărător trebuie să efectueze mai multe plăți către vânzător și plata efectuată nu este suficientă pentru a le acoperi pe toate, cumpărătorul poate să notifice vânzătorului, în momentul plății, obligația pe care dorește să o stingă prin efectuarea plății.
2. În cazul în care cumpărătorul nu procedează la notificarea prevăzută la alineatul (1) vânzătorul poate, prin notificarea cumpărătorului într-un termen rezonabil, să impute plata asupra uneia dintre obligații.
3. O imputație în sensul alineatului (2) nu este validă dacă se efectuează asupra unei obligații neexigibile sau litigioase.

4. În absența unei imputații valide efectuate de către oricare dintre părți, plata se impută asupra acelei obligații care îndeplinește unul din următoarele criterii, în ordinea indicată:
- (a) obligația care este exigibilă sau este prima ajunsă la scadență;
 - (b) obligația pentru care vânzătorul nu are nicio garanție sau are cele mai puține garanții;
 - (c) obligația care este cea mai oneroasă pentru cumpărător;
 - (d) obligația care a luat naștere prima.
- În cazul în care niciunul dintre aceste criterii nu se aplică, imputația plății se va face, în mod proporțional, asupra tuturor obligațiilor.
5. Plata poate fi imputată în conformitate cu alineatele (2), (3) sau (4), asupra unei obligații a cărei executare nu poate fi cerută ca efect al prescripției, numai dacă nu există nicio altă obligație asupra căreia ar putea fi imputată plata în conformitate cu alineatele menționate.
6. În toate cazurile, plata efectuată de cumpărător trebuie imputată mai întâi asupra cheltuielilor, apoi asupra dobânzilor și în final, asupra capitalului, dacă vânzătorul nu stabilește altfel.

SECȚIUNEA 3 PRIMIREA

Articolul 129

Primirea

Cumpărătorul își îndeplinește obligația de recepție prin:

- (a) efectuarea tuturor actelor care se pot aștepta pentru a permite vânzătorului să își execute obligația de livrare și
- (b) primirea bunurilor sau a documentelor care reprezintă bunurile sau conținutul digital, în conformitate cu contractul.

Articolul 130

Livrarea anticipată și livrarea în cantitate greșită

- 1. În cazul în care vânzătorul livrează bunurile sau conținutul digital înainte de termenul stabilit, cumpărătorul trebuie să le preia cu excepția cazului în care cumpărătorul are un interes legitim în a refuza acest lucru.
- 2. În cazul în care vânzătorul livrează o cantitate de bunuri mai mică sau un conținut digital inferior față de ceea ce se prevede în contract, cumpărătorul trebuie să le preia, cu excepția cazului în care cumpărătorul are un interes legitim în a refuza acest lucru.

3. În cazul în care vânzătorul livrează o cantitate de bunuri mai mare sau un conținut digital superior față de ceea ce se prevede în contract, cumpărătorul poate păstra sau poate refuza cantitatea în exces.
4. În cazul în care cumpărătorul păstrează cantitatea în exces aceasta este considerată ca fiind furnizată în temeiul contractului și trebuie să fie plătită la tariful prevăzut în contract.
5. Într-un contract de vânzare-cumpărare încheiat cu un consumator, alineatul (4) nu se aplică în cazul în care cumpărătorul are, în mod rezonabil, convingerea că vânzătorul a livrat cantitatea excedentară intenționat și fără erori, cunoscând faptul că aceasta nu a fost comandată.
6. Prezentul articol nu se aplică unui contract de furnizare de conținut digital în cazul în care conținutul digital nu este furnizat în schimbul plății unui preț.

Capitolul 13 Măsurile reparatorii aflate la dispoziția vânzătorului

SECȚIUNEA 1 DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 131

Enumerarea măsurilor reparatorii aflate la dispoziția vânzătorului

1. În cazul neexecutării unei obligații de către cumpărător, vânzătorul poate recurge la oricare dintre următoarele măsuri reparatorii:
 - (a) să ceară executarea în conformitate cu secțiunea 2 din prezentul capitol;
 - (b) să refuze executarea propriilor obligații în conformitate cu secțiunea 3 din prezentul capitol;
 - (c) să declare rezoluțiunea contractului în conformitate cu secțiunea 4 din prezentul capitol și
 - (d) să ceară dobândă asupra prețului sau daune-interese în conformitate cu capitolul 16.
2. În cazul în care neexecutarea obligațiilor de către cumpărător este justificată, vânzătorul poate recurge la oricare din măsurile reparatorii menționate la alineatul (1), însă nu poate cere executarea obligațiilor și nici daune-interese.
3. Vânzătorul nu poate recurge la niciuna din măsurile reparatorii menționate la alineatul (1) în cazul în care a provocat neexecutarea din partea cumpărătorului.
4. Măsurile reparatorii care nu sunt incompatibile pot fi cumulate.

SECȚIUNEA 2 DREPTUL DE A CERE EXECUTAREA

Articolul 132

Dreptul de a cere executarea obligațiilor care îi revin cumpărătorului

1. Vânzătorul are dreptul să recupereze plata prețului atunci când aceasta este exigibilă și să ceară executarea oricărei alte obligații asumate de către cumpărător.
2. Atunci când cumpărătorul nu a primit încă bunurile sau conținutul digital și este evident faptul că acesta nu va consimți să primească executarea, vânzătorul poate totuși să ceară cumpărătorului să primească livrarea și poate recupera prețul, cu excepția cazului în care vânzătorul ar fi putut realiza o tranzacție substitutivă rezonabilă fără eforturi sau cheltuieli semnificative.

SECȚIUNEA 3 REFUZUL VÂNZĂTORULUI DE A EXECUTA OBLIGAȚIILE CARE ÎI REVIN

Articolul 133

Dreptul de a refuza executarea obligațiilor

1. Un vânzător care trebuie să își execute obligațiile în același timp cu cumpărătorul sau după ce acesta și-a executat obligațiile are dreptul de refuza executarea obligațiilor până în momentul în care cumpărătorul a făcut o ofertă de executare a obligațiilor sau și-a executat obligațiile.
2. Un vânzător care trebuie să își execute obligațiile înaintea cumpărătorului și care are convingerea, în mod rezonabil, că acesta nu își va executa obligațiile în momentul în care acestea vor deveni exigibile, poate refuza executarea atât timp cât persistă, în mod rezonabil, această convingere. Cu toate acestea, vânzătorul este decăzut din dreptul de a refuza executarea în cazul în care cumpărătorul oferă asigurări adecvate în sensul executării datorate sau furnizează o garanție adecvată.
3. În temeiul prezentului articol se poate refuza executarea tuturor sau a unora dintre obligații, în măsura justificată de neexecutare. În cazul în care obligațiile cumpărătorului trebuie executate prin prestații distincte sau sunt divizibile în alt mod, vânzătorul poate refuza executarea doar cu privire la partea din prestație care nu a fost executată, cu excepția cazului în care neexecutarea cumpărătorului este de așa natură încât să justifice refuzul executării tuturor obligațiilor vânzătorului.

SECȚIUNEA 4 REZOLUȚIUNEA CONTRACTULUI

Articolul 134

Rezoluțiunea ca urmare a neexecutării esențiale a obligațiilor

Un vânzător poate declara rezoluțiunea contractului, în sensul articolului 8, în cazul în care neexecutarea obligațiilor care îi revin cumpărătorului în temeiul contractului este esențială în sensul articolului 87 alineatul (2).

Articolul 135

Rezoluțiunea ca urmare a întârzierii, după notificarea prin care se acordă o perioadă suplimentară pentru executare

1. Un vânzător poate declara rezoluțiunea în cazul în care executarea cu întârziere a obligațiilor nu este esențială în sine, dacă notifică cumpărătorul, acordând o perioadă de executare suplimentară cu o durată rezonabilă, iar cumpărătorul nu își execută obligațiile în decursul perioadei respective.
2. Se consideră că perioada are o durată rezonabilă dacă cumpărătorul nu se opune acestuia fără întârziere nejustificată. În raporturile între un comerciant și un consumator, perioada suplimentară de executare nu trebuie să se încheie înainte de termenul de 30 de zile menționat la articolul 167 alineatul (2).

3. Atunci când notificarea prevede desființarea de plin drept a contractului în cazul în care cumpărătorul nu își execută obligațiile în termenul stabilit prin aceasta, rezoluțiunea intervine după împlinirea termenului respectiv, fără o notificare ulterioară.
4. În cadrul unui contract încheiat cu un consumator, părțile nu pot să excludă aplicarea prezentului articol sau să deroge de la acesta ori să modifice efectele acestuia, în detrimentul consumatorului.

Articolul 136

Rezoluțiunea ca urmare a neexecutării preconizate a obligațiilor

Un vânzător poate declara rezoluțiunea contractului înainte ca executarea să fie exigibilă în cazul în care cumpărătorul a declarat, sau a rezultat în mod clar din alte circumstanțe, că nu își va executa obligațiile, și dacă neexecutarea este esențială.

Articolul 137

Domeniul de aplicare al dreptului de a declara rezoluțiunea contractului

1. Atunci când obligațiile cumpărătorului în temeiul contractului trebuie executate prin prestații distincte sau sunt divizibile în alt mod, în situația în care există o cauză de rezoluțiune în temeiul prezentei secțiuni a unei părți din prestație căreia i se poate atribui o parte din obligațiile vânzătorului, vânzătorul poate declara rezoluțiunea contractului doar cu privire la partea respectivă din prestație.
2. Alineatul (1) nu se aplică în cazul în care neexecutarea este esențială în raport cu contractul în întregime.
3. Atunci când obligațiile cumpărătorului în temeiul contractului nu trebuie executate prin prestații distincte, vânzătorul poate declara rezoluțiunea doar dacă neexecutarea este esențială în raport cu contractul în întregime.

Articolul 138

Notificarea rezoluțiunii

Dreptul de a declara rezoluțiunea contractului în conformitate cu prezenta secțiune se exercită prin notificarea cumpărătorului.

Articolul 139

Decăderea din dreptul de a declara rezoluțiunea

1. Atunci când executarea a fost oferită cu întârziere, sau executarea oferită în alt mod nu este conformă cu contractul, vânzătorul este decăzut din dreptul de a declara rezoluțiunea în conformitate cu prezenta secțiune, cu excepția cazului în care a notificat rezoluțiunea contractului într-un termen rezonabil din momentul în care vânzătorul a avut cunoștință sau se poate aștepta să fi avut cunoștință despre oferta de executare sau despre lipsa de conformitate.

2. Vanzătorul este decăzut din dreptul de a declara rezoluțiunea prin notificare în temeiul articolului 136, cu excepția cazului în care vânzătorul notifică rezoluțiunea într-un termen rezonabil de la data la care s-a născut acest drept.
3. Atunci când cumpărătorul nu a plătit prețul sau nu și-a executat obligațiile în alt mod care este esențial, vânzătorul își păstrează dreptul de a declara rezoluțiunea.

Capitolul 14 Transferul riscurilor

SECȚIUNEA 1 DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 140

Efectul transferului riscurilor

Pierderea sau deteriorarea bunurilor sau a conținutului digital ulterior transferării riscurilor către cumpărător nu îl exonerează pe acesta de obligația de a plăti prețul, cu excepția cazului în care pierderea sau deteriorarea se datorează unei acțiuni sau omisiuni a vânzătorului.

Articolul 141

Individualizarea bunurilor sau a conținutului digital care fac obiectul contractului

Riscurile nu sunt transferate cumpărătorului până în momentul în care bunurile sau conținutul digital nu sunt individualizate în mod clar ca bunuri sau conținut digital care trebuie furnizate în conformitate cu contractul, fie pe baza acordului inițial, prin notificarea cumpărătorului, fie în alt mod.

SECȚIUNEA 2 TRANSFERUL RISCURILOR ÎN CONTRACTELE DE VÂNZARE-CUMPĂRARE ÎNCHEIATE CU UN CONSUMATOR

Articolul 142

Transferul riscurilor în contractele de vânzare-cumpărare încheiate cu un consumator

1. Într-un contract de vânzare încheiat cu un consumator, riscurile sunt transferate în momentul în care consumatorul sau un terț desemnat de consumator, altul decât transportatorul, a dobândit posesia efectivă a bunurilor sau a suportului material pe care este furnizat conținutul digital.
2. Într-un contract de furnizare de conținut digital care nu este furnizat pe un suport material, riscurile sunt transferate în momentul în care consumatorul sau un terț desemnat de consumator în acest scop a dobândit controlul asupra conținutului digital.
3. Cu excepția cazului în care contractul este un contract la distanță sau un contract în afara spațiilor comerciale, alineatele (1) și (2) nu se aplică atunci când consumatorul nu își execută obligația de a recepționa bunurile sau conținutul digital și neexecutarea nu este justificată în temeiul articolului 88. În acest caz, riscurile sunt transferate în momentul în care consumatorul sau terțul desemnat de către consumator ar fi dobândit posesia efectivă a bunurilor sau controlul asupra conținutului digital dacă obligația de a le primi ar fi fost executată.
4. În cazul în care consumatorul organizează transportul bunurilor sau al conținutului digital furnizat pe un suport material, opțiune pe care comerciantul nu a oferit-o

consumatorului, riscurile sunt transferate în momentul în care bunurile sau conținutul digital furnizat pe un suport material sunt predate transportatorului, fără a aduce atingere drepturilor de care consumatorul se poate prevala față de transportator.

5. Părțile nu pot să excludă aplicarea prezentului articol, să deroge de la acesta sau să modifice efectele acestuia.

SECȚIUNEA 3 TRANSFERUL RISCURILOR ÎN CONTRACTELE DINTRE COMERCIANȚI

Articolul 143

Momentul transferului riscurilor

1. Într-un contract între comercianți, riscurile sunt transferate în momentul în care cumpărătorul preia bunurile sau conținutul digital ori documentele care le reprezintă.
2. Alineatul (1) se aplică sub rezerva dispozițiilor articolelor 144, 145 și 146.

Articolul 144

Bunuri puse la dispoziția cumpărătorului

1. În cazul în care bunurile sau conținutul digital sunt puse la dispoziția cumpărătorului și cumpărătorul are cunoștință despre aceasta, riscurile sunt transferate cumpărătorului din momentul în care bunurile sau conținutul digital ar fi trebuit să fie recepționate, cu excepția cazului în care cumpărătorul avea dreptul să refuze preluarea bunurilor în conformitate cu articolul 113.
2. În cazul în care bunurile sau conținutul digital sunt puse la dispoziția cumpărătorului în alt loc decât la un sediu profesional al vânzătorului, riscurile sunt transferate în momentul în care livrarea este exigibilă și cumpărătorul are cunoștință despre faptul că bunurile sau conținutul digital sunt puse la dispoziția sa în acel loc.

Articolul 145

Transportul bunurilor

1. Prezentului articol se aplică contractelor de vânzare-cumpărare care implică transportul de bunuri.
2. În cazul în care vânzătorul nu este obligat să predea bunurile într-un anumit loc, riscurile sunt transferate cumpărătorului în momentul în care bunurile sunt predate primului transportator pentru a fi transmise cumpărătorului, în conformitate cu contractul.
3. În cazul în care vânzătorul este obligat să predea bunurile unui transportator într-un anumit loc, riscurile nu sunt transferate cumpărătorului până în momentul în care bunurile nu sunt predate transportatorului în locul respectiv.
4. Faptul că vânzătorul este autorizat să păstreze documente care atestă dreptul de a dispune de bunuri nu afectează transferarea riscurilor.

Articolul 146
Bunuri vândute în tranzit

1. Prezentul articol se aplică contractelor de vânzare-cumpărare care implică bunuri vândute în tranzit.
2. Riscurile sunt transferate cumpărătorului din momentul în care bunurile au fost predate primului transportator. Cu toate acestea, în cazul în care circumstanțele indică astfel, riscurile sunt transferate cumpărătorului în momentul încheierii contractului.
3. În cazul în care, la data la care a fost încheiat contractul, vânzătorul știa sau se poate aștepta să fi știut că bunurile fuseseră pierdute sau deteriorate și nu a dezvăluit această informație cumpărătorului, riscurile pierderii sau deteriorării rămân în sarcina vânzătorului.

Partea a V-a Obligațiile părților și măsurile reparației aflate la dispoziția acestora într-un contract de servicii conexe

Capitolul 15 Obligațiile părților și măsurile reparației aflate la dispoziția acestora

SECȚIUNEA 1 APLICAREA ANUMITOR NORME GENERALE PRIVIND CONTRACTELE DE VÂNZARE-CUMPĂRARE

Articolul 147

Aplicarea anumitor norme generale privind contractele de vânzare-cumpărare

1. Normele din capitolul 9 se aplică prezentei părți.
2. În cazul rezoluțiunii unui contract de vânzare-cumpărare sau a unui contract de furnizare de conținut digital, se desființează de asemenea orice contracte de servicii conexe.

SECȚIUNEA 2 OBLIGAȚIILE PRESTATORULUI DE SERVICII

Articolul 148

Obligația de rezultat și obligația de diligență

1. Prestatorul de servicii trebuie să realizeze rezultatele specifice prevăzute în contract.
2. În absența oricărei obligații contractuale exprese sau implicite de a realiza un rezultat specific, prestatorul de servicii trebuie să presteze serviciul conex cu diligența și competența care pot fi așteptate, în mod rezonabil, din partea unui prestator de servicii și în conformitate cu orice lege sau alte norme juridice cu caracter obligatoriu aplicabile serviciului conex respectiv.
3. Pentru stabilirea diligenței și a competenței rezonabile cerute din partea prestatorului de servicii, trebuie să se țină seama, printre altele:
 - (a) de natura, amploarea, frecvența și caracterul previzibil al riscurilor pe care le presupune prestarea serviciului conex pentru client;
 - (b) în cazul în care s-au produs daune, de costurile măsurilor preventive care ar fi evitat producerea respectivelor daune sau a unor daune similare și
 - (c) de timpul disponibil pentru prestarea serviciului conex.

4. Atunci când într-un contract între un comerciant și un consumator, serviciul conex include instalarea bunurilor, instalarea trebuie să fie de așa natură încât bunurile instalate să fie conforme cu contractul, în sensul articolului 101.
5. În raporturile dintre un comerciant și un consumator, părțile nu pot să excludă aplicarea alineatului (2), nu pot să deroge de la acesta sau să modifice efectele acestuia, în detrimentul consumatorului.

Articolul 149

Obligația de a preîntâmpina producerea daunelor

Prestatorul de servicii trebuie să ia măsurile preventive necesare pentru a preîntâmpina orice deteriorare a bunurilor sau a conținutului digital ori pagubă materială sau orice alte pierderi ori daune în timpul prestării serviciului conex sau ca o consecință a prestării acestuia.

Articolul 150

Executarea de către un terț

1. Un prestator de servicii poate încredința executarea unei alte persoane, cu excepția cazului în care este necesară executarea personală de către prestatorul de servicii.
2. Prestatorul de servicii care încredințează executarea unei alte persoane rămâne responsabil de executare.
3. În raporturile dintre un comerciant și un consumator, părțile nu pot să excludă aplicarea alineatului (2), nu pot să deroge de la acesta sau să modifice efectele acestuia, în detrimentul consumatorului.

Articolul 151

Obligația de facturare

Atunci când pentru serviciul conex se plătește un preț separat și prețul nu este o sumă forfetară convenită la momentul încheierii contractului, prestatorul de servicii trebuie să ofere clientului o factură în care să se explice, într-un mod clar și inteligibil, modul în care a fost calculat prețul.

Articolul 152

Obligația de a avertiza cu privire la costurile neprevăzute sau neeconomice

1. Prestatorul de servicii trebuie să avertizeze clientul și să ceară consimțământul acestuia pentru a proceda la prestarea serviciului în cazul în care:
 - (a) costul serviciului conex ar urma să fie mai mare decât cel menționat deja clientului de prestatorul de servicii sau
 - (b) serviciul conex ar costa mai mult decât valoarea bunurilor sau a conținutului digital după ce serviciul conex a fost prestat, în măsura în care acest lucru este cunoscut de prestatorul de servicii.

2. Prestatorul de servicii care nu obține consimțământul clientului în conformitate cu alineatul (1) nu are dreptul la un preț mai mare decât costul menționat deja sau, după caz, decât valoarea bunurilor sau a conținutului digital după ce serviciul conex a fost prestat.

SECȚIUNEA 3 OBLIGAȚIILE CLIENTULUI

Articolul 153

Plata prețului

1. Clientul trebuie să plătească prețul pentru serviciul conex, în conformitate cu contractul.
2. Prețul trebuie plătit atunci când serviciul conex este prestat integral și obiectul serviciului conex este pus la dispoziția clientului.

Articolul 154

Acordarea accesului

În cazul în care este necesar ca prestatorul de servicii să obțină accesul în sediul clientului pentru a presta serviciul conex, clientul trebuie să acorde acest acces la ore rezonabile.

SECȚIUNEA 4 MĂSURI REPARATORII

Articolul 155

Măsurile reparatorii aflate la dispoziția clientului

1. În cazul neexecutării unei obligații de către prestatorul de servicii, clientul are la dispoziție, cu adaptările prevăzute în prezentul articol, aceleași măsuri reparatorii precum cele prevăzute pentru cumpărător în capitolul 11, și anume:
 - (a) să ceară executarea în sine;
 - (b) să refuze executarea propriilor obligații;
 - (c) să declare rezoluțiunea contractului
 - (d) să reducă prețul și
 - (e) să ceară daune-interese.
2. Fără a aduce atingere alineatului (3), măsurile reparatorii aflate la dispoziția clientului sunt subordonate dreptului prestatorului de servicii de a pune în conformitate, indiferent dacă clientul este sau nu este un consumator.
3. În cazul unei instalări incorecte în cadrul unui contract de vânzare-cumpărare încheiate cu un consumator prevăzute la articolul 101, măsurile reparatorii aflate la

dispoziția consumatorului nu sunt subordonate dreptului prestatorului de servicii de a pune în conformitate.

4. În cazul în care clientul este un consumator, acesta are dreptul de a declara rezoluțiunea contractului pentru orice caz de lipsă de conformitate a serviciului conex prestat, cu excepția situației în care lipsa de conformitate este nesemnificativă.
5. Capitolul 11 se aplică cu adaptările necesare, în special:
 - (a) în ceea ce privește dreptul prestatorului de servicii de a pune în conformitate, în contractele încheiate între un comerciant și un consumator, termenul rezonabil prevăzut la articolul 109 alineatul (5) nu trebuie să depășească 30 de zile;
 - (b) în ceea ce privește remedierea unei executări necorespunzătoare, articolele 111 și 112 nu se aplică și
 - (c) articolul 156 se aplică în locul articolului 122.

Articolul 156

Cerința de notificare a lipsei de conformitate în contractele de prestare de servicii conexe între comercianți

1. Într-un contract de prestare de servicii conexe între comercianți, clientul se poate prevala de o lipsă de conformitate numai în cazul în care clientul notifică prestatorului de servicii acest lucru într-un termen rezonabil, specificând natura lipsei de conformitate.

Termenul începe să curgă din momentul în care serviciul conex este prestat integral sau din momentul în care clientul descoperă sau se poate aștepta să fi descoperit lipsa de conformitate, oricare din acestea intervine mai târziu.
2. Prestatorul de servicii nu se poate prevala de prezentul articol în cazul în care lipsa de conformitate se referă la fapte despre care prestatorul de servicii avea cunoștință sau se poate aștepta să fi avut cunoștință și pe care acesta nu le-a dezvăluit clientului.

Articolul 157

Măsurile reparatorii aflate la dispoziția prestatorului de servicii

1. În cazul unei neexecutări din partea clientului, prestatorul de servicii are la dispoziție, cu adaptările prevăzute la alineatul (2), aceleași măsuri reparatorii precum cele prevăzute pentru vânzător în capitolul 13, și anume:
 - (a) să ceară executarea;
 - (b) să refuze executarea propriilor obligații;
 - (c) să declare rezoluțiunea contractului și
 - (d) să ceară dobândă asupra prețului sau daune-interese.

2. Capitolul 13 se aplică cu adaptările necesare. În special, articolul 158 se aplică în locul articolului 132 alineatul (2).

Articolul 158

Dreptul clientului de a refuza executarea serviciului

1. Clientul poate, în orice moment, să notifice prestatorului de servicii faptul că prestarea sau prestarea viitoare a serviciului conex nu mai este necesară.
2. În cazul în care există o notificare în temeiul alineatului (1):
 - (a) prestatorul de servicii nu mai are dreptul sau obligația de a presta serviciul conex și
 - (b) în cazul în care nu există cauze de rezoluțiune în temeiul niciunei alte dispoziții, clientul datorează în continuare plata prețului, mai puțin cheltuielile pe care prestatorul de servicii le-a economisit sau se poate aștepta să le fi economisit prin faptul că nu a mai fost necesar să finalizeze prestarea.
3. În raporturile dintre un comerciant și un consumator, părțile nu pot să excludă aplicarea prezentului articol, nu pot să deroge de la acesta sau să modifice efectele acestuia, în detrimentul consumatorului.

Partea a VI-a Despăgubiri și dobânzi

Capitolul 16 Despăgubiri și dobânzi

SECȚIUNEA 1 DESPĂGUBIRI

Articolul 159

Dreptul la daune-interese

1. Creditorul are dreptul la daune-interese pentru pierderile cauzate prin neexecutarea unei obligații de către debitor, cu excepția cazului în care neexecutarea este justificată.
2. Pierderea pentru care se pot obține daune-interese include pierderea viitoare la care debitorul se poate aștepta.

Articolul 160

Criteriul general de evaluare a daunelor-interese

Criteriul general de evaluare a daunelor-interese pentru pierderea cauzată prin neexecutarea unei obligații este reprezentat de suma de bani care va pune creditorul într-o situație identică cu cea în care s-ar fi aflat dacă obligația ar fi fost executată corespunzător sau, atunci când acest lucru nu este posibil, într-o situație cât mai apropiată de aceasta. Daunele-interese acoperă pierderea pe care creditorul a suferit-o, precum și câștigul nerealizat.

Articolul 161

Caracterul previzibil al pierderii

Debitorul răspunde doar pentru pierderea pe care a prevăzut-o sau pe care se poate aștepta să o fi prevăzut la momentul încheierii contractului ca rezultat al neexecutării.

Articolul 162

Pierderea imputabilă creditorului

Debitorul nu răspunde pentru pierderea suferită de către creditor în măsura în care creditorul a contribuit la neexecutare sau la efectele acesteia.

Articolul 163

Diminuarea pierderii

1. Debitorul nu răspunde pentru pierderea suferită de către creditor în măsura în care creditorul ar fi putut să diminueze pierderea prin luarea unor măsuri rezonabile.

2. Creditorul este îndreptăţit să recupereze orice cheltuieli suportate în mod rezonabil în încercarea de a diminua pierderea.

Articolul 164
Tranzacţie substitutivă

Creditorul care a declarat rezoluţiunea unui contract, în tot sau în parte, şi a efectuat o tranzacţie substitutivă într-un termen rezonabil şi în mod rezonabil, poate, în măsura în care acesta are dreptul la daune-interese, să recupereze diferenţa între valoarea a ceea ce ar fi trebuit plătit conform contractului desfiinţat şi valoarea a ceea ce trebuie plătit conform tranzacţiei substitutive, precum şi să obţină daune-interese pentru orice alte pierderi.

Articolul 165
Preţul curent

În cazul în care creditorul a declarat rezoluţiunea contractului şi nu a efectuat o tranzacţie substitutivă, însă există un preţ curent pentru executare, creditorul poate, în măsura în care are dreptul la daune-interese, să recupereze diferenţa dintre preţul stipulat prin contract şi preţul curent la momentul rezoluţiunii, precum şi să obţină despăgubiri pentru orice alte pierderi.

**SECŢIUNEA 2 DOBÂNDĂ PENTRU EFECTUAREA CU ÎNTÂRZIERE A PLĂŢII:
DISPOZIŢII GENERALE**

Articolul 166
Dobânda pentru efectuarea cu întârziere a plăţii

1. În cazul în care plata unei sume de bani se efectuează cu întârziere, creditorul are dreptul, fără a fi necesară o notificare din partea sa, la dobândă pentru suma respectivă din momentul scadenţei plăţii până la momentul în care s-a efectuat plata, la rata dobânzii prevăzută la alineatul (2).
2. Rata dobânzii pentru efectuarea cu întârziere a plăţii este:
 - (a) în cazul în care reşedinţa obişnuită a creditorului este într-un stat membru a cărui monedă nu este euro sau într-un stat terţ, rata percepută de Banca Centrală Europeană pentru principalele şi cele mai recente operaţiuni de refinanţare efectuate anterior primei zile calendaristice a semestrului în cauză sau rata marginală a dobânzii ce rezultă din procedurile de licitaţie cu preţ variabil pentru principalele şi cele mai recente operaţiuni de refinanţare ale Băncii Centrale Europene, la care se adaugă două puncte procentuale;
 - (b) în cazul în care reşedinţa obişnuită a creditorului este într-un stat membru a cărui monedă nu este euro, rata echivalentă stabilită de banca centrală a acelui stat membru, la care se adaugă două puncte procentuale.
3. Creditorul poate obţine despăgubiri pentru orice alte pierderi.

Articolul 167
Dobânda în cazul în care debitorul este un consumator

1. În cazul în care debitorul este un consumator, dobânda pentru efectuarea cu întârziere a plăților este datorată la rata prevăzută la articolul 166 numai în cazul în care neexecutarea nu este justificată.
2. Dobânda nu începe să curgă decât după împlinirea unui termen de 30 de zile de la data la care creditorul a notificat debitorului obligația de a plăti dobândă și rata acesteia. Notificarea poate fi efectuată înainte de data scadenței plății.
3. Clauza contractuală prin care se stabilește o rată a dobânzii mai ridicată decât cea prevăzută în articolul 166 sau perceperea dobânzii mai devreme de termenul menționat la alineatul (2) al prezentului articol nu are caracter obligatoriu în măsura în care acest lucru ar fi abuziv în temeiul articolului 83.
4. Dobânda pentru efectuarea cu întârziere a plății nu poate fi adăugată la capital pentru a produce dobândă.
5. Părțile nu pot să excludă aplicarea prezentului articol, să deroge de la acesta sau să modifice efectele acestuia.

SECȚIUNEA 3 EFECTUAREA CU ÎNTÂRZIERE A PLĂȚII DE CĂTRE COMERCIANȚI

Articolul 168
Rata dobânzii și data de la care curge dobânda

1. Atunci când un comerciant întârzie plata unui preț datorat conform unui contract având ca obiect livrarea de bunuri, furnizarea de conținut digital sau prestarea de servicii conexe, fără ca întârzierea să fie justificată în virtutea articolului 88, se datorează dobândă la rata specificată la alineatul (5) al prezentului articol.
2. Dobânda la rata specificată la alineatul (5) se aplică din ziua următoare scadenței sau împlinirii termenului de plată prevăzut în contract. În cazul în care nu există o astfel de dată sau termen, dobânda la rata respectivă începe să curgă:
 - (a) la 30 de zile de la data primirii de către debitor a facturii sau a unei cereri echivalente de plată sau
 - (b) la 30 de zile de la data primirii bunurilor, a conținutului digital sau a serviciilor conexe, dacă data prevăzută la litera (a) este anterioară sau nu este certă sau dacă nu este cert dacă debitorul a primit o factură sau o cerere echivalentă de plată.
3. În cazul în care conformitatea cu contractul a bunurilor, a conținutului digital sau a serviciilor conexe trebuie certificată prin recepție sau examinare, termenul de 30 de zile prevăzut la alineatul (2) litera (b) începe să curgă de la data recepției sau de la data la care s-a încheiat procedura de examinare. Durata maximă a procedurii de examinare nu poate să depășească 30 de zile de la data livrării bunurilor, furnizării conținutului digital sau prestării serviciilor conexe, cu excepția cazului în care părțile

convin în mod expres contrariul și respectivul acord nu este abuziv conform articolului 170.

4. Termenul de plată stabilit conform alineatului (2) nu poate să depășească 60 de zile, cu excepția cazului în care părțile convin în mod expres contrariul, și respectivul acord nu este abuziv, conform articolului 170.
5. Rata dobânzii pentru efectuarea cu întârziere a plății este:
 - (a) în cazul în care reședința obișnuită a creditorului este într-un stat membru a cărui monedă nu este euro sau într-un stat terț, rata percepută de Banca Centrală Europeană pentru principalele și cele mai recente operațiuni de refinanțare efectuate anterior primei zile calendaristice a semestrului în cauză sau rata marginală a dobânzii ce rezultă din procedurile de licitație cu preț variabil pentru principalele și cele mai recente operațiuni de refinanțare ale Băncii Centrale Europene, la care se adaugă opt puncte procentuale;
 - (b) în cazul în care reședința obișnuită a creditorului este într-un stat membru a cărui monedă nu este euro, rata echivalentă stabilită de banca centrală a acelui stat membru, la care se adaugă opt puncte procentuale.
6. Creditorul poate obține despăgubiri pentru orice alte pierderi.

Articolul 169

Compensația pentru costurile de recuperare

1. Atunci când dobânda trebuie plătită în conformitate cu articolul 168, creditorul are dreptul de a obține din partea debitorului cel puțin o sumă fixă de 40 EUR sau echivalentul sumei în moneda de schimb convenită pentru plata prețului stipulat în contract, cu titlu de compensație pentru costurile de recuperare ale creditorului.
2. Creditorul are dreptul să obțină o compensație rezonabilă de la debitor pentru toate costurile de recuperare care depășesc suma fixă menționată la alineatul (1) și ocazionate de efectuarea cu întârziere a plății de către debitor.

Articolul 170

Clauzele contractuale abuzive referitoare la dobânda pentru efectuarea cu întârziere a plății

1. O clauză contractuală referitoare la data sau la perioada de efectuare a plății, la rata dobânzii pentru efectuarea cu întârziere a plății sau la o sumă cu titlu de compensație pentru costurile de recuperare nu este obligatorie în măsura în care clauza este abuzivă. O clauză contractuală este abuzivă dacă se abate grav de la bunele practici comerciale, în contradicție cu buna-credință și corectitudinea, ținând cont de toate circumstanțele cazului, inclusiv natura bunurilor, a conținutului digital sau a serviciului conex.
2. În sensul alineatului (1), se presupune că este abuzivă o clauză contractuală care prevede o dată sau un perioadă de efectuare a plății sau o rată a dobânzii mai puțin favorabile creditorului decât data, perioada sau rata specificate la articolele 167 sau

168 ori o clauză care prevede o sumă cu titlu de compensație pentru costurile de recuperare mai mică decât suma specificată la articolul 169.

3. În sensul alineatului (1), este întotdeauna abuzivă o clauză contractuală prin care nu se acordă dobânzi pentru efectuarea cu întârzierea plății sau o sumă cu titlu de compensație pentru costurile de recuperare.

Articolul 171

Caracterul imperativ

Părțile nu pot să excludă aplicarea prezentei secțiuni, să deroge de la aceasta sau să modifice efectele acesteia.

Partea a VII-a Restituirea

Capitolul 17 Restituirea

Articolul 172

Restituirea în caz de anulare sau rezoluțiune a contractului

1. În cazul în care oricare dintre părți declară nulitatea sau rezoluțiunea unui contract, fiecare parte este obligată să returneze ceea ce partea respectivă („beneficiarul”) a primit de la cealaltă parte.
2. Obligația de restituire a ceea ce s-a primit se extinde și la fructele naturale și civile rezultate din ceea ce s-a primit.
3. La rezilierea unui contract cu executare în tranșe sau părți, restituirea a ceea ce s-a primit nu este necesară în ceea ce privește tranșele sau părțile în legătură cu care obligațiile au fost integral executate de ambele părți sau în cazul în care prețul pentru ceea ce s-a executat rămâne exigibil în temeiul articolului 8 alineatul (2), cu excepția cazului în care contractul este de așa natură încât executarea parțială nu are nicio valoare pentru una dintre părți.

Articolul 173

Plata prin echivalent bănesc

1. Atunci când ceea ce s-a primit, inclusiv fructele, dacă este cazul, nu poate fi returnat sau, în cazul conținutului digital, indiferent dacă a fost furnizat pe un suport material, beneficiarul trebuie să plătească echivalentul bănesc. Atunci când restituirea este posibilă, însă ar ocaziona eforturi sau cheltuieli nerezonabile, beneficiarul poate alege să plătească prin echivalent bănesc, cu condiția ca aceasta să nu dăuneze intereselor patrimoniale ale celeilalte părți.
2. Echivalentul bănesc al bunurilor este valoarea pe care acestea ar fi avut-o la data la care plata prin echivalent bănesc trebuie efectuată în cazul în care acestea ar fi fost păstrate de către beneficiar fără a fi distruse sau deteriorate până la acea dată.
3. Atunci când clientul declară nulitatea sau rezoluțiunea unui contract de prestare de servicii conexe, după ce serviciul conex a fost prestat integral sau parțial, echivalentul bănesc a ceea ce a fost primit este suma pe care clientul a economisit-o beneficiind de serviciul conex prestat.
4. În cazul conținutului digital, echivalentul bănesc a ceea ce a fost primit este suma pe care clientul a economisit-o prin utilizarea conținutului digital.
5. În cazul în care beneficiarul a obținut un echivalent în bani sau în natură al bunurilor sau al conținutului digital, atunci când beneficiarul avea cunoștință sau se poate aștepta să fi avut cunoștință de cauza de nulitate sau de rezoluțiune, cealaltă parte poate alege să ceară restituirea respectivului echivalent bănesc sau în natură. Un

beneficiar care a obținut un echivalent în bani sau în natură al bunurilor sau al conținutului digital, atunci când beneficiarul nu avea cunoștință și nu se poate aștepta să fi avut cunoștință de cauza de nulitate sau de rezoluțiune, poate alege să restituie respectivul echivalent bănesc sau în natură.

6. În cazul conținutului digital care nu este furnizat în schimbul plății unui preț, nu se va efectua nicio restituire.

Articolul 174

Plata pentru utilizare și dobânzi pentru sumele primite

1. Beneficiarul care a utilizat bunurile trebuie să plătească celeilalte părți echivalentul bănesc al utilizării respective pentru orice perioadă în care:
 - (a) beneficiarul a provocat cauza de nulitate sau de rezoluțiune;
 - (b) anterior începutului perioadei respective, beneficiarul avea cunoștință de cauza de nulitate sau de rezoluțiune sau
 - (c) având în vedere natura bunurilor, natura și amploarea utilizării și disponibilitatea altor măsuri reparatorii decât rezoluțiunea, ar fi inechitabil să se permită beneficiarului utilizarea cu titlu gratuit a bunurilor pentru perioada respectivă.
2. Beneficiarul care are obligația de a restitui o sumă de bani trebuie să plătească dobândă la rata prevăzută la articolul 166, în cazul în care:
 - (a) cealaltă parte este obligată să plătească pentru utilizare sau
 - (b) beneficiarul a provocat cauza de nulitate a contractului, prin dol, violență sau leziune.
3. În sensul prezentului capitol, beneficiarul nu este obligat să plătească pentru utilizarea bunurilor primite sau să plătească dobândă pentru sumele de bani primite în orice alte circumstanțe decât cele menționate la alineatele (1) și (2).

Articolul 175

Compensație pentru cheltuieli

1. Atunci când un beneficiar a efectuat cheltuieli cu bunurile sau cu conținutul digital, acesta are dreptul la o compensație în măsura în care cheltuielile au beneficiat celeilalte părți, cu condiția ca acestea să fi fost efectuate în momentul în care beneficiarul nu a avut cunoștință sau nu se poate aștepta să fi avut cunoștință despre cauza de nulitate sau de rezoluțiune.
2. Beneficiarul care a avut cunoștință sau se poate aștepta să fi avut cunoștință despre cauza de nulitate sau de rezoluțiune are dreptul la compensație numai pentru cheltuielile care au fost necesare pentru a evita pierderea bunurilor sau a conținutului digital ori diminuarea valorii acestora, cu condiția ca beneficiarul să nu fi avut posibilitatea să solicite părerea celeilalte părți.

Articolul 176
Modificare echitabilă

Orice obligație de restituire sau de plată în temeiul prezentului capitol poate fi modificată în măsura în care executarea acesteia ar fi în mod serios inechitabilă, ținând cont, în special, de faptul că partea nu a provocat cauza de nulitate sau de rezoluțiune, sau nu avea cunoștință de aceasta.

Articolul 177
Caracterul imperativ

În raporturile dintre un comerciant și un consumator, părțile nu pot să excludă aplicarea prezentului capitol, să deroge de la acesta sau să modifice efectele acestuia, în detrimentul consumatorului.

Partea a VIII-a Prescripția

Capitolul 18 Prescripția

SECȚIUNEA 1 DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 178

Drepturile care fac obiectul prescripției

Dreptul de a cere executarea silită a unei obligații și orice drept accesoriu acestuia se sting prin prescripție la împlinirea unui termen în conformitate cu prezentul capitol.

SECȚIUNEA 2 TERMENELE DE PRESCRIPTIE ȘI MOMENTUL DE LA CARE ACESTEA ÎNCEP SĂ CURGĂ

Articolul 179

Termenele de prescripție

1. Termenul scurt de prescripție este de doi ani.
2. Termenul lung de prescripție este de zece ani sau, în cazul dreptului de a obține daune-interese pentru vătămări corporale, un termen de treizeci de ani.

Articolul 180

Începutul prescripției

1. Termenul scurt de prescripție începe să curgă de la data la care creditorul a cunoscut sau se poate aștepta să fi cunoscut faptele pe baza cărora poate fi exercitat dreptul.
2. Termenul lung de prescripție începe să curgă de la data la care debitorul trebuie să își execute obligația sau, în cazul în care este vorba despre un drept de a obține daune-interese, de la data actului care dă naștere dreptul respectiv.
3. Atunci când debitorul are o obligație continuă de a face sau de a nu face, creditorul este considerat ca având un drept distinct în raport cu fiecare neexecutare a obligației.

SECȚIUNEA 3 EXTINDEREA TERMENELOR DE PRESCRIȚIE

Articolul 181

Suspendarea în cazul procedurilor judiciare și a altor proceduri

1. Cursul ambelor termene de prescripție este suspendat din momentul în care au fost inițiate procedurile judiciare pentru confirmarea dreptului.
2. Suspendarea durează până la pronunțarea unei hotărâri definitive sau până în momentul în care cauza a fost scoasă de pe rol în alt mod. În cazul în care procedurile se finalizează în ultimele șase luni ale termenului de prescripție fără a se pronunța o hotărâre pe fond, termenul de prescripție nu se împlinește înaintea de a fi trecut șase luni de la momentul finalizării procedurilor.
3. Alineatele (1) și (2) se aplică, mutatis mutandis, procedurilor de arbitraj, procedurilor de mediere, procedurilor prin care un diferend între două părți este încredințat unui terț pentru ca acesta să ia o decizie cu caracter obligatoriu, precum și tuturor procedurilor inițiate cu scopul de a obține o hotărâre cu privire la drept sau pentru a evita insolvența.
4. Mediere înseamnă o procedură structurată, indiferent cum este denumită sau cum se face referire la aceasta, în care două sau mai multe părți într-un litigiu încearcă, ele însele, din proprie inițiativă, să ajungă la un acord privind soluționarea litigiului dintre ele, cu ajutorul unui mediator. Această procedură poate fi inițiată de către părți sau poate fi recomandată sau impusă de instanța judecătorească ori prevăzută de dreptul național. Mediarea se încheie cu un acord între părți sau printr-o declarație a mediatorului sau a uneia dintre părți.

Articolul 182

Amânarea împlinirii termenului în cazul negocierilor

În cazul în care părțile negociază cu privire la drept sau cu privire la circumstanțele din care ar putea rezulta o pretenție privind acel drept, termenul de prescripție nu se împlinește înainte de a fi trecut un an de la ultima comunicare făcută în cadrul negocierilor sau din momentul în care una dintre părți a comunicat celeilalte că nu dorește să continue negocierile.

Articolul 183

Amânarea împlinirii termenului în cazul incapacității

Dacă o persoană lovită de incapacitate nu este reprezentată, termenul de prescripție a unui drept deținut de persoana respectivă nu se împlinește înainte de a fi trecut un an fie de la data încetării incapacității, fie de la numirea unui reprezentant.

SECȚIUNEA 4 PROROGAREA TERMENELOR DE PRESCRIȚIE

Articolul 184

Reînnoirea prin confirmare

În cazul în care debitorul recunoaște dreptul creditorului, prin plata parțială, plata dobânzii, oferirea unei garanții, compensare sau în orice alt mod, începe să curgă un nou termen scurt de prescripție.

SECȚIUNEA 5 EFECTELE PRESCRIȚIEI

Articolul 185

Efectele prescripției

1. După împlinirea termenului de prescripție corespunzător, debitorul are dreptul să refuze executarea obligației în cauză și creditorul pierde măsură reparatorie în caz de neexecutare, cu excepția refuzului executării.
2. Nu poate fi cerută restituirea a ceea ce s-a plătit sau s-a transferat de către debitor cu titlu de executare a obligației în cauză pentru simplul motiv că termenul de prescripție era împlinit în momentul executării obligației.
3. Termenul de prescripție a dreptului la plata dobânzii și a altor drepturi cu natură accesorie se împlinește cel mai târziu la împlinirea termenului aferent dreptului principal.

SECȚIUNEA 6 MODIFICARE PRIN ACORD

Articolul 186

Acordurile privind prescripția

1. Normele prevăzute în prezentul capitol pot fi modificate prin acordul părților, în special prin scurtarea sau prelungirea termenelor de prescripție.
2. Termenul scurt de prescripție nu poate fi redus la mai puțin de un an sau extins la mai mult de zece ani.
3. Termenul lung de prescripție nu poate fi redus la mai puțin de un an sau extins la mai mult de treizeci de ani.
4. Părțile nu pot să excludă aplicarea prezentului articol, să deroge de la acesta sau să modifice efectele acestuia.
5. Într-un contract încheiat între un comerciant și un consumator, prezentul articol nu poate fi aplicat în detrimentul consumatorului.

Apendicele 1

Model de instrucțiuni privind retragerea

Dreptul de retragere

Aveți dreptul de a vă retrage din prezentul contract în termen de 14 zile, fără prezentarea vreunui motiv.

Perioada de retragere expiră după 14 zile începând din ziua 1.

Pentru a vă exercita dreptul de retragere din contract trebuie să ne informați ^[2] de decizia dumneavoastră de vă retrage din prezentul contract printr-o declarație clară (de exemplu o scrisoare trimisă prin poștă, fax sau e-mail). Puteți utiliza modelul atașat de formular de retragere, dar acest lucru nu este obligatoriu. ^[3]

Pentru ca termenul de retragere din contract să fie respectat, este suficient să ne comunicați exercitarea dreptului de retragere înainte de expirarea termenului de retragere.

Efectele retragerii

În cazul în care vă retrageți din prezentul contract, vi se vor rambursa toate sumele pe care ni le-ați plătit, inclusiv costurile de livrare (cu excepția costurilor suplimentare în cazul în care ați optat pentru un alt tip de livrare decât tipul de livrare standard, cel mai puțin costisitor, pe care îl punem la dispoziție), fără întârziere nejustificată, și în orice caz în termen de cel mult 14 zile de la data la care suntem informați de decizia dumneavoastră de vă retrage din prezentul contract. Vom realiza această rambursare folosind aceleași mijloace de plată pe care le-ați utilizat dumneavoastră pentru tranzacția inițială, cu excepția cazului în care ați convenit în mod expres asupra unui alt mijloc de plată; în orice caz, nu veți avea de achita nicio taxă suplimentară în urma acestei rambursări. ^[4]

^[5]

^[6]

Instrucțiuni de completare:

^[1] La acest punct inserați unul dintre următoarele texte marcate cu ghilimele:

- (a) În cazul unui contract de servicii conexe sau a unui contract având ca obiect furnizarea de apă, gaze sau electricitate, atunci când acestea nu sunt oferite spre vânzare într-un volum limitat sau într-o cantitate fixată, furnizarea de încălzire urbană sau de conținut digital care nu este furnizat pe un suport material: „încheierii contractului.”;
- (b) în cazul unui contract de vânzare-cumpărare: „în care ați dobândit personal sau un terț, altul decât transportatorul, indicat de dumneavoastră a dobândit posesia fizică asupra bunurilor.”;

- (c) în cazul unui contract având ca obiect bunuri multiple, comandate de consumator printr-o singură comandă și livrate separat: „în care ați dobândit personal sau un terț, altul decât transportatorul, indicat de dumneavoastră a dobândit posesia fizică asupra ultimului bun.”;
- (d) în cazul unui contract privind livrarea unui bun constând din mai multe loturi sau bucăți: „în care ați dobândit personal sau un terț, altul decât transportatorul, indicat de dumneavoastră a dobândit posesia fizică asupra ultimului lot sau asupra ultimei bucăți.”;
- (e) în cazul unui contract privind livrarea periodică de bunuri pe o perioadă de timp determinată: „în care ați dobândit sau un terț, altul decât transportatorul, indicat de dumneavoastră a dobândit posesia fizică asupra primului bun.”;

2 Completați numele dumneavoastră, adresa geografică și, dacă este cazul, numărul de telefon, numărul de fax și adresa de e-mail.

3 Dacă oferiți consumatorului opțiunea de a completa electronic și a depune informațiile privind retragerea din contract pe site-ul dumneavoastră de internet, introduceți următorul text: „De asemenea, puteți completa electronic și depune modelul de formular de retragere sau orice altă declarație clară pe site-ul nostru internet [de completat adresa internet]. Dacă folosiți această opțiune, vă vom transmite fără întârziere o confirmare de primire a unei astfel de retrageri pe un suport durabil (de exemplu, prin e-mail).”

4 În cazul contractelor de vânzare în care nu ați oferit posibilitatea de a colecta bunurile în cazul retragerii, inserați următorul text: „Putem amâna rambursarea până când vom primi înapoi bunurile sau până când veți furniza dovezi indicând că ați trimis înapoi bunurile, oricare dintre acestea intervine mai întâi”.

5 În cazul în care consumatorul a primit bunuri în legătură cu contractul, se inserează:

a fie:

- „Vom colecta bunurile.” sau
- „Veți trimite înapoi bunurile sau ni le veți preda sau le veți preda ____ [se introduce numele și adresa geografică, după caz, a persoanei autorizate de dumneavoastră să primească bunurile], fără întârzieri nejustificate și, în orice caz, în termen de cel mult 14 zile de la data la care ne-ați comunicat retragerea din prezentul contract. Termenul este respectat dacă trimiteți înapoi bunurile înainte de expirarea termenului de 14 zile.”

b fie:

- „Vom suporta costurile de returnare a bunurilor.” sau
- „Va trebui să suportați costurile directe ale returnării bunurilor.” sau
- Dacă, într-un contract la distanță, nu vă oferiți să suportați costul returnării bunurilor, iar bunurile, prin natura lor, nu pot fi returnate în

mod normal prin poștă: „Va trebui să suportați costurile directe ale returnării bunurilor. , ____ EUR [a se introduce suma].” sau, în cazul în care cheltuielile de returnare a bunurilor nu pot fi calculate în mod rezonabil în avans: „Va trebui să suportați costurile directe ale returnării bunurilor. Costurile sunt estimate la o valoare maximă de aproximativ ____ EUR [se introduce suma] ” sau

- Dacă, într-un contract în afara spațiilor comercial, bunurile, prin natura lor, nu pot fi returnate prin poștă și au fost livrate consumatorului la domiciliul acestuia, la momentul încheierii contractului: „Vom recupera bunurile și vom suporta costurile aferente.”]

☐ „Consumatorul răspunde doar în ceea ce privește diminuarea valorii bunurilor care rezultă din alte manipulări decât cele necesare pentru garantarea naturii și funcționării bunurilor.”

☐ În cazul unui contract de prestări servicii conexe, se inserează următoarele: „Dacă ați solicitat începerea prestării serviciilor conexe în perioada de retragere, ne datorați o sumă proporțională cu serviciile furnizate până în momentul în care ne-ați comunicat exercitarea dreptului de retragere din prezentul contract, în raport cu acoperirea totală a contractului.”.

Apendicele 2

Model de formular de retragere

(prezentul formular se trimite înapoi completat doar dacă doriți să vă retrageți din contract)

- Către [aici comerciantul completează: numele său/denumirea sa, adresa geografică și, dacă este disponibil, numărul de fax și adresa de e-mail]:
- Vă informez/vă informăm* prin prezenta cu privire la retragerea mea/noastră* din contractul referitor la vânzarea următoarelor bunuri*/furnizarea următorului conținut digital/prestarea următoarelor servicii conexe*
- Comandate la data*/ primite la data*
- Numele consumatorului (consumatorilor)
- Adresa consumatorului (consumatorilor)
- Semnătura consumatorului (consumatorilor) (doar în cazul în care acest formular este notificat în scris)
- Data

* A se elimina mențiunea inutilă, după caz.

ANEXA II

FORMULAR STANDARD DE INFORMARE

Contractul pe care urmează să îl încheiați va fi reglementat de Legislația europeană comună în materie de vânzare, care este un sistem alternativ față de dreptul contractual național, aflat la dispoziția consumatorilor în situații transfrontaliere. Aceste norme comune sunt identice pe întreg teritoriul Uniunii Europene și au fost concepute pentru a oferi consumatorilor un nivel înalt de protecție.

Aceste norme se aplică numai dacă vă exprimați acordul ca Legislația europeană comună în materie de vânzare să se aplice în cadrul acestui contract.

Este posibil să fi fost de acord cu încheierea unui contract prin telefon sau prin orice alt mijloc (de exemplu, prin SMS), care nu v-a permis să obțineți în prealabil acest formular de informare. În acest caz, contractul va deveni valabil numai după ce veți primi acest formular de informare și veți confirma acordul dumneavoastră.

Drepturile fundamentale de care beneficiați sunt descrise mai jos.

LEGISLAȚIA EUROPEANĂ COMUNĂ ÎN MATERIE DE VÂNZARE: REZUMAT AL PRINCIPALELOR DREPTURI ALE CONSUMATORILOR

Drepturile dumneavoastră înainte de semnarea contractului

Comerciantul trebuie să vă ofere **informații** importante **privind contractul**, de exemplu, informații referitoare la produs și la prețul acestuia cu toate impozitele și taxele incluse, precum și datele de contact ale comerciantului. Informațiile trebuie să fie mai detaliate atunci când cumpărați ceva în afara magazinului comerciantului sau în cazul în care nu l-ați întâlnit personal pe acesta, de exemplu, în cazul în care cumpărați online sau prin telefon. În cazul în care aceste informații sunt incomplete sau eronate, aveți dreptul la despăgubiri.

Drepturile dumneavoastră după semnarea contractului

În majoritatea cazurilor, aveți la dispoziție 14 zile pentru a **vă retrage din contractul de vânzare-cumpărare** în cazul în care ați cumpărat bunurile în afara magazinului comerciantului sau, în cazul în care nu l-ați întâlnit comerciant, până la momentul cumpărării (de exemplu, în cazul în care ați cumpărat online sau prin telefon). Comerciantul trebuie să vă ofere informații și un **formular** standard de anulare²³. În cazul în care comerciantul nu a făcut acest lucru, puteți anula contractul în termen de un an.

Ce puteți face în cazul în care produsele sunt defecte sau nu au fost livrate astfel cum a fost convenit? Aveți dreptul să alegeți între: 1) livrarea produsului) 2) înlocuirea produsului sau 3) repararea produsului, 4) solicitarea unei reduceri de preț. 5) anularea contractului, returnarea produsului și să fiți rambursat, cu excepția cazului în care defectul este foarte mic, 6) solicitarea unei despăgubiri pentru pierderea suferită. Nu trebuie să plătiți prețul până când nu primiți produsul fără defecte.

²³

A se introduce un link.

În cazul în care comerciantul nu a prestat un serviciu conex conform contractului, aveți drepturi similare. Cu toate acestea, după ce ați depus o plângere la un comerciant, acesta are în mod normal dreptul să încerce mai întâi să presteze serviciul în mod corespunzător. Numai în cazul în care comerciantul nu își îndeplinește din nou obligația, aveți dreptul să alegeți între 1) a cere comerciantului să presteze din nou serviciul conex, 2) a nu plăti prețul până când serviciul conex nu vă este prestat corespunzător, 3) a solicita o reducere de preț sau 4) a pretinde despăgubiri. 5) De asemenea, puteți să anulați contractul și să fiți rambursat, cu excepția cazului în care greșeala în furnizarea serviciului conex este foarte mică. **Termenul în care vă puteți cere drepturile, atunci când produsele sunt defecte sau nu sunt livrate astfel cum a fost convenit:** aveți 2 ani pentru a vă cere drepturile, din momentul în care vă dați seama sau ar fi trebuit să vă dați seama de nerespectarea contractului de către comerciant. Atunci când astfel de probleme apar foarte târziu, ultimul moment în care puteți face o astfel de cerere este la 10 ani de la data la care comerciantul trebuia să livreze bunurile, să furnizeze conținutul digital sau să presteze serviciul conex.

Protecția împotriva clauzelor abuzive: clauzele contractuale standard ale comerciantului care sunt abuzive nu sunt obligatorii din punct de vedere juridic pentru dumneavoastră.

Prezenta listă de drepturi nu este decât un rezumat și, prin urmare, nu este exhaustivă și nu conține toate detaliile. Puteți consulta textul integral al Legislației europene comune în materie de vânzare [aici](#). Vă rugăm să citiți cu atenție contractul dumneavoastră.

În caz de litigiu, puteți solicita consiliere juridică.